

ΕΒΔΟΜΑΔΑΣ

ΕΚΔΟΤΑΙ
ΕΤΑΙΡΙΑ ΑΔΕΛΦΟΙ ΓΕΡΑΡΔΟΙ
Διαχειριστής: Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ
ΓΡΑΦΕΙΑ: ΝΟΤΑΡΑ 15-ΑΘΗΝΑΙ
Τηλ. 24-947
3 Φεβρουαρίου 1937

ΜΙΑ ΣΥΣΤΑΣΙΣ

Παρακολουθήστε όλοι τὰ δυὸ νέα μας μυθιστορήματα.
Ἐπαναλαμβάνομε τὴν σύσταση ποὺ σὰς ἐκάναμε στὸ προηγούμενο φύλλο μας, καὶ εἴμαστε βέβαιοι ὅτι θὰ μᾶς δικαιώσετε.

Η ΦΛΟΓΑ

ΕΝΑ ΒΗΜΑ
ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ
ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΔΥΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

ΣΑΤΥΡΙΚΟΙ ΤΙΧΟΙ

Ο ΝΕΟΣ ΟΝΕΙΡΟΚΡΙΤΗΣ ΤΗΣ „ΕΒΔΟΜΗΔΟΣ“

Ἄν δῆς πὼς νύκτωρ περπατῶν,
ἐπὶ διάστημα ἀρκετὸν,
ἔφαγες καὶ τὶς δυὸ σου σόλες...
Σημαίνει πὼς στὸ δείπνο σου—
μὰ ἔξω ἀπὸ τὸν ὕπνο σου—
θὰ φᾶς σὲ ρεστωρᾶν...μ πριζόλες!

□ □

Ἄν δῆς σὲ πέλαγος βαθύ
πὼς ναυαγὸς ἔχεις βρεθῇ
ἐν μέσῳ ἰχθύων ἀφώνων μόνον...
Σημαίνει πὼς μετὰ, ξυπνῶν,
θὰ πελαγώσης ἐρευνῶν
στὸν νέο «Ὀδηγὸ τῶν Τηλεφῶνων»!

□ □

Σαρδέλλες ἂν ὀνειρευθῆς...
Σημαίνει πὼς, ἀφυπνισθεὶς,
στὴν Πάουερ διφραγκο θὰ δώσης!
Κι' ἂν δῆς πεδίοι εὐφορον...
Σημαίνει πὼς στὸν ἔφορον
ἂν σὲ τραβᾶνε... νὰ πληρώσης!

□ □

Μέσα στὴν ἔρημο ἂν βρεθῆς,
ὅπου εἰς μάτην προσπαθεῖς
ζῶσαν ψυχὴν νὰ διακρίνης...
Σημαίνει πὼς σὺ θημερόν,
θὰ πᾶς σὲ θέατρον μικρόν,
ὅπου εἶναι πρόβλη... ἂν θὰ μείνης!

□ □

Ἄν πάλι δῆς καμμιὰ φορά,
πὼς πᾶς στὴν ἰχθυογο...
καὶ καμαρώνεις ψάρια στὶς βιτρίνες...
Σημαίνει πὼς λίγουρα, εὐθύς,
σὲ παραστάσεις θὰ βρεθῆς
τοῦ Μελοδράματος... πλήν, ἐν Ἀ-
θήναις...

□ □

Κάνοντας τὸν καθηγητὴ,
ἂν δῆς πὼς σ' ἓναν μαθητὴ
τὴν «μέθοδο τῶν τριῶν» διδάσκεις...
Σημαίνει πὼς σὲ φανερά,
ἢ σύζυγός σου...—συμφορά!—
κι' ἀνύποπτος, μακάριος... χάσκεις!

□ □

Κι' ἔξω ἀπὸ μίαν οἰκοδομή,
ἀραδιασμένα, στὴ γραμμὴ,
τοῦβλα ἂν διακρίνης πρὸ τῆς θύρας...
Σημαίνει πὼς, μετ' οὐ πολὺ,
θὰ γνωριστῇς σὲ μιὰ Σχολή
μὲ λίγους φοιτητὰς... φωστήρας!

ΕΤΑΙΡΕΙΑ ΗΠΕΙΡΩΤΙΚΩΝ ΜΕΛΕΤΩΝ

ΚΟΣΜΗΤΕΙΑ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗΣ ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩΝ

ΔΩΡΕΑ

ΗΜΕΡΟΜ.

ΑΡΙΘ.

1. Τζάνη
16.8.85
35282

Η „ΤΡΕΛΛΑ ΤΗΣ ΕΠΟΧΗΣ“

Γκούχ! Γκούχ! Νὰ τί ἀκοῦμε παντοῦ
καὶ αὐτὸ ἀρκεῖ γιὰ νὰ συμπεράνουμε πὼς
ἡ σχολὴ αὐτομάτου διδασκαλίας μὲ τὰ
λογοπαίγνια ἀρχίσει νὰ πιάνη στὰ γερά.
Ἀλήθεια, μὰ καὶ γίνεταί λόγος γι' αὐτὴ
τὴν διδασκαλίαν, ὁ φρικαλέος συντάκτης
τῆς στήλης βρίσκει ἀφορμὴ νὰ ρίξη γριπ-
πιώντας... ὅσους μέχρι στιγμῆς τὴν εἶχαν
γλυτώσει.

Ἐρώτησις.— Πὼς λέγεται κάτι ποὺ
ἔχει αὐτὶ καὶ μάτι;

Ἀπάντησις.— Αὐτόματοι!
Αὐτομάτως πέφτει καρπαζιά στὸν σβέρ-
κο τοῦ συντάκτη... ποῦ, ἀτυχῶς, δὲν
βουβαίνεται.

Καὶ συνεχίζει:
Ἐρώτησις.— Στὰ ἱστορικὰ ἐγκαί-
νια τοῦ κινηματογράφου «Ρέξ», τί προσέ-
φερε ὁ κ. Σκούρας ἐκτὸς ἀπὸ τὰ ἀνα-
ψυκτικά;

Ἀπάντησις.— Καὶ ποῦρα! (Κι-
πούρα!)

Πάραυτα, ὁ κ. Ἀ. Ζερβός, στὸν ὁποῖον
ἀνήκει ἡ ταινία, ἐξαγριώνεται... κατευ-
νάζεται ὁμως εὐκολὰ εἰσπράττων τὰ πο-
σοστά του!

Συνέχεια, ἀλλοίμονον:
Ἐρώτησις.— Ὅταν ἓνας βαθύφω-
νος φαλτσάρη στὸ φᾶ κι' ὅλοι τοῦ φωνά-
ζουν: «οὐστ!», ποῖα ὄπερα τραγου-
δαί;

Ἀπάντησις.— Φᾶ...οὐστί
Ἡ τιμωρία τοῦ συντάκτη αὐτῆς τῆς
βλακώδους ἀνοησίας ἢ ἀνοήτου βλακείας
ἢ καὶ τῶν δύο, εἶναι νὰ καταπῇ τὴν μπα-
γκέττα τοῦ μαέστρου Καραλιβάνου!

Κι' ἄλλο:
Ἐρώτησις.— Τί πρέπει νὰ εἶσαι μὲ
τὴν σημερινὴ ἀκρίβεια γιὰ νὰ φέρνῃς
ἄλλο καὶ κάτι στὸ σπῆτι σου;

Ἀπάντησις.— Ὅλο φέρνῃς!
Ἐπακολουθεῖ τραγωδία: ἀνερρώσας
γριπτοπληκτὸς ἐπιτίθεται ἐναντὶν τοῦ
συντάκτη μ' ἓνα μπουκάλι μελάνι... καὶ
ὁλοῦ τοῦ τὸ φέρνει στὸ κεφάλι! Δο-
συχῶς, τὸ μπουκάλι βρίσκει ἕναν ἄθλο
τοῦ στεκόταν παραπέρα κι' ὁ ἔρχος συ-
νεχίζει!

Ἐρώτησις.— Τώρα τὸν χειμῶνα ὅ-
ταν παίζετε κοντὰ στὸ τζάκι κοινῶς, τί
γίνεστε;

Ἀπάντησις.— Τζάκι κοῦν-
εἶν!

Κι' ὁ συντάκτης, προσβληθεὶς ὁ ἴδιος
καίρια ἀπ' τὴν γριππὴν, πρὶν νὰ κρεββα-
τωθῇ ἐσπευσμένως μὲ 39 καὶ 4 πυρετο!

Εξυπνα καὶ κουτά

ΠΕΡΙΟΔΕΥΟΥΣΑ ΥΠΗΡΕΤΡΙΑ...

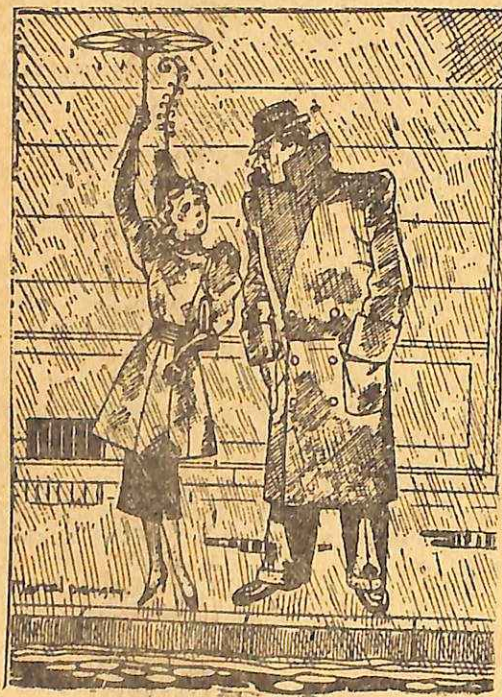
«Η κυρία (ἐξετάζοντας τὰ πιστοποιητικά της νέας υπηρετίας).—Μὰ ἐδῶ βλέπω ὅτι ἀλλάζεις τακτικά σπίτια.
«Η ὑπηρεσία.—Δὲν μπορῶ νὰ κάμω διαφορετικά. Ὁ ἀρραβωνιαστικός μου ἐργάζεται σ' ἓνα περιοδεύον τσίρκο.

ΦΙΑΛΗΣΥΧΟΣ ΑΝΘΡΩΠΟΣ...

«Ένας ἐπαρχιώτης ἡλικιωμένος, μῆτεκε σ' ἓνα κατάστημα νεωτερισμῶν τῆς πρωτεύουσας γιὰ ν' ἀγοράσῃ διάφορα πράγματα. Ἀφοῦ ἀγόρασε μερικά ἐσώρουχα καὶ κάλτσες ὁ ὑπάλληλος τὸν ρώτησε:
—Μήπως θέλετε καὶ πυτζάμες;
—Τί νὰ τίς κάμω, παιδί μου, τοῦ ἀπάντησε ὁ ἐπαρχιώτης. Ἐγὼ δὲν εἶμαι οὔτε κομμικός οὔτε κοινωνικός ἄνθρωπος. Μόλις νυχτώσῃ πέφτω στὸ κρεβάτι καὶ κοιμῶμαι.

ΕΙΧΕ ΑΛΛΑΞΕΙ ΟΝΟΜΑ

«Η Κα Ε. ἔχει κατὶ μικροοικονομίες στὴ Τράπεζα, ἀλλ' ὅπως εἶναι ἀγράμματη, δὲν πηγαίνει νὰ ἀποσύρῃ ἓνα ποσὸ, θάβει αὐτὴ ὑπογραφή ἓνα σταυρὸ.
Μία μέρα ὅμως ὁ ταμία τῆς τραπέζης ἐξεπλάγη πὺρ ἔλαβε ἓνα τσέκι τῆς ὑπογεγραμμένο μ' ἓναν κύκλο, καὶ τῆς ἐπέστησε τὴν προσοχή ἐπὶ τοῦ προκειμένου.
—Ὡστε δὲν μάθατε τὴν αἰτία; τοῦ ἀπάντησε; Παντρεύτηκα τὴν περασμένη ἐβδομάδα καὶ ἄλλαξα ὄνομα!

ΕΝ ΩΡΑ ΒΡΟΧΗΣ

—Ἀκου δῶ: τὴν ἄλλη φορὰ νὰ πῆς τῆς μαπελλοῦς νὰ σοῦ δώῃ κανένα φτερό καβαρινιού...

Ἡ ἐκδίκηση

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΩΔΕΣ ΔΙΗΓΗΜΑ

Στὸ Κολόμβο (Κεϋλάνη) ξαναβρήκα τὸν Πασκαλί πὺρ εἶχα πρωτογνωρίσει στὴν Κοροική, ὅπου ἔκανε ἀκτοπλοία, καθὼς ἰσχυριζόταν—στὴν πραγματικότητα ὅμως λαθρεμπόριο ὀπλων, ὅπως ἤξεραν μόνο οἱ φίλοι του. Καθὼς μὰς συνέδεε στενὴ φιλία, ὁ Πασκαλί μοῦ ἐκμυστηρεύτηκε τίς μικροεγνοίες του καὶ τίς μεγάλες χαρὲς του.

Καθήσαμε μπροστὰ σ' ἓνα μπουκάλι οὐίσκου κι' ὕστερα... τὰ εἴπαμε:
—Σοῦ φαίνεται παράξενο πὺρ βρίσκομαι στὴν Κεϋλάνη ἀντὶ νὰ κάνω ἀκτοπλοία στὴν Μεσόγειο; ρώτησε γελώντας.
—Ἀπὸ σένα... ὅλα τὰ περιμένα...

—Ἀκουσε, μοῦ εἶπε, ἐσένα πάντα σ' ἄρεσε νὰ γράφῃς κι' ἴσως ἡ ἱστορία πὺρ θὰ σοῦ διηγηθῶ σοῦ δώσῃ ἓνα καλὸ θέμα.

«Σκέψου πὺρ γιὰ νὰ ἐκδικήσω τὸν Μποῦκε ἀνακατεῦθηκα σ' αὐτὴ τὴν περιπέτεια πὺρ θὰ μποροῦσε νάχῃ κακὸ τέλος γιὰ μένα.
«Ὁ Μποῦκε ἦταν ναυτικός μὲ παλὴς ἀρχὲς, πὺρ μὲ λύπη του εἶχε ἐγκαταλείψει τὰ πανιά γιὰ τὸν ἀτμὸ, πὺρ γνώριζε τίς θάλασσες τοῦ Νότου καλλίτερα ἀπὸ τὸν καθένα, πὺρ εἶχε γυρίσει μὲ τυφῶνες, ἀνεμοστρόβιλους, τρικυμίες, χωρὶς νὰ πάθῃ τὸ παραμικρὸ.

«Ἀλύγιστος χαρακτήρας, τίμιος ναυτικός πραγματικός φίλος—διαμάντι πὺρ σπάνια συναντᾷ κανεὶς στὸν παλὸκοσμο ὅπου ζοῦμε...

«Ὁ Μποῦκε δὲν ἀγαποῦσε τίποτε ἄλλο, ἐκτὸς ἀπ' τὸν ὠκεανὸ καὶ τὸ βαπὸρι τοῦ «Ἀλμπατρος». Ἐμένα μὲ συμπαθοῦσε ἴσως γιὰτὶ μ' ἔβρισκε ἀνοιχτόκαρδο κι' εὐθύμο. Συναντιόμασταν σὲ ὅλα τὰ λιμάνια τῆς Ὠκεανίας καὶ πὺρ μακριὰ ἀκόμα, ὡς τὴν Ἰαπωνία, στίς θάλασσες τῆς Κίνας, στὴν Αὐστραλία...

«Ἦταν τίμιος... ὡς τὸ κόκκαλο! Λαθρεμπόριο δὲν ἐνόουσε νὰ κάνῃ καὶ προτιμοῦσε νὰ κερδίζει λίγα χρήματα, τίμια ὅμως καὶ μὲ τὸν ἰδῶτα του...

«Ἐγὼ, τὸ ὁμολογῶ, ἔκανα τὸ ἀντίθετο καὶ ἐμπορευόμουν ὀπλα καὶ δούλους... λαθραῖα.

«Ἐκεῖνην ἀκριβῶς τὴν ἐποχὴ — πᾶνε τώρα δυὸ χρόνια πάνω—κάτω—γνωρίστηκα μὲ τὸν Λι-Φάγκ, κινέζο ἀπ' τὴν Καντῶνα, κατεργάρη πὺρ μποροῦσε νὰ τυλίξῃ καὶ τὸν πὺρ πονηρὸ ἄνθρωπο τοῦ κόσμου ἀκόμα.

«Ὁ Λι-Φάγκ ἦταν παλὴνᾶνθρωπος κι' ἓνας ἀσυνείδητος τοῦ ἀσχιόστου εἶδους.

«Αὐτὸ τὸ ἤξερα πὺρ πολλοῦ, γι' αὐτὸ κι' ὅταν ἔκανα καμμιὰ δουλειὰ μαζί του, φρόντιζα νὰ λαμβάνω τίς προφυλάξεις μου γιὰ νὰ μὴ μὲ τυλίξῃ.

«Ὁ Λι-Φάγκ δὲν δίσταζε νὰ παίξῃ μπακαρά μὲ δυὸ ταμπλό: ὑποκινούσε, λόγου χάριν, ἓνα κίνημα στὴν Κορέα ὀπλίζοντας τοὺς σασιαστὰς, γιὰ νὰ μπορῇ νὰ τὸν πωλῇ πὺρ ἀκριβὰ τὰ ὑπολειπόμενα ὀπλα στὴν Κυβέρνηση, πὺρ εἶχε συμφέρον νὰ καταπνίξῃ τὸ κίνημα!

«Ἐτοί ὁ Λι-Φάγκ εἶχε κατορθώσει νὰ κάνῃ μεγάλην περιουσία.

«Ἐκεῖνη τὴν ἐποχὴ, ὁ φίλος μου Μποῦκε ὑπέστη ἓνα ἀτύχημα πὺρ ἐκ τῶν ὑστέρων ἔγινε ἀφορμὴ νὰ χάσῃ ὁ δυστυχὴς τὴν ζωὴ του.

«Τὸ φορηγὸ μου «Ἀλμπατρος» συνεκρούσθη μ' ἓνα νορβηγικὸ καὶ τὸ ρυμούλκησαν σὲ κακὰ χάλια ὡς τίς δεξαμενές.
«Ὡσπου νὰ ἐπισκευασθῇ, ὁ Μποῦκε πὺρ στενοχωροῦνταν μὴ κάνουντας τίποτα, ἄρχισε νὰ γυρεύῃ δουλειὰ.

«Αὐτὸ συνέβαινε στὸ Κολόμβο, ἐδῶ...
«Ἐπισκεύαζαν τὸ σκάφος τοῦ «Ἀλμπατρος» κι' ὁ Μποῦκε σουλάτσαρε στὴν προκυαία, κυττάζοντας νοσταλγικά τὴν θάλασσα.

Μία μέρα πὺρ βρισκόταν στὸ σπῆτι μου, ἦρθε καὶ μὲ βρήκε, ποῖος νομίζετε; Ὁ Λι-Φάγκ.

«Ὁ Κινέζος μοῦ πρότεινε νὰ μεταφέρω ἓνα φορτίο ἀπὸ τὸ κῶπρα—προῖόν μὲς φοινικιάς—στὴν Μπατάβια.

«Σήκωσα τοὺς ὤμους μου:
«Ἄν ἔχῃς νὰ μοῦ προτείνῃς τίποτα πὺρ ἐνδιαφέρων, εἶπα, πάει καλά. Ἄν ὅχι, δὲν ἔπρεπε νὰ κοπιᾷς νάρθηξ ὡς ἐδῶ...

«Ὁ Κινέζος ἐπέμενε:
«Ἄν δὲν θέλῃς νὰ ἀναλάβῃς ἐσὺ, δὲν μοῦ συστήνεις κανέναν ἄλλον πὺρ νὰ δέχεται;

«Ἀμέσως ὁ νοῦς μου πῆγε στὸν Μποῦκε.

«—Ναί, ἔχω ἓναν φίλο, εἶπα

«Ὁ Μποῦκε ἐνθουσιαστικῶς δταν τοῦ μίλησα γιὰ τὴν δουλειὰ. Μοῦσφίξε τὸ χέρι μὲ συγκίνηση. Συμφώνησαν εὐκολα.
«Τὴν ἐπομένη, ἔπρεπε ὁ φίλος μου νὰ μπαρκάρῃ γιὰ τὴν Μπατάβια μὲ τὸ φορτίο τοῦ κῶπρα.

«Τὸ «Σήμιου» ἔφυγε τὴν ὠρισμένη ὥρα μὲ καπετάνιο τὸν Μποῦκε.

«Ἐπὶ τρεῖς μέρες, λαμβάναμε ἓνα ραδιογράφημα ἀπὸ ἰταλικὸ βαπὸρι πὺρ ἀνῆγγελε πὺρ εἶχε δῆ νὰ πλέουν στὴν θάλασσα κατὶ συντρίμια: ἀνῆλκαν στὸ «Σήμιου» πὺρ εἶχε βυθιστὴ αὐτάνδρο.

«Ἐτρεξα νὰ βρῶ τὸν Λι-Φάγκ. Δὲν ἦταν στὸ σπῆτι μου, γιὰτὶ εἶχε φύγει ἀπ' τὴν ἐπομένη τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ φορηγού του χωρὶς νὰ πῇ γιὰ ποῖο μέρος.

«Πολλὲς φορὲς ἐξαφανίζονταν κατ' αὐτὸν τὸν τρόπο, γι' αὐτὸ, στὴν ἀρχὴ, δὲν ἔδωκα σημασία στὸ γεγονός.

«Πάντως σκέφθηκα πὺρ θὰ τοῦ στοίχιζε πολὺ αὐτὸ τὸ δυστύχημα, γιὰτὶ τὸ «Σήμιου» ἦταν φορηγὸ πρὸςφατης ναυπηγήσεως καὶ ἐκτὸς ἀπ' τὸ φορτίο, εἶχε ὀλόκληρη συλλογὴ κοσμημάτων κλεισμένη μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ καπετάνιου.

τοῦ Πασκαλί

ΤΟΥ ΤΖΩΝ ΒΙΑΜΟΡΡΑΝΤΣ

«Τὸ βράδυ, στὸ ρεστωράν συνάντησα τὸν ὑποδιευθυντὴ μὲς μεγάλης ἀσφαλιστικῆς ἐταιρίας:

«—Χρυσὴ δουλειὰ ἔκανε ὁ φίλος σας Λι-Φάγκ! μοῦ εἶπε.

«Τὸν κύτταξα ἐκπληκτικός, θαρρώντας πὺρ ἀστεειότητα. Μὰ ὅχι, μίλουσε σοβαρά. Ὁ ὑποδιευθυντὴς μὲ πληροφόρησε πὺρ ὁ Λι-Φάγκ εἶχε ἀσφαλίσει τὸ «Σήμιου» πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως γιὰ ἓνα μεγάλο χρηματικὸ ποσόν. Πὺρ ἡ ἐταιρία, μολοντὶ πεπεισμένη ὅτι κάποια σκοτεινὴ μηχανορραφία κρυβόταν σ' ὅλη αὐτὴ τὴν ὑπόθεση, ἦταν ὑποχρεωμένη νὰ πληρώσῃ, ἐφόσον δὲν εἶχε στὴν χεῖρα τῆς ἀποδείξεως τῆς ἐνοχῆς τοῦ γέρο κατεργάρη.

«Ἐἶχα γίνῃ κατάχλωμος, γιὰτὶ τώρα καταλάβαινα σὲ τί παγίδα εἶχε παρὰσυρθῇ ὁ φίλος μου.
«Ἐσπευσα νὰ πᾶρω βόλτα διάφορα γραφεῖα γιὰ νὰ συγκεντρώσω πληροφορίες γιὰ τὸν Κινέζο.

«Οἱ ἔρευνές μου δὲν ἄργησαν νὰ ἀποδείξουν ὅτι ὁ Λι-Φάγκ χρεωστοῦσε μεγάλα ποσὰ καὶ μόνο ἡ τεραστία ἀποζημίωση πὺρ θὰ εἰσέπραττε ἀπ' τὴν ἀσφάλεια μποροῦσε νὰ τὸν ἐξαοσώσῃ.

«Ἐπὶ τρεῖς μέρες, τὸ ἰταλικὸ βαπὸρι πὺρ εἶχε παρατηρήσει τὰ συντρίμια τοῦ «Σήμιου» ἀγκυροβολοῦσε στὸ λιμάνι. Ἐσπευσα νὰ ἐπισκεφθῶ τὸν καπετάνιο πὺρ μοῦ εἶπε πὺρ ἡ καταστροφὴ τοῦ «Σήμιου» ἦταν ἀνεξήγητη, δεδομένου ὅτι ἡ θάλασσα ἦταν γαλήνια, καὶ ὕφαλοι δὲν ὑπῆρχαν ἐκεῖ... Ὅτι τινάχτηκε στὸν ἀέρα τὸ καζάνι τοῦ «Σήμιου» καὶ βυθίστηκε τὸ πλοῖο μονομιάς.

«Ἀλήθεια, ἔχασα νὰ σᾶς πῶ πὺρ ἔχομε ἓνα ναυαγὸ στὸ βαπὸρι. Κατωρθώσαμε νὰ τὸν ψαρέψουμε πιασμένο σὲ μιά σανίδα, σὲ κακὰ χάλια. Κυττάζετε νὰ τὸν ἐξετάσετε μὲς συνέλθῃ, γιὰτὶ βρίσκεται ἀκόμα σὲ κωματώδη κατάσταση.

«Ἀνατρίχιασα. Εἶχε ξαναγεννηθῇ μέσα μου ἡ ἐλπίδα. Ἀπὸ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπο ἴσως νὰ μάθαινα κατὶ γιὰ τὴν τύχη τοῦ «Σήμιου» καὶ τὸν καπετάνιο του.

«Ὁ Ματὺς—ἔτσι λεγόταν ὁ ναύτης—μόνο ὕστερα ἀπὸ δεκαπέντε μέρες μπόρεσε νὰ συνέλθῃ καὶ νὰ μίλῃ. Εἶπε πὺρ καθὼς εἶχε κατεβῇ στὸ ἀμπάρι τοῦ βαπριοῦ, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ φορτίο τοῦ κῶπρα εἶχε προσέει καὶ πεντέξυ κιβώτια πὺρ εἶχαν γραμμένο, ἀπόξω, τὸ ὄνομα τοῦ Λι-Φάγκ. Τοῦ εἶχε μάλιστα κάνει ἐντύπωση ὁ παράξενος κρότος πὺρ ἔρχονταν ἀπὸ τὸ ἓνα κιβώτιο καὶ πὺρ ἔμοιαζε μὲ τῆς—τάκ ρολογιού.

«Τὴν ἐπομένη, καθὼς εἶχε τελειώσει

τὴν βάρδια του καὶ βρισκόταν στὴν πλώρη, μὲς δυνατὴ ἔκρηξη κατέστρεψε τὸ βαπὸρι.

«Ὁ ναύτης αὐτὰ θυμόταν. Σὰν ἀστραπὴ ὅμως, μὲς σκέψῃ εἶχε περάσει ἀπ' τὸ μυαλό του: Ἀπάνω στὸ βαπὸρι εἶχε τοποθετηθῇ ἓνα ἐκρηκτικὸ μηχανήμα, ἓνα φουρνέλο δυναμίτιδος!

«Ποῖος εἶχε συμφέρον νὰ βυθιστῇ αὐτάνδρο τὸ «Σήμιου» γιὰ νὰ πληρωθῇ τὴν ἀσφάλεια; Ποῖος ἄλλος ἀπὸ τὸν ἰδιοκτήτη του, τὸν ἐντιμότατο Λι-Φάγκ!

«Ἐἶχα ἀρκετὰ στοιχεῖα γιὰ νὰ κατηγορήσω τὸν Κινέζο καὶ νὰ στηρίξω τὴν κατηγορία. Οἱ οἰκονομικὲς του στενοχωρίες τὸν ἐβαλαν ν' ἀσφαλίῃ γιὰ μεγάλο ποσὸ τὸ βαπὸρι καὶ τὰ κοσμήματα—πὺρ δ' ἦθ' ἐν θά βρισκονταν μέσα στὸ χρηματοκιβώτιο τοῦ καπετάνιου... Ἐπὶ τρεῖς, ἀφοῦ ἐφωδίασε τὸ βαπὸρι μ' ἓνα ἐκρηκτικὸ μηχανήμα καὶ κανόνισε ποιά ὥρα θὰ τινάχῃ στὸν ἀέρα, γιὰ νὰ βρίσκεται μακριὰ ἀπὸ κάθε γῆ, ἐπέτυχ' ὅτι εἶχε σχεδιάσει μὲ τὸ καταχθόνιο μυαλό του!

«Ὁ Ματὺς κι' ἐγὼ ὠρκιστήκαμε νὰ μὴν βροῦμε στιγμὴ ἡσυχίας ὥσπου νὰ ἀνακαλύψουμε τὸν Κινέζο καὶ ἐκδικήσουμε τὰ δυστυχισμένα θύματά του...
«Μὰ δὲν ἦταν εὐκόλο νὰ τὸν βροῦμε. Στὸ ἀναμεταξύ, ὁ Λι-Φάγκ εἶχε εἰσπράξει τὸ ποσόν τῆς ἀσφαλείας καὶ θὰ εἶχε καταφύγει κάπου γιὰ νὰ τὸ ξεκοκκαλίσῃ μὲ τὴν ἡσυχία του!

«Ἀπὸ διάφορες πληροφορίες πὺρ μάζεψα, συμπεράνα πὺρ ὁ Κινέζος βρισκόταν στὴν Μπατάβια. Κι' ἓνα μῆνα ἀργότερα, ὁ Ματὺς κι' ἐγὼ πηγαίναμε στὴν πρωτεύουσα τῆς νήσου Ἰάβας.
«Μάταια ψάξαμε τίς πρώτες μέρες: ἀφαντος ὁ Λι-Φάγκ! Ἐκεῖ πὺρ εἶχαμε ἀπογοητευθῇ, σκεφθήκαμε νὰ ψάξουμε καὶ στὴν κινέζικη συνοικία τῆς πόλεως.
«Τὸν εἶδαμε νὰ μπαίνει μέσα σὲ μὲς χαρτοπαικτικὴ λέσχη. Δὲν τὸν ἐνοχλήσαμε, μόνο περιμέναμε νὰ βγῇ...

«Τὸν παρακολουθήσαμε, μὲς βγῆκε, στὰ σκοτεινὰ, στὸ πὺρ ἐρημικὸ μέρος, τὸν πλησιάσαμε καὶ τὸν γραπώσαμε ἀπὸ τοὺς ὤμους:

«—Σκότωσε τὸν φίλο μου Μποῦκε κι' ὅλο τὸ πλῆρωμα τοῦ «Σήμιου»; τὸν ρώτησα.

«Ὁ Κινέζος μὲ γνώρισε καὶ καταλαβε πὺρ δὲν μποροῦσε νὰ πῇ ψέμματα:

«—Ναί, εἶπε.

«Θὰ πεθάνῃς, γιὰ νὰ ἐκδικήσουμε τὸν θάνατο τοῦ Μποῦκε καὶ τὸν δυστυχισμένον ναυτῶν! πρόσθεσα.

«Ὁ Κινέζος ἔκανε νὰ ἀντισταθῇ, κατὰχλωμος ἀπ' τὸν φόβο του, μὲ τὸ μαχαίρι μου ὅμως τοῦ ἔκοψα τὸν λαιμὸ ἀπ' τὸ ἓνα αὐτὸ ὡς τὸ ἄλλο...

«Κι' ἔτσι, συμπεράνε ὁ Πασκαλί, ὁ κακοῦργος πλήρωσε μὲ τὴν βρώμικη ζωὴ του τὸ αἶμα τῶν θυμάτων...

ΤΖΩΝ ΒΙΑΜΟΡΡΑΝΤΣ

Ἐξυπνα καὶ κουτά

ΕΥΓΕΝΙΚΟ ΠΑΙΔΙ

«Ὁ μικρὸς Σάμ ἐπαίρνε τὸ τσάι του στὸ σπῆτι μὲς γειτόνισσάς του, ἡ ὁποία τοῦδωσ' ἓνα φέτα ψωμὶ μὲ δούτυρο καὶ μαρμελάδα.

—Εὐχαριστῶ πολύ, τῆς εἶπε εὐγενέστατα.
—Μπράβο, Σάμ, τοῦπε ἡ κυρία. Μ' ἀρέσει ν' ἀκούω τὰ μικρὰ παιδιὰ νὰ λένε «Εὐχαριστῶ πολύ».

—Ἀλήθεια; ἔκανε ὁ Σάμ. Ἄν θέλετε νὰ τὸ ξανακούσετε δώστε μου καὶ λίγο ζαμπόν.

ΠΟΛΥ ΛΟΓΙΚΑ...

«Ὁ ναρὸς Τζῶν.—Σήμερα τὸ πρωτ' ἔπιασα ἓνα φεῖδι μῆκους σαραντακοτῶ λιντῶν.

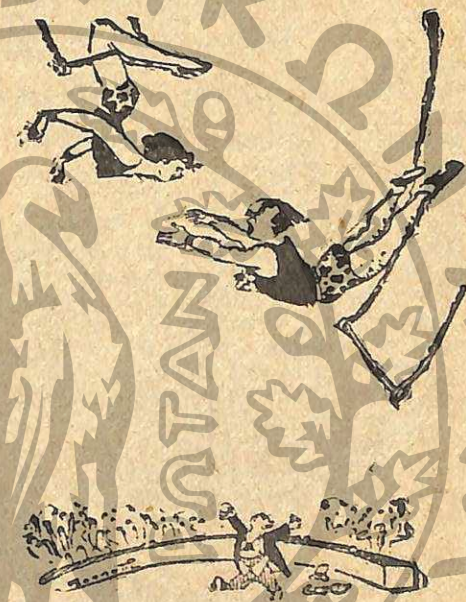
«Ὁ φίλος του Μίκελ.—Καὶ δὲν μοῦ λές γιὰτὶ πάντα μετράς τὰ φεῖδια μὲ ἴντσες καὶ ὅχι μὲ πόδας;

«Ὁ ναρὸς Τζῶν.—Μὰ ἀφοῦ δὲν ἔχουν... πόδια;

ΤΟΥΣ ΔΙΑΦΩΤΙΣΕ

—Μάλιστα, κύριοι, ἔλεγε αὐτοκολακνέμενος στίς ἐπιβάτες του ὁ πιλότος ἐνὸς μικροῦ ποταμόπλοιου. Γνωρίζω τόσο πολλὰ καλὰ αὐτὸ τὸ ποτάμι ὥστε ξέρω κάθε ρηχὸ μέρος.

Ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ τὸ ποταμόπλοιο τραντάχτηκε καὶ κῆθηκε σὲ μὲς ξηρᾶ. Καὶ ὁ πιλότος, ἔσπευσε ἀτάραχος νὰ πληροφορήσῃ:
—Ἐδῶ, κύριοι, συνέχισε, τὸ μέρος εἶναι ρηχό.

ΤΟ ΑΝΤΡΟΓΥΝΟ ΤΩΝ ΣΑΛΤΙΜΠΑΓΚΩΝ
ΛΥΕΙ ΤΙΣ ΔΙΑΦΟΡΕΣ ΤΟΥ

Ἡ γυναίκα.—Δὲ σοῦ δίνω τὰ χέρια, ἂν δὲ μοῦ πᾶρῃς ἐκεῖνο τὸ καπελλάκι...

Δυο άτυχήσαντες σύζυγοι

ΠΡΩΤΟΤΥΠΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ
Κ. ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΑ

δουλειά που μάς ενδιέφερε, κι' έπειτα έφέραμε με τέχνη την κουβέντα γύρω στον έρωτα και τις γυναίκες. Στο διάστημα αυτό φυσικά τὰ ποτηράκια είχαν κάνει τὸ ταξίδι από τὸν μπουφέ ως τὸ τραπέζκι κάμποσες φορές κι' έτσι οἱ δύο κύριοι είχαν έρθει στὸ κέφι πὺ ἦταν απαραίτητο γιὰ μιὰ τέτοια διήγηση σὰν αὐτὴ πὺ ἔπακολούθησε.

—Οἱ γυναίκες εἶναι πολὺ περίεργες, εἶπε ὁ ἕνας ἀπὸ τοὺς δύο κυρίους. Μὰς ἀπατοῦν γιὰ νὰ μὰς ἀπατήσουν, αὐτὴ εἶναι ἡ γνώμη μου. Ἀλλὰ πάντα θὰ βροῦν μιὰ δικαιολογία πὺ τὴν πιστεύουν κι' οἱ ἴδιες. Κι' αὐτὸ ἐλαφρύνει τὴ συνείδησή τους ἀπέναντι τοῦ ἑαυτοῦ των, τουλάχιστον.

—Ἀκριβῶς αὐτὸ ἔλεγα κι' ἐγὼ στὸ φίλο μου, κύριε Τζών, εἶπε ὁ φίλος μου. Τοῦ εἶπα μάλιστα κάτι γιὰ τὴν περίπτωση τὴ δική σας καὶ τὸν κινήθηκε τὸ ενδιαφέρον. Σὰς διαβιβάζω τὴν παράκλησή του νὰ διηγηθῆτε οἱ ἴδιοι αὐτὴ τὴν διασκεδαστικὴ ἱστορία.

—Ἐκτὸς ἀν αὐτὸ σὰς πειράζει, εἶπα ἐγὼ γιὰ νὰ κρατήσω τὰ προσήματα.

—Νὰ μὰς πειράζει; Γιατί; πετάχθηκε ὁ ἄλλος.

—Μπορεῖ ἡ συζυγικὴ σας ἱστορία νὰ σὰς φέρνῃ πικρὲς ἀναμνήσεις. Καὶ φυσικά δὲν θάθελα νὰ γίνω ἐγὼ αἰτία ξαφνικῆς μελαγχολίας σ' ἕνα τόσο εὐθυμο περιβάλλον.

—Ὁ φόβος σας εἶναι ἀδικαιολόγητος, ἀγαπητέ μου, εἶπε ὁ κ. Τζών. Ἡ ἐποχὴ τῆς θλίψεως ἔπεράσε. Τώρα περνοῦμε τὴν περίοδο τῶν φιλοσοφικῶν παρατηρήσεων ἀπάνω στὴν ψυχολογία τῆς γυναίκας πὺ ἀπατᾷ τὸν ἄνδρα της. Εἰμαστε δύο ἄνθρωποι μὲ πείρα σ' αὐτὸ τὸ ζήτημα καὶ θὰ σὰς διηγηθῶμε τὴν ἱστορία μας. Ἀρχίζω, λοιπόν, πρῶτος ἐγὼ, γιατί ἦμουν καὶ ὁ πρῶτος σύζυγος.

Καὶ ὁ κ. Τζών ἄρχισε, ἐνῶ ὁ κ. Σπύρος, ὁ ἄλλος σύζυγος, χαμογελοῦσε.

—Τὴν Νίνα τὴν γνώρισα σὲ μιὰ λουτρόπολη, ἐδῶ καὶ τέσσερα χρόνια. Ἐκείνη ἦταν 24 ἐτῶν κι' ἐγὼ 36. Ἡ διαφορά τῆς ἡλικίας μας ἦταν ἀκριβῶς ὅση ἔπρεπε γιὰ ἕνα ζευγάρι πὺ θὰ εἶχε τὴν ἀξίωση νὰ λέγεται ταιριασμένο. Ἡ Νίνα εἶχε τὸ χάρισμα νὰ εἶναι πολὺ ὁμορφὴ καὶ τὸ ἐλάχιστον νὰ εἶναι πολὺ ἔξυπνη. Γι' αὐτὸ καὶ μ' ἄρεσε τρελλά. Τῆς ἐξωμολογήθηκα τὸν ἔρωτά μου, τὸν δέχθηκε μὲ προθυμία καὶ σὲ λίγον καιρὸ παντρευτήκαμε. Τὸν πρῶτο καιρὸ περάσαμε εὐτυχισμένα. Πρέπει ὅμως νὰ σὰς πῶ ὅτι ἦμουν ἕνας σύζυγος πολὺ ζηλιάρης. Ἐνα εἶδος Ὁ-θέλλου ἡμιτασιόν. Δὲν τῆς εἶχα δώσει καθόλου ἐλευθερία καὶ τῆς κρατοῦσα, ἢ νόμιζα πὺς τῆς κρατοῦσα σφιχτὰ τὰ λουριά. Δὲν τῆς ἐπέτρεπα νὰ βγαίνει ἔξω μόνη της. Στὴ μοδίστρα, στὴν καπελλοῦ στὰ ἐμπρικά, πηγαίναμε τὶς περισοτέρες φορές μαζί. Στὸ σινεμά, στοὺς χορούς, στὰ φιλικὰ σπῆτια τὸ ἴδιο. Συχνὰ

μοῦ παραπονιόταν πὺς αὐτὸ ἐσήμαινε ἔλλειψη ἐμπιστοσύνης, ἀλλὰ δὲν ἔδινε καὶ τόση σημασία σ' αὐτὰ τὰ παραπονα. Ἦθελα νάχω τὸ μέτωπό μου ἐξασφαλισμένο, καταλαβαίνετε; Ζητοῦσα λόγο γιὰ τὴν παραμικρὴ ἀπουσία ἢ καθυστέρηση καὶ φρόντιζα νὰ ἐξακριβώσω ὁ ἴδιος τὴν ἀλήθεια. Δὲν ἤθελα ν' ἀφήσω κανένα παραθυράκι ἀνοιχτό, ἀπ' ὅπου νὰ μποροῦσε νὰ δραπετεύσῃ ἡ συζυγικὴ πίστι. Δυστυχῶς ὅμως ἀπὸ αὐτὸ πὺ φοβόμουν δὲν κατάρθωσα νὰ γλυτώσω. Καὶ σ' αὐτὸ βρέθηκε πρόθυμος νὰ παίξῃ τὸ ρόλο τοῦ τρίτου, ὁ ἀγαπητός μου φίλος ἀπὸ δῶ, ὁ Σπύρος. Ἦταν ὁ οἰκογενειακός μας φίλος, ἦταν ἄνθρωπος —καὶ εἶναι ἀκόμα— κατὰλληλος γιὰ νὰ τρυπῶνῃ σὲ καρδιές πὺ ἀνήκουν σὲ ξένο ἰδιοκτήτη. Κι' ἐτσι, ἕνα ἀπόγευμα τὸν ἔπιασα σ' ἕνα τρυφερό τέτ-ά-τέτ μὲ τὴν γυναίκα μου, ἕνα τέτ-ά-τέτ πὺ δὲν μοῦ ἀφῆνε τὴν παραμικρὴ ἀμφιβολία γιὰ τὴν ἀτυχία μου.

»Ἐχω τὴν γνώμη πὺς σ' αὐτὲς τὶς περιπτώσεις τὰ λόγια, οἱ ἀπειλές, τὰ δάκρυα καὶ οἱ ἐξηγήσεις εἶναι πράγματα ἐντελῶς περιττά. Καὶ ἡ γυναίκα μου, μὲ ἀξιοπρέπεια πὺ τὴν τιμᾷ, ἔδωσε ἐντολὴ στὴν ὑπηρεσία νὰ ἐτοιμάσῃ τὰ πράγματά της καὶ ἀφῆσε τὴν συζυγικὴ ἐστία κι' ἔφυγε τὸ ἴδιο βράδυ. Τὸ πρῶτὸ πὺ σηκώθηκα, ἔπειτα ἀπὸ ἕναν ἀμφίβολο ὕπνο, ἔλαβα ἕνα γράμμα. Τὸ κρατᾶω πάντα στὸ πορτοφόλι μου γιὰ ἀνάμνηση.

Ὁ κ. Τζών τράβηξε ἀπὸ τὸ πορτοφόλι του ἕνα γράμμα καὶ διάβασε:

«Ἀγαπητέ Τζών,

» Δὲν πρόκειται οὔτε νὰ σοῦ ζητήσω συγγνώμην γιὰ ὅτι ἐγίνε, οὔτε νὰ διλῶσω μετάνοια, οὔτε νὰ ξαναγυρίσω κοντὰ σου. Νομίζω ὅμως ὅτι μιὰ τελεωτικὴ ἐξήγηση γιὰ τὴν ἀπιστία μου, εἶναι ἀπαραίτητη, γιὰ νὰ ξέρῃς κι' ἐσὺ τὴν πραγματικὴ αἰτία καὶ νὰ μὴν ἀναζητήσῃς τὸν ὑπεύθυνο ἄλλου, παρὰ μόνο σὲν ἑαυτὸ σου.

» Ἀγαπητέ μου Τζών, ἐσὺ εἶσαι ἡ αἰτία τοῦ παθήματός σου. Ἐσὺ μὲ τὴν ἀδικαιολόγητη τυραννία σου, μὲ τὶς καθημερινὲς σκηνὲς ζηλοτυπίας, μὲ τὶς κουτὲς κι' ἐνοχλητικὲς ἀπαγορεύσεις σου. Μὲ εἶχες σὰν ἕνα σκλάβο δεμένο κοντὰ σου, πὺ ὠφελεῖς ὑπακοὴν σὲν ἀφέντη σου καὶ εἶχε τὴν ὑποχρέωση νὰ δίνει τὸ παρὸν εἰκόσι φορές τὴν ἡμέρα. Μὴν πᾶς ἐδῶ, μὴ μιλάς μὲ κείνον, μὴ βγαίνῃς ἐξω μόνη σου, γιατί κυτᾶς ἐκεῖ, γιατί σὲ κυτᾶει αὐτός, γιατί χαμογελάς ἐτσι, γιατί ἀναστενάζεις χωρὶς λόγο. Ἦσουν γιὰ μένα ἕνας τύραννος. Ἦσουν ἀπὸ τοὺς παλαιούς ἐκείνους τύπους τῶν συζύγων, πὺ νομίζουν ὅτι, ἐπειδὴ παντρεύονται μὲ μιὰ γυναίκα, ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ τῆς στεροῦν καὶ τὴν πὺ ἀσήμεν-τὴ ἐλευθερία καὶ τὸ παραμικρὸ ἴχνος ἀνεξαρτησίας. Δὲν μοῦ εἶχες καθόλου ἐμπιστοσύνη. Αὐτὸ σοῦ τῶπα πολλὲς φο-

ρὲς καὶ μοῦ ἀπάντησες ὅτι ἕνας σύζυγος ἐτσι πρέπει νάνα, ἂν ἐνδιαφέρεται γιὰ τὴν εὐτυχία του καὶ τὴν ἡσυχία του.

» Αὐτὴ ὅμως ἡ τυραννία, αὐτὸ τὸ μαρτύριο, μοῦ ἔδινε τρομερὰ στὰ νεῦρα. Παθούσα κατὰ ἀλλοιώτικο, ζητοῦσα κάποια ποικιλία στὴ ζωὴ μου. Κι' ἐτσι κατὰλῃκα μὲ τὸν καιρὸ τὸ συμπέρασμα ὅτι ἕνας ἄντρας πὺ δὲν ἔχει ἐμπιστοσύνη στὴν γυναίκα του, πρέπει νὰ τιμωρηθῇ. Καί, καθὼς καταλαβαίνεις βέβαια, μιὰ τιμωρία ὑπάρχει. Αὐτὴ πὺ ἔπαθε. Λοιπόν, ὑπεύθυνος εἶσαι σὺ, ἀγαπητέ μου Τζών. Σοῦ τὰ γράφω ὅλ' αὐτὰ γιὰ νὰ τὸ ξέρῃς καὶ νὰ τὸ πῇς καὶ σὲ ὅσους ἄνδρες γνωρίζεις. Ὅλοι οἱ σύζυγοι πὺ δὲν ἔχουν ἐμπιστοσύνη στὴ γυναίκα τους, αὐτὴ τὴν τιμωρία τὴν παθαίνουν ὁποσδήποτε.

» Ὅσο γιὰ τὸ φίλο σου τὸ Σπύρο, μὴν τοῦ εἰχνεῖς ἄδικο. Καὶ ὁ καλύτερος φίλος εἶναι ἀνίκανος ν' ἀντιταθῇ σὲ μιὰ ὁμορφὴ γυναίκα πὺ δὲν δίνει τὴν ἑλπίδα ὅτι μπορεῖ νὰ δοκιμάσῃ τὸ μεθῦ-νι τῶν χειλιῶν της. Ἐστω κι' ἂν αὐτὴ εἶναι ἡ γυναίκα τοῦ πιὸ καλοῦ τοῦ φίλου.

» Τὰ παρακάτω εἶναι δουλειὰ τῶν δι-κηγόρων μας.

Νίνα.

—Αὐτὸ, λοιπόν, εἶναι τὸ γράμμα της, εἶπε ὁ κ. Τζών. Πὺς βρίσκετε τὴν δικαιολογία της;

—Πὺς νὰ τὴν βρῶ; εἶπα. Κάθε δικαιο-λυνία κρύβει μέσα της ἀρκετὴ λογική...

Κι' ἔπειτα ρώτησα:

—Κατόπιν τί ἔγινε;

—Τὰ κατόπιν θὰ σὰς τὰ πῇ ὁ φίλος μου ὁ Σπύρος, εἶπε ὁ κ. Τζών.

Καὶ τότε ἄρχισε ὁ κ. Σπύρος τὴν συνέ-νεια.

■ ■

—Δὲν πρόκειται νὰ σὰς διηγηθῶ μὲ λεπτομέρειες τὸ πὺς ἔμπλεξα μαζί της, εἶπε. Οἰκογενειακός φίλος ἦμουν, στὸ σπῆ-τι πῆγαίνα συχνὰ, ἔβλεπα ὠρισιμένες συ-ζυγικὲς σκηνὲς πὺ δημιουργοῦσε ὁ φίλος μου ὁ Τζών μὲ τὴν γυναίκα του, κι' ἐτσι, σιγά-σιγά ἄρχισα νὰ παρηγορῶ τὴν Νί-να γιὰ τὴν μαρτυρικὴ ζωὴ πὺ τραβοῦ-σε μὲ τὶς ἀδικαιολόγητες αὐστηρότητες τοῦ ἄντρα της. Μὲ ρωτοῦσε ἂν τὶς εὑρί-σκα λογικὲς. Φυσικά ἀπαντοῦσα ὅχι. Κι' ἐπρόσθετα ὅτι ἐγὼ ἦμουν ἐντελῶς ἀντί-θετος τύπος κι' ἂν ποτὲ παντρευόμουν, θὰ εἶχα τόση ἐμπιστοσύνη στὴ γυναίκα μου, ὥστε θὰ τὴν ἀφῆνα ἐλεύθερη νὰ μοιράζῃ τὶς ὥρες πὺ τῆς ἔμεναν ὅπως καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς ζητῶ ποτὲ λογαριασμό. Θὰ ἦταν ἀρκετὸ γιὰ μένα ὅτι τῆς εἶχα ἐμπιστοσύνη καὶ ὅτι θὰ πί-στευα πὺς δὲν θάθελε νὰ κἀνὴ κατάχρη-ση τῆς ἐμπιστοσύνης αὐτῆς. Δὲν νομίζω τῆς ἔλεγα—ὅτι ὁ ἄνδρας πὺ παριστάνουν τὴ νεώτερη ἐκδοσὴ τοῦ Ὁθέλλου εἶναι ἐξησφαλισμένοι ἀπὸ ἐνδεχομένους ἀπι-στίες. Ἐπειτα τὸ βρίσκω ταπεινωτικὸ γιὰ ἕναν ἄνδρα, νὰ παρακολουθῇ σὰν χωρο-φύλακας τὴν γυναίκα του καὶ νὰ τῆς κἀνὴ ἐξαντλητικὲς ἀνακρίσεις γιὰ τὶς τὶς καὶ ὅπου ἤθελε, χωρὶς νὰ τῆς

αυτά... Κι' αφού μ' άφηνες ελεύθερη, σκέφτηκα: Γιατί να μην έμεταλλευτώ αυτή την ελευθερία που μου δίνει και που δεν σημαίνει τίποτ' άλλο παρά ότι είμαι μια γυναίκα ξένη κι' αδιάφορη γι' αυτόν;... Πρέπει να παραδεχθώ πως και κάθε άλλη στη θέση μου έτσι θα σκεπτόταν. Κι' έτσι απόκτησα έραστή. Είναι άρκετης καιρός που έγινε αυτή ή μεταβολή, αλλά εσύ δεν πήρες είδηση. Και ίσως ούτε θάπαινες καθόλου αν δεν είχα εγώ την έμπνευση να σε ειδοποιήσω μ' αυτό μου το γράμμα και να σου πω ότι φεύγω από κοντά σου και πάω σε κείνον που μιλεί στην καρδιά μου και που θα με κάνει εύτυχισμένη.

» Η γυναίκα, αγαπητέ μου, θέλει και λίγη επιτήρηση, θέλει να αισθάνεται το μάτι του συζύγου να την επιβλέπει να νοιώθει την επιβολή του, και όχι ν' αφήνεται ελεύθερη να γυρίζει και να κάνει του κεφαλιού της, σαν νάναι καμιά ξένη. Ένα πουλί που βλέπει την πόρτα

ΟΛΟΙ οι άνανγδσται μας
ΟΛΕΣ οι άνανγδστρίες μας

θα παρακολουθήσουν με
την πιο βαθειά

ΣΥΓΚΙΝΗΣΗ

το παθητικώτατο έργο της μεγάλης
αγγλικής συγγραφέως μίσους

AMY ΧΟΥΓΚΕΡΦΟΡΔ

που αρχίζουμε σήμερα να δημο-
σιεύουμε.

ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΑΣ

ΧΩΡΙΖΕΙ ΑΠ' ΤΗΝ

ΕΥΤΥΧΙΑ

Το δράμα μιας δυστυχισμένης ύ-
παρξεως που βλέπει την εύτυχία
πλάι της, κοντά της, κι' όμως δι-
στάζει να κάμει το βήμα που θα
την λυτρώσει...

του κλουβιού ανοιχτή πάντα θα το σιά-
ση να φύγει... Κι' αυτό μπορείς να το
πής και σε κάθε άλλον παντρεμένο γνω-
στό σου. Γιατί όλοι οι σύζυγοι που ά-
φηγουν απόλυτη ελευθερία στη γυναίκα
τους και της έχουν τυφλή έμπιστοσύνη,
δεν γλυτώνουν ποτέ τη σκληρή μοίρα που
τους περιμένει.

» Εσύ, λοιπόν, είσαι ο υπεύθυνος.
Και είμαι τόσο βέβαιη γι' αυτό, ώστε
έχω τη συνείδησή μου έντελώς ήσυχη
και δεν αισθάνομαι καμιά τύψη να μ'
ένοχη.

» Σήμερα θάρρη να σε βρω ό δικηγό-
ρος μου για να συνεννοηθώ για το δια-
ζύγιο.

Νίνα.

—Αυτό είναι το γράμμα της, αγαπητέ
μου, είπε ο κύριος Σπύρος, διπλώνοντας
το χαρτί. Είναι ακριβώς ή ίδια γυναίκα
που έγραψε και τ' άλλο, αυτό που σ'ας
εδιόβασε ο φίλος μου ο Τζών... 'Εκείνη
έφυγε με κάποιον κύριο που δεν τον έ-
γνώριζα καθόλου. 'Επληγαν στο έξωτερι-
κό όπου και βρίσκονται ακόμα, γιατί εί-
ναι μια ιστορία κάπως πρόσφατη... 'Ο φί-
λος μου ο Τζών, μόλις πληροφορήθηκε
το άτυχμά μου, ήρθε και με βρήκε.
Μου εξέφρασε τα συλλυπητήριά του και
μου πρότεινε να ξαναγίνουμε φίλοι, ό-
πως και πρώτα. Και ξαναγίναμε. Τώρα
μάλιστα μ'ας συνδέει κάτι πιο δυνατό,
που κάνει τη φίλα μας αληθινή: 'Η κοι-
νή μας δυστυχία αν μπορούμε να πούμε
έτσι την εγκατάλειψή μας τη στιγμή ά-
κριβώς που είμαστε βέβαιοι ότι κρατού-
σαμε γερά στα χέρια μας τη γυναίκα
που χάσαμε... Και τα δυο συστήματα συ-
ζυγικής ζωής είχαν τραγική άποτυχία.
Και τώρα σ'ας παρακαλώ, βγάλτε έσείς
ένα συμπέρασμα για την πρώην γυναίκα
μας...

—Φαίνεται πως υπάρχουν γυναίκες που
είναι πλασμένες ύ' άπατον όπωσδήποτε
τους άνδρες τους, είπε ο φίλος μου. Εί-
ναι οι γυναίκες που δεν μπορούν να μεί-
νουν για πολύ καιρό στο ίδιο έρωτικό
και συζυγικό κλίμα. Φταίει το ταμπερα-
μέντο τους...

—'Εγώ δεν ξέρω τι να πω, είπε ο δεύ-

**ΕΚΛΕΚΤΟΙ
ΣΤΙΧΟΙ**

'Αγνή αγάπη

"Ετσι λεπτά σ' αγαπώ, τόσο αγνά,
σαν φιλή στον άγέρα.
Σαν ιδέα, σαν ίσκιο, σαν τ' άχνό
δειλινό, σά μητέρα.

Τόσο λεπτά σ' αγαπώ, σ' αγαπώ
σά σκιά κάποιου όνειρου,
σαν άπ' αλάργα φερόμένο σκοπό
σαν την άχνα ενός μύρου.

Τόσο λεπτά, τόσο ωραία πονώ
σαν τά ρόδα που κλαίνε,
και τά βλέπω την αύγή που ξυπνί-
ξένε. Ξένε μου, ξένε.

ΔΙΑΛΕΧΤΗ ΖΕΥΓΩΛΗ

τερος σύζυγος... Την πρώτη φορά έδω-
σα την εξήγησή... Τη δεύτερη όμως τά-
χασα.

—'Εγώ δεν βγάζω κανένα συμπερά-
σμα, είπε ο κ. Τζών, άδειάζοντας ένα πο-
τηράκι. 'Αλλά σκέπτομαι τον καυμένο
τόν τρίτο. "Αν μάθη ποτέ γιατί ή Νίνα
άφησε έμένα και γιατί άφησε το Σπύρο,
πόσο δύσκολη θάνα ή θέση του. Δεν θα
ξέρη πως να φερθώ και τι στάση να κρα-
τήσω άπέναντι σ' αυτή την παράξενη, άλ-
λά όμορφη γυναίκα.

—Κι' εγώ, είπα, θα ήμουν πολύ περίερ-
γος να διάβαζα το τρίτο γράμμα... Αυτό
που θα λάβη έπειτα από λίγον καιρό ο
διάδοχος του κυρίου Σπύρου.

—'Η περιέργειά σας ίσως ίκανοποιηθώ,
έκανε ο κύριος Σπύρος. Ξαναπεράστε σε
κανένα χρόνο από αυτό το μπάρ, 'Ισως
να μ'ας βρήτε τρεις...

ΠΑΝ. ΠΑΠΑΔΟΥΚΛΣ

ΟΛΟΙ οι άνανγδσται μας
ΟΛΕΣ οι άνανγδστρίες μας

θα παρακολουθήσουν με
την πιο πραγματική

ΑΓΩΝΙΑ

την περιπετειώδη αφήγηση του ά-
μερικανού συγγραφέως

JOHN CARROL DALY

που αρχίζουμε σήμερα να δημο-
σιεύουμε.

Η ΦΛΟΓΑ

Μιά συνταρακτική εικόνα της τρο-
μερής μάχης που δίνει αδιάκοπα ή
άμερικανική ύπηρεσία αντικατα-
σκοπείας κατά του κιτρίνου
κινδύνου.

ΤΑ ΕΥΘΥΜΑ ΤΟΥ ΔΙΚΑΣΤΗΡΙΟΥ

Ναυάγιον είδυλλίου

ΤΟΥ Κ. ΜΙΜ. ΨΑΘ.

Είναι ένα δράμα εις πράξεις τρείς
'Ιδού ή πρώτη:

—'Αχ...

—Βάχ...

—'Ιδω μ' αρέσετε, δεσποινίς Ευτέρπη!

—Κι' έσείς μ' αρέσετε κ. 'Αντωνάκη!

—'Αχ...

—Βάχ...

—Τι γλυκά που είναι τά μάτια σας!

—Κι' έσας τι ωραία που είναι ή μύτη
ας!

—'Αχ...

—Βάχ...

Εις τόν πρόλογον του έρωτος, έτσι εί-
ναι πάντα, όλα θελκτικά και ωραία! Και
τά μάτια και ή μύτη και όλα. 'Η πρώτη
πράξη των πραγματικών έρωτικών δρα-
μάτων, δεν είναι ποτέ δράμα. Ειδύλλιον
είναι. 'Ανοίγει με άχ ή αλαλία τών αισθη-
μάτων, και κλείνει με βάχ. Τά πάντα εί-
ναι ρόδινα, ελαφρά. 'Ο έρωας έχει περιέρ-
γους ιδιότητας. 'Ελαφρώνει τόν άνθρωπο.
'Εκατό όκάδες να είσθε άρκεί να έρω-
τευθώ για να γίνετε ελαφρός σαν πού-
πουλο. 'Ο 'Αρχιμήδης λοιπόν, θα ήμφο-
ρούσε να συμπληρώση τόν νόμον του ως
έξης: πώς άνθρωπος έμβραπτιζόμενος έν-
τός του έρωτος, χάνει από το βάρος του
τόσον, όσον είναι ο όγκος του αισθήμα-
τός του! 'Ο κανών αυτός είναι απόλυ-
τος και άμετάτρεπτος φυσικός νόμος, γι'
αυτό και δεν ήμφορεσε να διαφύγη τας
συνεπείας του, ο κατά τά άλλα σοβαρώ-
τατος και νέος κ. 'Αντωνάκης.

'Η άρχή του είδυλλίου; Είχαν γνωρι-
σθώ σε ένα αυτοκίνητο μιάς... κηδείας!
'Εκείνη σκυθρωπή, μελαγχολική, περίλυ-
πος έως θανάτου, κρατούσε εις τά λευκά
της κρινόδακτυλα άρωματισμένο μετάξι-
νο μαντηλάκι, που έφερε μετά πολλής
χάριτος από καιρού εις καιρόν εις τούς
γλυκείς όφθαλμούς. 'Εκείνος έξ ίσου σκυ-
θρωπός, έξ ίσου μελαγχολικός και έξ ί-
σου περίλυπος, κρατούσε στο χέρι άρω-
ματισμένο σιγαρέττο, τας τούλας του
όπου έρριπτε, με ύφος θλιβερόν, έξω
από το παράθυρον του αυτοκινήτου. "Ε-
ως εκείνην την στιγμή ήσαν μεταξύ τους
τελείως άγνωστοι. 'Αλλά εις παρομοίαν
στιγμάς—ο κοινός πόνος ένώνει—αί γνω-
ριμίαι δεν είναι δύσκολοι. Καί ένώ ή θλι-
βερά πομπή τών αυτοκινήτων έσυνέχιζε
την άργην παρέλασιν προς την όδον 'Α-
ναπαύσεως εκείνη άφηκε στεναγμόν:

—'Αχ!

Εις τόν στεναγμόν άπήντησε διά στε-
ναγμού εκείνος:

—Βάχ!

—Είσθε φίλη της μακαρίτισσας δεσποί-
νης;

—'Ω να! Κι' έσείς;

—Κι' εγώ!

Διπλώς στεναγμός. Ήκαιρέτησε την πρό-
την αυτήν έπαφήν. 'Εκείνη έβγαλε το κα-
θρεφτάκι της και έπιθεώρησε την θελκτι-
κήν της πρόσφιν. 'Εκείνος έπωφελήθη
της στιγμής για να στρίψει την λεπτή λου-

ρίδα του μύστακος που άνθούσε κάτω ά-
πό την μύτη του. Σε όλίγα λεπτά είχε
ανοίξει κουβέντα τρυφερή
Αυτά και μερικά ακόμη άποτελούν την
πρώτη πράξη. Θέτε την συνέχεια; 'Ιδού
ή δευτέρα:

—Και τώρα, χρυσή μου;

—Στό μπαμπά μου, χρυσέ μου!

—Μά πως θα το πάρη, χρυσή μου;

—'Οπως το πάρη, χρυσέ μου!

—Μήπως μου άρνηθώ, χρυσή μου;

—'Αμπα! Δεν φαντάζομαι, χρυσέ μου!

'Η βαρκούλα του έρωτος όπου κι' αν
βρεθώ, ως μοναδικό προορισμόν της έχει
το λιμάνι του γάμου. Αιώνια ιστορία.
"Όσοι άκίνητον στο λιμάνι ζηλεύουν και
μακαρίζουν εκείνους που θαλασσοπνίγον-
ται σ' άνοιχτά πελάγη. Κι' όσοι θαλασ-
σοπνίγονται στα άνοιχτά πελάγη του έ-
ρωτος, ζηλεύουν και μακαρίζουν εκείνους
που μουχλιάζουν μέσα στο λιμάνι. Για

—Στόν μπαμπά μου, χρυσέ μου!

έκει λοιπόν τραβούν όλες οι έρωτικές
βαρκούλες. 'Αλλά στο δρόμο τους, έξω
από το λιμάνι συναντούν άνέκαθεν οι
ποντοπόροι του έρωτος την προαιώνιον
ύφαλον, όπου πολλοί σπάζουν τά μούτρα
τους και ναυαγούν: Τόν μπαμπά!... 'Αφού
λοιπόν το ζεύγος έγνωρίσθη καλώς, ή-
γαπήθη καλώς, έσκέφθη καλώς έπηρε
την άπόφασιν. Να εύλογηθώ από τόν "Υ-
ψιστον ώστε να προχωρήση εκεί όπου δεν
έπιτρέπεται να προχωρήσουν οι έρωτευ-
μένοι χωρίς την άδεια της εκκλησίας.
'Εσπευσε λοιπόν ο νέος να συναντήση
τόν μπαμπά:

—Κύριε...

—'Ορίστε, κύριε...

—'Ονομάζομαι 'Αντωνάκης Τερλερές.

—'Εχω την εύχαρίστησιν... Καί τι έπα-
θυμείτε;

—Την χείρα της κόρης σας!

Χρειάζεται δεξιότηχία γερού κα-
τεταμένου για να περάση κανείς την ύφα-
λον! Καί ο δούμοιρος Τερλερές φαίνεται
πως δεν είχε!...

■ ■

'Ιδού και ή τρίτη πράξις:

—'Ονομάζεσαι;

—'Αντώνιος Τερλερές!

—'Ετών;
—Τριανταδύο...
—'Επ'άγγελμα;
—'Υπάλληλος.
—Τι συνέβη; Λέγε γρήγορα.
—Συνέβη το έξης κ. πρόεδρε. 'Ο κύριος
ζπό δω είναι ο πατέρας της κόρης που
ήθελα να παντρευτώ. Λοιπόν πηγαίνω και
του λέω. Κύριε, ζητώ το χέρι της κόρης
σας. Καί που την ξέρετε την κόρη μου;
έρωτά. Την ξέρω έδω κι' έξη μήνες, του
άπαντώ. Είχες σχέσεις με την κόρη μου,
με έρωτά. Είχα και έχω, την αγαπώ με
αγαπά του άπαντώ. "Α, έτσι; μ' έρωτά.
'Ετσι του άπαντώ. Κι' έξαφνικά, χωρίς
να έρωτήση πλέον τίποτα σηκώνει το χέ-
ρι του και μου κατεβάζει ένα χαστούκι
που είδα τόν ούρανό με τ' αστέρια! Γίνε-
ται έξαλλος, μ' αρχίζει στίς γροθίες, λυσ-
σά, βρίζει, και με πετάει έξω από το
γραφείο του με τίς κλωτσιές. Γιατί κ.
πρόεδρε;

'Ο πρόεδρος στρέφεται προς το έδω-
λιον:
—Γιατί, κατηγορούμενε;
—Γιατί; Κύριε δικαστά, με συγχωρεί-
τε! Σ' αυτόν τόν λέτσον θα έδινα την κό-
ρη μου;
—Μην ύβρίζετε, κύριε.
—Δεν βρίζω. 'Εσείς τι θα έκάνατε, κ.
δικαστά;
—Μπορούσατε άπλως να του άρνηθώτε!
—Νά άρνηθώ άπλως; "Όταν έρχεται
άναισχύντως να μου όμολογή ότι είχε έ-
ξη μήνες σχέσεις με την κόρη μου; 'Ε-
σείς, κ. δικαστά, τι θα έκάνατε; 'Εχετε
κόρες;

—Σ'ας παρακαλώ!
—'Εχετε κόρες, κ. δικαστά; Πέστε μου,
γιατί μόνον αν έχετε κόρες θα μπορέσε-
τε να καταλάβετε την χειρονομία μου.
'Εχετε κόρες, κ. δικαστά;
—Σ'ας παρακαλώ, είπα!
'Αλλά φευ! 'Ο πρόεδρος φαίνεται είχε
κόρες! Καί οι δυο πατέρες συνεννοήθη-
καν. 'Ο εις την έδραν πατήρ, ήγνώσε τόν
εις το έδωλιόν πατέρα. 'Αθώς ο κατη-
γορούμενος. 'Ο νέος έκλαυσε πικρως, τό-
σον πικρως, όσον δεν είχε κλάψει εις την
κηδείαν όπου έγνωρίσε την εκλεκτή του...

ΜΙΜ. ΨΑΘ.

—Και που την ξέρετε την κόρη μου;

σεμνή ἀγγλιδοῦλα, δὲν ἀργεῖ νὰ πάθῃ ὅ,τι
καὶ ὁποιαδήποτε ἄλλη κοπέλλα, πὺν πάει
αὐτῇ, κυνηγώντας τὴν περιπέτεια.
Γι' αὐτὸ λοιπὸν τὸ ἐνδεχόμενον εἶναι στὸ
Παρίσι ὁ Πάτερ Κάροντιου!

Ὁ πάσιωρ Κάρντιου, δὲν περιορίζεται
μονάχα σὲ πλατωνικὲς εὐχὲς καὶ συμβουλές,
γιὰ νὰ κρατῇ τὸ ποίμνιό του στὸν καλὸ
δρόμο. Ἀλλὰ δρᾷ πρακτικώτατα καὶ γι' αὐ-
τὸ καὶ ἀποτελεσματικά.

νά ἀσχοληθῶ ἐνεργῶς μὲ τὴν ζωὴ τῶν γκέρλς, τῶν συμπατριωτῶν μου, τουλάχιστον, στὸ Παρίσι. Παρετήρησα, ὅτι συχνά

ται, να θρσκούνη ή μία τήν άλλή, να τά λένε, να στενάχονται έν ανάγκη και να τρέφονται. Έτσι, πρι του πολέμου ίδουα τι πρώτα «χ ό μ», κοντά στη Φολί - Μπερτέρε. Μē τήν κήρυξη όμως του πολέμου έλεισε, και άργότερα μετατρεπέτο σέ έκστία τών "Αγγλων άποικιακών στρατιωτών που έρχότανε μē άδεια. Κατόπι, ίδουα έν δεύτερο κύμα, κοντά στην πλασία Πινιάλ. Ήταν

» Ἦρθε κατὸ πλὴν τὸ κινηματογράφος καὶ ἀνέτρεψε τοὺς θρόνους ἐργασίας γενικῶς. Κατ' ἀνάγκην, καὶ τὸ γόμ τῶν γκέρλες προσαρμόσθηκε στὶς περιστάσεις. Ἐγινε τώρα ἐνα «κλάμπ» ἀντίκρυ στὴν "Οπερᾶ-Κομπιέ, καὶ στὸ σπίτι ἀκριβὸς δὲν ἐγεννήθηκε ὁ Δουμπάρ υἱός. "Ὅλα τὰ γκέρλες, ὁδισαρίτως θοσσηκίως (διαμαρτυρούμενες, καθολικῶς, ἐθ-βοῦτες), υποτόνῳ νὰ ἐπὶ τὴν ἄσπιλον σ' αὐ-

θεατρικῶν, ἡ κινηματογραφικῶν ἐπιχειρη-
ματιῶν, γιὰ νὰ συζητήσουν μαζί τὴν νέες
«δουλειές», μπορούν νὰ πάρουν τὸ σοῦν νέες
κτλ. Ἐπίσης ὑπάρχει στὴν λέσχη τῶν
γέροισι καὶ μιὰ ἐκκλησιᾶσα στὴν ὁποία λει-
τουργεῖ κάθε Κυριακῇ, καὶ στὴν ὁποία συ-
νορίζονται κατὰ τρόπο συγκατασκευαστὰ τὰ
χορισταῖα τῶν μαλατῶν. Κάθε Παρασκευὴ
ἀπόγευμα, ἔχομε οἰκογενειακὴ συγκεντρώση,
στὴν ὁποία σπεύδουν νὰ παρευρεθοῦν ὅλες
οἱ προστατευόμενές μου. Μοῦ μιλοῦν στίς
συγκεντρώσεις αὐτές γιὰ τὰ μικροβάσανα
τους, μοῦ ἐμπιστεύονται τὰ σχέδια τους,
τίς ἐλπίδες τους. Ἐγὼ τίς ἀκούω τίς συμ-
βουλεύω, τίς κατευθύνω καὶ κατόπι ψάλλο-
με ὅλοι μαζί ὕμνους.

» Δὲν φαντάζεστε πόσο ἀγαποῦν τὰ «χέρια» τὴν Παρασκευὴ τοὺς. Μὲ εἶχαν κάποτε συμβουλευεῖν νὰ ποικίλω τὸ πρόγραμμα τῶν συγκεντρώσεών μας μὲ λίγο χορὸ. Αἱ λοιπὲν, ὅλες οἱ προστατενόμενές μου διαμαρτυρήθηκαν. «Ἦθελαν νὰ μείνουν οἱ Παρασκευές τῶν ὅπως τις εἶχαν πρωτογνώρισε: καθαρὸς οἰκογενειακὸς καὶ χωρὶς μυστέριους φασαρίες!

» Ὅμως μὴ φαντάζεσθε πὼς μαθεύονται ἐδῶ, μόνον τὰ «γκέρις» ποὺ ἐργάζονται στὸ Παρίσι. Θὰ μὲ ἐπισκεφθοῦν καὶ ὅλα τὰ «γκέρις», ποὺ εἶναι περαστικά ἀπὸ ἐδῶ.

«Έτσι η λέσχη μας, είναι ένα κέντρο φιλοξενίας αλλά και καθοδηγήσεως. Φαντασθήτε την θέση των κοριτσιών που γυαίνουν για πρώτη φορά από την 'Αγγλία. Δεν ξέρουν ούτε την γλώσσα, ούτε τα ήθη, ούτε τις δυσκολίες του μέρους στο οποίο πηγαίνουν να εργασθούν. 'Εμείς δώδω θα τις διαφωτίσουμε σ' όλα, θα τις δώσουμε τις κατάλληλες οδηγίες και συμβουλές, για τις όποιες άρρώστια θα μάς εγγυημονούν...».

Αὐτὴ εἶπε ὁ αἰδουσιμώτατος Κάρντιου, ἐφημέριος τοῦ καθεδρικοῦ ναοῦ τοῦ Ἁγίου Παύλου, στὸ Λονδίνο, πρόεδρος τῆς θρητανικῆς σχολῆς στὸ Παρίσι, ἐπίτιμος ἐφημέριος τοῦ ἀγγλικοῦ νοσοκομείου, κτλ. κτλ. Κοντὰ ὅμως στοὺς ἡγλητοὺς αὐτοὺς γιὰ ἐνα ταπεινὸν λερωμένο τίτλου, ἐκεῖνος ποὺ τοῦ κάνει νὰ υπερηφανεύεται περισσότερο εἶναι αὐτοὺς ποὺ τοῦ δίνουν τὰ «γκέρλες» του. Ἀνάμεσα τοὺς εἶναι γνωστός ὅς ὁ «ντίαρ φάδερ Κάρντιου» (ὁ ἀγαπητὸς πάτερ Κάρντιου). Τὸ διαμέρισμά του εἶναι γεμάτο ἀπὸ τίς φωτογραφίες τῶν κοριτσιῶν ποὺ πέρασαν ἀπὸ τὸ ἀστυλ του. Εἶναι μιὰ πραγματικὴ πινακοθήκη χορευτρίων. Ὅποιος δὲν τὸν ξέρει, θὰ σκανδαλίζεταν τοσημερᾶ. ἡλὶς θρυσκότανε στὸ σπῆτι του, μὲ τίς εἰκόνας αὐτῶν τῶν κοριτσιῶν σ' ὅλες τίς χορευτικὲς πόζες καὶ σ' ὅλα τὰ κοστούμια, ἀπὸ τὸ βαρὺ χάνδρινο μὲ τὰ πολυχρώμα πετροδᾶδια, ὥς τὸ ὑποτυποδὲς, τὸ κλασικὸ μὲ φύλλον συκῆς!

Καὶ ὁ αἰδευσιμώτατος «παῖδες» Κάρντιου, εἶναι εὐτυχὲς μέσα σ' αὐτὸ τὸ πρωτότυπο πλάνθεον, τοῦ ὁποῖου καὶ κάθε «ποσοσπικιότης», εἶναι χάρις σ' αὐτὸν καὶ ἀπὸ μιᾶ ψυχῇ γλυτωμένη ἀπὸ τὴν κατὰπτωσιν καὶ τὴν ἡττοστροφήν.

Ὁ αἰδευσιώτατος Κάρντιου εἶναι ἕνας ἀ-
-θηνὸς ἱεραπόστολος, στὴν κορυφῇ τῆς πύ-
-λωνιδυνώδους ζούγκλας, τῆς ζούγκλας τῶν
πολιτισμένων ἀνθρώπων!...

ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΙΚΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ
ΕΛΒΕΤΟΥ ΖΩΡΖ ΦΡΑΝΚ

Ε κείνο τὸ βράδυ, ἔβρεχε ἄγρια. Μα-
ζεμένοι στὸ σαλόνι τοῦ ξενοδο-
χείου οἱ ἑνοικοὶ, ἔψαχναν γιὰ θέ-
μα συζητήσεως.

Κάποιος σὲ μιὰ στιγμή, μίλησε γιὰ τύ-
χη. "Όλοι ἔσπευσαν νὰ ποῦνε τὸ «δικό
τους».

—Κανείς δὲν ἔχει τύχη, εἶπε κάποιος,
τὴν φτιάχνει μόνος του.

—Καθένας ἔχει τὴν ὥρα ποὺ θάρρῃ ἡ τύχη του, εἶπε ἕνας ἄλλος. Τὸ πᾶν εἶναι νὰ ἀκούσῃ κανεὶς νὰ σημαίῃ ἡ ὥρα αὐτῆς.

—Καὶ νὰ ξέρῃ νὰ ἐπωφεληθῇ, εἶπε ἓνας
τρίτος.

—Τύχη εἶναι τὸ νομα ποὺ δίνουμε στὴν ἐξυπνάδα τῶν ἄλλων.

—'Η σὰ τάλέντα τους.
—'Η σὸ τουπέ τους!

Κάποιος τότε διηγήθηκε μίαν ιστορία.

—Τὸν λέγανε Πραμουσκέ, Ζάν - Σεμπα-
στιέν Πραμουσκέ. Τὶ ἦταν καὶ ποιά ἦταν
ἡ καταγωγή του τὸ εἶχε μάθει ἀπὸ τοὺς
ἀναστεναγμούς καὶ τὰ παράπονα τῆς μη-
τέρας του:

»—Καταραμένη ή μέρα που σ' έκανα!
Καλλιτερά να καθόμουνα ήσυχη!

»—Τὴ κουτὴ πού εἶναι μιὰ γυναῖκα πού πιστεύει ὅσα τῆς λέει ἕνας ἄνδρας!

»Μιά μέρα που την είχε γελάσει ο μάναβης και της έδωσε μια σάπια σαλάτα, είπτε:

«—Δὲν εἶναι ἀλλήθεια ὅτι παρασύρουν
τὶς κοπέλλες μὲ τὸ στανί. Ὑπάρχει πάν-
τα μιά στιγμή κατὰ τὴν ὅποια μόνες τους
παραδέχονται τὸν ἔρωτα... πού τὸν καρ-
τεροῦν μάλιστα... ἔστω κι' ἂν πρόκειται
νὰ τὸν πληρώσουν κατόπι μὲ τὸ αἷμα
τους, μὲ μιά δολόκληρη ζωή... Ἀχ! αὐτοί
οἱ περιοδεύοντες πλασιέ!

»Έτσι, ο νεαρός Ζάν- Σεμπαστιέν εί-
χε συναρμολογήσει τους κρίκους που ά-
ποτελούσαν την ιστορία της γεννήσεώς
του. Κόρη χωρικών—χωρικών που είχαν
τόν τρόπο τους μάλιστα—κάποιο βράδυ σί-
ξανα χορό, μετεμφιεσμένα είχε παρασυρθη-
τό από έναν περιφερόμενο πλασιέ, όμορφα
παλληκάρι που ήξερε να μιλά πολύ γλυ-
κά. Πέντε λεπτά έρωτος έξισως μαζί του,
μόναχα πέντε λεπτά, που τά είχε πληρώ-
σει όπως μέ τά βάσανα δολόκληρης ζωής.
Πριν από τó άμείτητο της, ίσως να ή-
ταν πολύ φρόνιμη και πολύ δύσκολη. Ή-
σως μάλιστα να είχε άποκρούσει μνηστή-
ρας που άξιζαν. Ύστερα, όμως, ένα μοι-
ραίο βράδυ... και χάρις στην σαμπάνια
που είχε πιή, έγινε ό,τι έγινε...

»Τὸ παραστράτημα... Οἱ γονεῖς ἦσαν ἀπὸ ἐκείνου πού δὲν συγχωροῦν... Ἡ νέα πῆγε καμαριέρα σ' ἕνα ξενοδοχεῖο τοῦ Μπορντώ. Ἐκεῖ γεννήθηκε τὸ μωρό, λίγα πρὶν τῆς ὥρας του καὶ γι' αὐτὸ βγήκε

κουτσό. Κατόπιν, εκείνη πήγε στο Παρίσι... Έργάστηκε σέ εργοστάσια... Δυστύχησε... πείνασε...

» Ερωτά ασφαλῶς δὲν ξανάνοισε πιά.
Μόνο τὰ πέντε ἐκεῖνα λεπτὰ τῆς ἔμειναν...

νατώτερα, ἡλίθιε;
 »Αὐτὰ ὑπῆρξαν τὰ τελευταῖα λόγια
 της.

»...ΙΙΟΛΥ λυπήθηκε ό Ζάν-Σεμπασιέν, που δέν πρόλαβε νά φανερώση όλη τήν αγάπη του που είχε γιά τήν μητέρα του. "Έτσι, του φανόταν σάν νά μήν τήν είχε ποτέ αγαπήσει.

»Τριάντα χρονῶν καὶ μὲ πένθος, ἔμοια-
ζε σὰν χηριός. Σκέφθηκαν νὰ τὸν παν-
τρέψουν. Τοῦ εἶπαν λοιπὸν μιὰ μέρα:

»—Δέν μπορείς νά μένης ἔτσι μόνος...
Εἶσαι συνηθισμένος νά σέ περιποιῶνται...
»Αὐτὸς κούνησε τὸ κεφάλι.

» Ἐξυμνος, μορφωμένος, ἐργαζόμενος σὺν
 ἑνα γραφεῖσι καὶ κερδίζει τὸ ψαμμί του.
 Τὸν τελευταῖο καιρὸν, εἶχε καταβροῦσει νύκτα
 πᾶρῃ τὴν μητέρα του ὅπ' ἐκτο πάτωμα
 τῆς πολυκατοικίας, ὅπου ἐκέλευε κομμο-
 μεσιαζόμενος, καὶ νὰ νοικιάσῃ γιὰ τοὺς δύο
 ἑνα διαμέρισμα τριῶν δωματίων. Μία φί-
 λη τῆς μητέρας του, βρῆκε νύφη στοὺς
 ἰσὺν - Σερμασιέν.

• Τὴν λέγανε Φρειδερίκη. Ἦταν κοντή
• Ὅταν τὴν σύστησαν στὸν Ζάν-Σεμπαστιέν, οὔτε τοῦ ἄρεσε, οὔτε δὲν τοῦ ἄρεσε. Ἄφησε νὰ τὸν παντρεύσουν. Ἀπὸ δευ-
λῖα.

«Ποιὸς ξέρει; Ἰσως ἡ Φρειδερίκη νο-
 ῖταν καλὴ σύζυγος... Οἱ γονεῖς της ἱσχυ-
 ρίζονταν πὼς εἶχε τὸν καλλίτερο χαρα-
 κτήρα τοῦ κόσμου κι' ἡ φύλη τῆς μητέ-
 ρας του ποὺ εἶχε κάνει τὰ «προξενιά», εἶ-
 λεγε πὼς τὴν βέβαιε πάντα μετὰ τὸ γέλοιο
 στὸ στόμα καὶ πὼς ἦταν ἕνας ἀγγελιο-
 φάνης... Μόνο ποὺ ἡ Ζάνη

πού κατέβηκε στη γη. Μόνο που ο Ζάν-Σεμπαστιέν της έδωσε παιδί απ' την πρώτη νύχτα. Κι' εκείνη έγινε έξω-φρενών. Την πρώτη νύχτα, δέν είχε τολμήσει να πη τίποτα στον Ζάν-Σεμπαστιέν-από καρυσίστικη συστολή-δυό-τρείς μέρες δ

μὴ ἀργότερα, τοῦ εἶπε.
 «—Ἀκουσε... Πιστεύω νὰ εἶσαι κι' ἐγώ
 ὁ ἀντίστοιχος σου... Εἵμαστε νεόπαν-

...σὺ τῆς γνώμης μου... Εἰπατε νεοκλα-
...τροι... "Ἀς ζήσουμε τουλάχιστον ἡσυχά
...ἕνα δυὸ χρόνια... "Ὁχι παιδί πρὶν περά-
...σουν δυὸ χρόνια, σύμφωνοι!

»Τῆς ἀπῆντησε:

Κάποιο βράδυ, σ' ένα χορό μετεμφιεσμένων

»—Ναί, ναι, καλά...

»Μόνο που το παιδί είχε γίνει κιόλας.

»Η πρώτη συζυγική σκηνή έγινε όταν η Φρειδερίκη γύρισε απ' τον γιατρό. Κτύπησε τον σύζυγό της με βλέμμα φόνισσας. Ο Ζάν - Σεμπασιέν πάγωσε.

»Επηκολούθησαν κι' άλλες σκηνές, έπι έννηά μηνες. Η Φρειδερίκη είχε ένκευρισθή φοβερά. Άλλοίμονο στον Ζάν - Σεμπασιέν αν έκανε τον παραμικρό ύπαινιγμό για το παιδί. Τόν κύτταζε με μνησικακία ή του γύριζε τις πλάτες. Το παιδί ήρθε στον κόσμο, χωρίς να γνωρίση κόσμο: θνησιγενές.

»Λεγώνα, ή Φρειδερίκη του φώναζε:

—Τώρα, ελπίζω να ξέρης πώς να φερθής!

»Ναί, ναι, ασφαλώς. Μόνο που τώρα ένοιωθε την ανάγκη ενός παιδιού. Πρίν, δέν έδινε δεκάρα αν θάκανε ή όχι ή γυναικα του. Τώρα όμως που το παιδί του είχε γεννηθή νεκρό, ο Ζάν - Σεμπασιέν δέν έπαυε να όνειρεύεται δυό μικρά ματάκια που άνοιγοκλείουν έκπληκτα, και δυό μικρά παχουλά χεράκια που άπλώνονται προς τόν πατέρα... Καμιά φορά τόν κυρίευε τόσο πολύ το όνειρό του αυτό που ή Φρειδερίκη τόν έβλεπε να τινάζεται όρθιος και να κυττάζη όλόγυρά του σαστισμένος.

»—Τι έπαθες; τόν ρωτούσε.

—Τίποτα, τίποτα...

»Το φαινόταν σαν νάκουγε μιά φωνή που του φώναζε: «Μπαμπά!...»

»Σκεπτόταν όμως: «Ποτέ δέν θάποκτήσω παιδί... Ποτέ... Έκείνη δέν θά θελήσει ποτέ».

■ ■

»Ο Ζάν - Σεμπασιέν είχε έναν φίλο. Ο φίλος του ήταν και συνάδελφός του στο γραφείο. Γνώριζε όλα τά καθέκαστα της ζωής του Ζάν - Σεμπασιέν γιατί ζούσε κοντά του.

»Ο Ροζέ συμπαθούσε τόν Ζάν - Σεμπασιέν: τόν έβρισκε καλό άνθρωπάκο και άξιολύπητο. Ένα έλάττωμα όμως είχε: ήταν πειρακτικό. Είρωνευόταν τόν Ζάν - Σεμπασιέν, χωρίς κακία βέβαια... Το χειρότερο είναι ότι ή Φρειδερίκη γελούσε μαζί με τόν Ροζέ. Καμιά φορά, ο Ζάν - Σεμπασιέν γινόταν έξω - φρενών.

»Ο Ροζέ τότε έλεγε έκπληκτος:

»—Τι έπαθες; Δέν καταλαβαίνεις λοιπόν, ότι σου άστειεύομαι σαν φίλος;

»Συνήθως, ο Ροζέ κύτταζε τόν Ζάν - Σεμπασιέν, σήκωνε τούς ώμους και μουρμούριζε με όικτο:

»—Θεέ μου, τι βλάκας που είσαι, καυμένη φίλε μου!...

»Αυτό τό συνήθισε κι' ή Φρειδερίκη και του έλεγε κι' αυτή συχνά:

»—Καυμένη μου, τι βλάκας που είσαι!

»Μιά μέρα, ο Ζάν - Σεμπασιέν έμαθε πώς ο Ροζέ είχε διοριστή ύποδιευθυντής του ύποκαταστήματος της εταιρίας τους στην Τουλούζη. Για πολόν καιρό, ο Ζάν - Σεμπασιέν πίστευε πώς θά έδιναν σ' αυτόν την θέση. Τόν είχαν άρήσει μάλιστα να τό έλπιζή. Και τώρα... έπαιρνε την θέση του ο Ροζέ. Ο Ροζέ που ήταν νεώτερος απ' αυτόν στην εταιρία, λιγώτερο μορφωμένος, λιγώτερο Ικανός! Τώρα θυμόταν πώς ο Ροζέ του είχε διηγήθη κάποτε, μερικά πράγματα: στις τελευταίες διακοπές, τυχόν ο Ροζέ είχε βρεθή στην ίδια πλάζ και στο ίδιο ξενοδοχείο όπου έμενε ο διευθυντής τους κι' ή γυναίκα του. Έπαιζαν μπριτζ μαζί, κολυμπούσαν μαζί... Και σήμερα, ο διευθυντής τους τόν

θυμόταν. Υπάρχουν και τυχεροί άνθρωποι.

»Την τελευταία μέρα που έφυγαν απ' το γραφείο του μαζί—ο Ροζέ έπαιρνε το τραίνο για την Τουλούζη τό βράδυ— ο Ζάν - Σεμπασιέν προσπάθησε να διώξη κάθε πικρία κι' είπε στον φίλο του:

»—Καλό ταξίδι, φίλε μου. Συγχαρητήρια και σου εύχομαι κάθε εύτυχία.

»—Σ' εύχαριστώ, καλέ μου φίλε, άποκρίθηκε ο Ροζέ.

»Κι' έσφιξε τό χέρι που του έδινε ο Ζάν Σεμπασιέν.

»Όταν ο Ζάν - Σεμπασιέν επέστρεψε στο σπίτι του, δέν βρήκε την Φρειδερίκη. Βρήκε όμως ένα γράμμα της. Έκείνη έφευγε με τόν Ροζέ.

■ ■

»...Το πιό όδυνηρό ήταν όταν άργότερα πληροφορήθηκε πώς αυτό διαρκούσε πολλούς μήνες κι' όλος ο κόσμος τό είχε τούμπανο.

»Έφυγε με σκυμμένο κεφάλι.

»—Θέλετε να ξαναπαντρευτήτε; τόν ρώτησε ή φίλη της μητέρας του.

»—Γιά πιό σκοπό; της άποκρίθηκε με θλιμμένο χαμόγελο.

»Είδε την κυρία να μην άπαντά λέξη.

»—Όστε έτσι, δέν έπιμένετε; της έλεπε. «Όστε είναι γραμμένο στο πρόσωπό μου ότι πρέπει να είμαι άτυχής στο νοικοκυριό μου;

»Και πάλι φάνηκε αισιόδοξος χωρίς να τό ξέρη. Ήταν γραμμένο πάνω στο πρόσωπό του πώς έπρεπε να είναι άτυχος σ' όλα.

»Πέρασαν χρόνια και χρόνια. Πήγαινε όπως πάντα στο γραφείο του. Άρρώστησε πολλές φορές. Έννοείται ότι κάθε φορά που έφεπτε έπιδημία, την πάθαινε. Άρρώστανε όμως και... Ιδιαίτέρως. Έπαθε ως και... Ιλαρά!

»Είναι καταπληκτικό στην ηλικία σας, του έλεπε ο γιατρός.

»Έφθασε κι' ή ώρα της συντάξεως.

»—Άς είναι, σκέφθηκε, δέν πρέπει να παραπονούμαι και πολύ. Με τά χρήματα της συντάξέως μου, θά δυσκολευόμουν πολύ να ζήσω. Δόξα τω Θεώ, μπόρεσα και φύλαξα μερικά χρήματα στην μπάνκα.

»Είχε κατορθώσει να έξοικονομήση—με πόσες στερήσεις!— μερικά χιλιάδικα. Τά είχε τοποθετημένα στην Τράπεζα. Φαντάζεσθε βέβαια τί συνέβη: ή Τράπεζα χρεωκόπησε.

»Η μόνη του διασκέδαση, πιά, ήταν να άναμασά την θλίψη του.

»—Τι πέματα λένε αυτοί που Ιοχυρίζονται ότι κάθε άνθρωπος έχει μιά στιγμή που τόν άγγίζει ή τύχη του με τό φτερό της!... Ποι είναι ή δική μου τύχη;... Ψάχνω. Πουθενά όμως! Όχι, πουθενά!

»Μάταια έψαχνε στην μνήμη του να βρή μιά στιγμή χαράς, μιά στιγμή εύτυχίας.

»Πρέπει να πιστέψω, σάρκαζε, πώς όρισμένοι άνθρωποι είναι καλοί άνωγοι της άτυχίας, όπως όρισμένα σώματα είναι το ήλεκτριόμοδ... Έγώ τραβώ αυτόν τόν κερανό!...

»Έκανε τόν άπολογισμό του:

»Γεννήθηκα άνάπηρος... έφηβική ηλικία χωρίς καμιά χαρά... σταδιοδρομία χωρίς έπιτυχίες... γάμος χωρίς τόν πόθο... άπιστία χωρίς άνώτερα Ιδανικά... πόνος χωρίς ευνένεια... οικονομική καταστροφή χωρίς να άξίζη τόν κόπο: πενταροδεκάρες... Δέν έχω ούτε καν την

παρηγοριά ότι ύπέστην μιάν έξαιρετική συμφορά... Κι' οι άτυχίες άκόμα έχουν τις διαβαθμίσεις τους. Πολλούς άπατούν οι γυναίκες τους. Έμένα με άπάτησε κατά τόν πιό ταπεινό κι' έξευτελιστικό τρόπο. Υπάρχουν και πολλοί τρόποι για να χάνη κανείς την περιουσία του. Έγώ έχασα τό γελοίο ποσό που είχα καταθέσει για τί μιά τράπεζα έκανε στάση πληρωμών... »Είχα καταντήσει ένας φουκαράς που σκουπίζει μόνος του τό δωμάτιό του, και λογαριάζει με τό σταγονόμετρο τί θά έξοδέψη!...

»Μόνος του έκανε τά ψώνια του. Διάλεγε τούς προμηθευτάς που ήταν μιά - δυό δεκάρες.

»Οι, καμιά φορά πήγαινε πεζή σε μεγάλες άποστάσεις για να έξοικονομήση ένα έλάχιστο ποσό...

»Πάντως, είχε τόν χασάπη του, τόν γαλατά του και τόν φούρναρή του. Ο άλαντοπώλης του του έλεπε μιά μέρα ενώ του έδινε κάτι ψώνια:

—Σταβήτε, κύριε Πραμουσκέ. Δικαιούσθε να πάρετε ένα λαχνό για τό μηνιαίο λαχείο μας.

«Ο άτυχος» σήκωσε τούς ώμους του.

»Γιά κάθε άγορά που υπερβαίνει τά πέντε φράγκα, προσφέρω δωρεάν στην πελατεία μου έναν λαχνό μ' έναν άριθμό.

Κάθε πρώτη του μηνός, κληρώνω τούς άριθμούς που μοίρασα. Κι' ο άριθμός που κληρώνεται κερδίζει έναν λαχνό του Έθνικού Λαχείου.

»Υστερα από δυό βδομάδες, ο άλαντοπώλης του του άνήγγειλε με χαρά:

»—Κύριε Πραμουσκέ, είσθε τυχερός! Έσείς αυτόν τόν μήνα κερδίσατε τόν λαχνό. Τύχη μιά φορά!

»Νά μην τά πολυλογώ, κέρδισε τόν πρώτο άριθμό του Έθνικού Λαχείου. Ο άλαντοπώλης του του έμαθε πρώτος, απ' τό ράδιο, τό βράδυ της κληρώσεως.

»—Ο φουκαράς δέν θάχη ράντιο, έλεπε. Άς πάω να τόν είδοποιήσω άμέσως.

»Σκαρφάλωσε έξη πατώματα. Η πόρτα του Ζάν - Σεμπασιέν που του ύπέδειξαν δέν ήταν κλειστή. Έστρεψε τό πόμολο και μπήκε. Ο γέρος ήταν ξαπλωμένος στο κρεβάτι του. Ήταν φυσικό, στίς δέκα τό βράδυ! Ίσως να κοιμόταν κι' όλας. Για τρία έκατομμύρια φράγκα όμως, άξίζει τόν κόπο να τόν ζυτηήσουν!

»Ο άλαντοπώλης φώναξε:

»—Κύριε Πραμουσκέ!... Κύριε Πραμουσκέ!

»Άνοιξε ή πόρτα του διπλανού δωματίου και φάνηκε μιά γρηούλα: ή θυρωρός.

»Σωπάστε! του έλεπε. Ο φουκαράς είναι στο τελευταία του, δέν τόν βλέπετε..

»Αυτό είναι. Η τύχη χτυπά την πόρτα κάθε ανθρώπου, αλλά στην ώρα της.

»Πάντως, ο έτοιμοθάνατος άργοκινήθηκε:

»—Τι είναι ψιθύρισε.

»Κερδίσατε τρία έκατομμύρια, κ. Πραμουσκέ! ψιθύρισε ο άλαντοπώλης.

»Είχε καταλάβει πώς ήταν στα στερνά του.

»—Ω! έκανε ο Ζάν - Σεμπασιέν.

»Η τύχη έφθανε πολύ άργά. Έκανε πώς ήθελε να μιλήση. Ή θυρωρός με τόν άλαντοπώλη έσκυψαν:

»—Αφήνω... τραύλισε... αφήνω την περιουσία μου...

»Δέν πρόλαβε να πη σε ποιόν και ξεψύχησε. Κι' έτσι δέν είχε ούτε την στερνή παρηγοριά να χαρίση την περιουσία του αυτή... που πήγε στο Κράτος.

ΖΩΡΖ ΦΡΑΝΚ

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΟΥ ΥΠΕΡΠΕΡΑΝ

Φαντάσματα

στο βουλευτήριο!

Δέν πρόκειται να σάς διηγηθούμε καμιά συνθησισμένη ιστορία φαντασμάτων, στην οποία ή φαντασία και ή αὐθυποβολή, παίξουν συνήθως τόν κυριότερο ρόλο.

Όυτε θά σάς αναφέρουμε σήμερα κάτι τό παρόμοιο με την Ιστορία του περιφήμου «Φαντάσματος της Όπερας» του μακαρίτη Γκαστόν Λερού.

Πρόκειται για κάτι τό έντελώς έξαιρετικό, για κάποιο πολύ περίεργο φαινόμενο που έγινε στην Βουλή τών Κοινοτήτων, στο Λονδίνο, ή μάλλον για μιά σειρά παραξενών εμφανίσεων που έχουν σημειωθή στο άγγλικό βουλευτήριο, όπου... δγαίνουν φαντάσματα!

Τό παράξενο στην περίπτωση αυτή είναι ότι δέν πρόκειται περί τών φαντασμάτων προαποδιδασκάντων «πατέρων» του άγγλικού έθνους, αλλά για τίς όπτασίες προσωπικότητων που ζούν, άλλ' άπουσιάζουν από τό βουλευτήριο και γι' αυτό... στέλνουν αντίπροσώπους τίς σκιές των!

Τά περιεργότατα αυτά περιστατικά τά άναφέρει ή έφημερίς «Ηβνικη Πόστ».

Ίδου ένα από αυτά...

Ένα μέλος της Βουλής τών Κοινοτήτων, ο σερ Κάιην Ράς, έχει ιδωθή από πολλούς συναδέλφους του στο βουλευτήριο, την ώρα που αυτός ήταν στο κρεβάτι του άρρωστος!...

Σχετικά, ο σερ Τζήλμπερτ Πάρκερ, που είναι πολύ γνωστή πολιτική προσωπικότης στην Άνγλία, και που είδε επίσης τό «φάντασμα» έδήλωσε:

«Είδα και εγώ τόν Ράς, και τόν χαιρέτησα, φανταζόμενος ότι είχε γίνει κιόλας καλά. Έκείνος άπάντησε στον χαιρετισμό μου με ένα άνευ- κ' περίεργο βλέμμα. Έγώ άπόρησα και κύτταξα τόν φίλο μου προσεκτικότερα. Τόν είδα τότε να χώνεται στο δάθος της αϊθούσης, μέσα σ' έναν τοίχο, σαν να είχε άνοίξει ο τοίχος αυτός και τόν είχε κλείσει μέσα του. Τότε κατάλαβα ότι ήταν τό φάσμα του και διερωτήθηκα μήπως ο σίλος μου είχε πεθάνει...»

Ο σερ Άρθουρ Χάιτερ, που είχε δη έπίσης τόν Ράς, ή μάλλον, τό φάντασμα του Ράς, έλεπε: «Βεβαίω κατά τόν κατηγορηματικότερο τρόπο, ότι είδα τόν Κάιην Ράς! Μου έκαναν δέ έντύπωση δυό χαρακτηριστικά πρόνιατα: ή τρομαχτική του γλωσάδα, και ή έλλειψη προσωπικότητος. Φαινότανε

σαν να ήταν χωρίς τόν έαυτό του! Έπίσης παρατήρησα ότι καθότανε σε μιά έδρα αλλά όχι στην συνθησισμένη του θέση».

■ ■

Λίγα χρόνια, ένα άλλο μέλος του άγγλικού Κοινοβουλίου, ο δωρ Μάρκ Άντονι Μαιρόννελ, έθεάθη στους διαδρόμους του Βουλευτηρίου, ενώ βρισκόταν σπίτι του κρεββατωμένος από καιρό.

Τό φαινόμενο όμως αυτό δέν είναι και τόσο νέο, όσο νομίσθηκε από τούς αυτόπτας μάρτυρας τών περιέργων εμφανίσεων.

Αν πιστέψη κανείς τόν Ιστορικό Τάκτο, ο Βασιλείδης είχε εμφανισθή στον αυτοκράτορα Βεσπασιανό μέσα σ' ένα ναό της Άλεξάνδρειας, ενώ ή άρρώστεια τόν κρατούσε άκίνητο στο κρεβάτι του, μακριά από εκεί!

Ο δόκτωρ δέ Φρανσουά Μοντιέ, αναφέρει στην «Μεταφυσική Έπιθεώρηση» ότι ένα βράδυ που εργαζότανε μόνος στο γραφείο του, είχε ξαφνικά την έντύπωση ότι και κάποιος άλλος βρισκότανε στο δωμάτιο και ότι μάλιστα είχε καθήσει δίπλα του, σε μιά πολυθρόνα!

Την άλλη μέρα, όταν πήγε να ιδή μιά πελάτισσά του σε μιά κλινική, κατάκοιτη ύστερα από έγχείρηση που της έκανε, την Κα Χ, αυτή του έλεπε:

—Έλπίζω νικτρώ μου να μη σάς ενόχλησα γδές βράδυ!...

Πώς πρέπει τώρα να εξηγηθούν οι περιέργες αυτές εμφανίσεις, τά ξωντα να αυτά φαντάσματα; Η έπιστήμη που μελετά τίς περιπτώσεις αυτές, δέν μπόρεσε ακόμη να βρή καμιά έξήγηση...

ΠΑΡΑΙΝΕΣΕΙΣ

Στόν τοίχο του προαυλίου μιάς έκκλησίας στην Άγγλία, είχε γραφή από κάποιον ή ακόλουθος παραινετική έπιγραφή:

Άγαπάτε τούς έχθρους σας.

Κάνετε τούς χειρότερους έχθρους σας τούς καλύτερους φίλους σας.

Πιό κάτω όμως ύπήρχε και μιά άλλη έπιγραφή θαλμένη από μιά αντίαλιστική έταιρία:

Ο χειρότερός σας έχθρος είναι τό πιότό...

ΤΟ ΓΕΝΕΑΛΟΓΙΚΟ ΚΕΝΤΡΟ ΤΟΥ ΝΑΠΟΛΕΟΝΤΟΣ

Όταν ο Ναπολέων έγινε αυτοκράτωρ οι διάφοροι αυλικόλακες δάδθηκαν να του βρούν τό γενεαλογικό του δέντρο και σε λίγο ανακάλυπταν ότι κατήγετο από μιά άρχαιότητα, δηθεν, οίκογένεια.

Σε κάποιον απ' αυτούς που του υπέβαλε τό πόρισμα τών σοφών έρευνών του, ο Μέγας Ναπολέων έλεπε:

—Άδικα κουρασθήκατε, φίλε μου, τό γενεαλογικό μου δέντρο άρχίζει από την 12 Μπουριάρ.

Σ. Σ. (Δηλ. 9 Νοεμβρίου 1799. Είναι ή ήμερομηνία που ο Ναπολέων έκανε τό πραξικόπημά του και από την όποια άρχίζει ή μεγαλειώδης σταδιοδρομία του).

■ ■

Ο ΜΠΑΡΟΝ, ΟΤΑΝ ΔΕΝ ΗΤΑΝ ΠΙΑ ΝΕΟΣ

Ο ήθοποιός Μπαρόν, που ήταν ο καλλίτερος, ίσως, της βασιλείας Λουδοβίκου του 14ου, εξακολουθούσε και προχωρημένης άκμής ηλικίας, να παίζει ρόλους νεανικούς.

Ένα βράδυ έπαιζε τόν «Σίντο» του Κορνηλίου όποτε στον στίχο:

«Είμαι νέος, είναι αλήθεια!...

άκούσθηκαν τρανταχτά γέλια από την αίθουσα και διάφορες φωνές που έλεγαν:

—Πέστο πιό δυνατά! Πιό δυνατά! Δέν σ' άκούμε!

—Και σεις άπήντησε ο Μπαρόν, θά κάμντε καλά να μου τό λέγατε πιό σιγά!

■ ■

ΜΙΑ ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΤΟΥ ΡΟΤΣΙΛΔ

Κάποιος έλεπε μιά μέρα στον Ρότσιλδ, ότι ένας στόν όποιο είχε δανείση 1000 λίρες, είχε φύγει χωρίς να του άφήση απόδειξη.

—Ξέρεις τουλάχιστον που βρίσκεται; ρώτησε ο Ρότσιλδ.

—Ναί, αλλά τί σημασία έχει αυτό; Μπορεί ν' άρνηθή αν θέλλη...

—Γράψτε του και ζητήστε του να συνταγογραφήσει γράμματό για 2000 λίρες. Αυτός θα γράψη γράμματό έκπληκτος για την άπαίτησή σας άπάντηση έκπληκτος για την άπαίτησή σας, ότι δέν σας όφείλει παρά 1000 λίρες.

Και ή έπιστολή του θα είναι ή άκριβής απόδειξη του πραγματικού χρέους που σας όφείλει.

ΟΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ Κ. ΠΕΙΡΑΧΤΗΡΗ

Δέν μπορείτε να άρνηθήτε πώς ο κ. Πειραχτήρης έχει πρωτότυπες ιδέες: Ίδου τί σκαρφάλωσε για να πάρη τζάμπα τά ώραία φραντζολάκια που πουλούν στο Ζωολογικό κήπο. Σαν Ιππότης δέ, μοιράζει τά κέοδη του με την ώραία που του δύνεισε τη γυναίκα.

'Απ' ὅλα δι' ὅλους

ΗΘΕΛΑΝ ΚΑΙ ΤΟ ΚΛΕΙΔΙ

Οι γκάνγκστερς δὲν δρουν μονάχα στὴν Ἀμερική. Ἐκάναν τώρα τὴν ἐμφάνισή τους καὶ στὴν Αὐστραλία... Τελευταία, ἐγινε ἐκεῖ, σὲ μιὰ μικρὴ πόλη, ἓνα ἀπὸ τὰ καταπληκτικότερα κρούσματα γκινγκστερισμοῦ, πὺδ πρωτότυπο καὶ πὺδ

ἀμερικανικὸ ἀπὸ τὰ ἀμερικανικότερα κρούσματα τοῦ εἶδους του!

Οἱ γκάνγκστερς ἔλειψαν δολόκληρο τὸ χρηματοκιβώτιο τῆς τραπεζῆς τῆς μικρῆς αὐτῆς πόλεως, πὺδ εἶναι κοντὰ στὸ Σίδνεϋ. Τοῦ κίκου ὅμως προσπάθησαν νὰ τὸ διαρρήξουν. Δὲν τὸ κατόρθωσαν. Ἐπὶ τέλους ἀποφασίζουν κατὶ τὸ ἀμερικανικώτατο: στέλνουν ἓναν συνάδελφό τους στὸν ταμῖα τῆς τραπεζῆς ὁ ὁποῖος μὲ τὸ περιστρεφὸ στὸ χέρι ἀξίωσε ἀπὸ αὐτὸν νὰ τοῦ παραδώσῃ ἀμέσως τὸ κλειδί τοῦ κλεμμένου χρηματοκιβωτίου. Πράγμα πὺδ ὁ δυστυχὴς ταμῖας ἔσπευσε νὰ τὸ κἀνῃ.

Τώρα, δὲν μένει ἄλλο στοὺς Αὐστραλοὺς γκάνγκστερς, παρὰ νὰ ἀξιῶνουν ἀπὸ τὰ μελλοντικὰ θύματά τους, νὰ τοὺς στέλνουν τὰ λεφτὰ καὶ στὸ σπῆτι τους!

ΚΑΙ ΕΝΑΣ ΑΛΛΟΣ ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΣΜΟΣ

Φαίνεται ὅτι ὁ ἄλλος κόσμος βάλθηκε νὰ ξεπεράσῃ τοὺς ἀμερικανικοὺς σὲ πρωτοτυπία καὶ ἐκκεντρικότητα.

Ἦσαν ἀπὸ τὸ «κόλπο» τῶν Αὐστραλῶν γκάνγκστερς πὺδ ἀναγέγραψε παραπάνω, οἱ Γερμανοὶ σκέφθηκαν κατὶ τὸ ἀληθινὰ πρακτικώτατο:

Ὅπως ξέρουμε, τὰ ἀεροδρόμια εἶναι μεγάλες ἱσοπεδομένες ἐκτάσεις γῆς, πὺδ δὲν πρέπει νάχουν ἐπάνω τους οὔτε χλόη, γιὰ νὰ

προλαμβάνονται κατὰ τὴν προσγείωση τῶν ἀεροπλάνων τὰ δυστυχήματα. Ὅσο ὅμως καὶ νὰ προσπαθοῦν οἱ ἀρμόδιοι, πάντα φυτρώνει κάποιον χορτάρι στὰ ἀεροδρόμια, τὸ ὁποῖο γιὰ νὰ ξεφαντίσουν τὸ κουρεῖν καὶ τὸ κόψῃ μὲ εἰδικὰ μηχανήματα.

Στὸ ἀεροδρόμιο λοιπόν, τοῦ Τέμπελχοφ,

ἔξω ἀπὸ τὸ Βερολίνο, παρατηρήθηκε ὅτι τὸ χορτάρι δὲν κουρεῖτο καλὰ ἀπὸ τὰ μηχανικά... κουρετήρια, καὶ ἔλγαν τὴν ἰδέα νὰ χρησιμοποιήσουν κασίκες, πὺδ δὲν ἀφήνουν οὔτε χλωροσιὰ ἀπ' ἐκεῖ πὺδ θὰ περάσουν! Ἔτσι τελευταία, χρησιμοποιήθηκε ὁλόκληρο κοπάδι ἀπὸ 900 κασίκες πὺδ σὲ λίγες ὥρες δὲν ἄφησαν τίποτε στὸ ἀεροδρόμιο!

□ □

ΟΤΑΝ ΟΙ «ΣΤΑΡ» ΚΑΝΟΥΝ ΜΠΟΣ

Οὐκ ἔστιν ἡμερὶς, δὲν εἶναι μονάχα οἱ ἄνδρες λίγο πολὺ μποξέρ, ἀλλὰ καὶ οἱ γυναῖκες. Ἀπόδειξη ἡ περιπέτεια τῆς Ἀμερικανίδος ἡθοποιῆς τοῦ κινηματογράφου, Μπράϊν Ντάβις.

Στὴν Ἀμερική ὅμως, τῶν γκάνγκστερς, τὸ μποξ δὲν εἶναι ἀπλῶς ἓνα σπορ ἀλλὰ καὶ ἓνα θαυμάσιο μέσο ἀμύνης κατὰ τῶν κακοποιῶν.

Ἀπόδειξη καὶ πάλι ἡ περιπέτεια τῆς Ἀμερικανίδος στάρ. Ἀκούστε τί συνέβη:

Ἔνα βράδυ ἡ μὲς Ντάβις ἐπέστρεψε στὸ σπῆτι της, στὸ Χόλλυγουντ, ὅποτε βρίσκεται στὴν κρεββατοκάμαρά της ἓναν ἄγνωστο πὺδ ἔψαχνε τὰ συρτάρια της.

Ἡ χαριτωμένη στάρ, κατὰλαβε ἀμέσως τί συνέβαινε καὶ χωρὶς νὰ χάσῃ διόλου τὴν ψυχραιμία της, ὅρμη κατὰ τοῦ κακοποιῶν καὶ τοῦ δίνει ἓνα θαυμάσιο «νιρόντο» ἢ «νιρόντο» γιὰ νὰ μιλήσῃ ἀμερικανιστῇ. Ὁ κοποδύτης κλονίσθηκε καὶ γονάτισε. Δὲν πρόφθασε καλὰ-καλὰ νὰ ξεανακηλωθῇ καὶ δέχεται ἓνα δεύτερο χτύπημα, φοβερότερο ἀπὸ τὸ πρῶτο στὴν σιαγόνα. Αὐτὴ τὴν φορὰ ἔπεφτε κατὰ «νόν-άουτ». Σὲ λίγο ἡ θαρραλέα στάρ καλοῦσε τὴν ἀστυνομία, ἡ ὁποία ἔσπευσε καὶ μάζευε ἀπὸ χέμω... τὰ δόντια τοῦ γκάνγκστερ μαζί μὲ τὸν ἴδιον!...

□ □

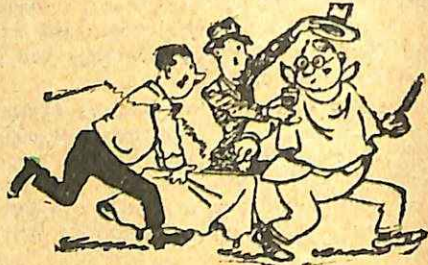
Ο ΧΡΟΝΟΣ ΕΙΝΑΙ ΧΡΗΜΑ

Ὁ χρόνος τῶν Ἀμερικανῶν διευθυντῶν εἶναι τόσο πολύτιμος, πὺδ δὲν μποροῦν αὐτοὶ νὰ χάσουν συχνὰ οὔτε λεπτό, γιὰ μικροπράγματα, ἀκόμη καὶ γι' αὐτὸ τὸ φαγητό τους!

Ἔτσι, σὲ ἐστιατόριο τῆς Νέας Ὑόρκης βλέπει κανεὶς σιγνὲς ὅπως αὐτὴ π.χ.: ἓνα νέος μπαίνει σ' ἓνα ρεστοράν καὶ παραγγέλλει τὸ φαγητό του. Δὲν τρώγει ὅμως. Περιμένει χωρὶς ἀνυπομονησία καὶ κάθε τὸς κοιτάζει τὸ ρολοῖ του.

Ἦσαν ἀπὸ λίγο, μπαίνει στὸ ἐστιατόριο ἓνας ἄλλος πελάτης. Ὁ πρῶτος μάλιστα δὲν βλέπει, σηκώνεται καὶ τοῦ δίνει τὴν θέση

του. Ὁ δεύτερος πελάτης, τρώγει διασπικὰ τὸ γεῦμα... πὺδ εἶχε παραγγεῖλει ὁ πρῶτος, ἐνῶ αὐτὸς περιμένει ὑπομονετικὰ σὲ μιὰ γωνία. Κατόπι, ὁ δεύτερος πάντα, χωρὶς νὰ σκοτισθῇ γιὰ τὸν λογαριασμό, σηκώνεται μασουλώντας ἀκόμη, ἀρπάζει τὸ καπέλλο

πὺδ τοῦ δίνει ὁ νέος καὶ τρέπεται εἰς φυγήν. Ἐννοεῖται ὁ νέος ἔμεινε γιὰ νὰ κανονίσῃ τὸν λογαριασμό. Ὅπως ἐξήγησε κατόπι στὸν ἐστιατόριο, ἡ δουλειὰ του ἀποκλειστικῶς ἦταν νὰ κἀνῃ τοῦ κυρίου του νὰ μὴ χάσῃ ἀδίκαια τὰ λεπτὰ του. (Καὶ μὲ τίς δυὸ ἐννοεῖ τῆς λέξεως...).

□ □

ΜΑΖΕΥΕΙ ΠΑΛΗΑ ΑΥΤΟΚΙΝΗΤΑ

Ἡ πὺδ περιεργότερη συλλογὴ τοῦ κόσμου βρίσκεται στὰ χέρια, ἢ μάλλον στὴν ἀποθήκη τοῦ Ἀμερικανοῦ μίστερ Χάρρι Ε. Τιοῦχ. Ἀποτελεῖται ἀπὸ παλὰ αὐτοκίνητα. Τὸ παλαιότερό τους χρονολογεῖται ἀπὸ τὰ 1898 καὶ εἶναι μιὰ μονοκύκλινος «Χάινς Ἀμπερσον». Ἐρχεται ἔπειτα μιὰ «Πήρς-Ἀρσον» τοῦ 1902.

Ὁ κ. Τιοῦχ ἔχει 25 τέτοια αὐτοκίνητα, τῶνα πὺδ παλὸ ἀπὸ τὸ ἄλλο, καὶ ὅμως ὅλα σὲ κατάσταση λειτουργίας!

□ □

ΠΟΙΟ ΓΡΗΓΟΡΑ ΚΑΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΣΦΑΙΡΑ!

Ὁποῖος ἔλαβε ἀπὸ τοὺς σοφοὺς, ὅτι ἡ ταχύτης μιᾶς σφαίρας περιστρέφου, εἶναι 130 μέτρα τὸ δευτερόλεπτο. Αὐτὸ κάνει 7.800 μέτρα τὸ λεπτό, δηλ. 468 χιλιόμετρα τὴν ὥρα.

Ταχύτης μιὰ φορὰ, αἱ; Λοιπόν! ὁ παγκόσμιος ρέκορντμαν τῆς ταχύτητος στὸ αὐτοκίνητο, Ἀγγλὸς σὲρ Μάλκολμ Κάμπελλ, κατόρθωσε νὰ ξεπεράσῃ καὶ τὴν σφαῖρα τοῦ περιστρέφου! Ἐχε πραγματοποιήσει κατὰ τὴν τελευταία φορὰ πὺδ... ἔτρεξε 485 χιλιόμετρα τὴν ὥρα, καὶ γιὰ τὴν ἀκρίβεια, 484 χλμ. καὶ 619 μέτρα!

Γιὰ νὰ σχηματίσετε πληρέστερη ἰδέα τοῦ γάμματος, σὰς λέμε ὅτι ἂν τοῦστελενε κανεὶς τοῦ Κάμπελλ τὴν ὥρα πὺδ ἔτρεχε καμμιὰ σφαῖρα στὴν ράχη, οὐδέποτε ἡ σφαῖρα θὰ τὸν ἐφθάνει! Ἀλλὰ, βέβαια, ἂν ρωτοῦσε κανεὶς τὸν Κάμπελλ θὰ προτιμοῦσε αὐτὸς νὰ μὴ γινότανε αὐτὸ τὸ πείραμα: καλοῦ κακοῦ.

ΔΥΟ ΠΡΟΤΑΣΕΙΣ

Τὰ χρήματα τὰ ἔλαβα ταχυδρομικῶς: ἦσαν δυὸ χαρτονομίσματα τῶν πεντακοσίων δολλαρίων. Διάβασα τὸ γράμμα πὺδ τὰ συνάδευε, πετάχτηκα ὡς τὴν Τράπεζα γιὰ νὰ πιστοποιήσω τὴν γνησιότητά τους κ' ὕστερα ξαναγύρισα στὸ σπῆτι μου γιὰ νὰ διαβάσω τὸ γράμμα γιὰ δεύτερη φορὰ.

Ἰδοὺ τί μοῦ ἔγραφαν:

«Ἀγαπητὴ κύριε Οὐίλλιαμς,

» Γιὰ νὰ μὴν ὑποπτευθῇ κανεὶς τὴν συνάντησή μας, θὰ ἦταν νομίζω καλλίτερα νὰ συναντηθῶμε σ' ἓνα δημόσιο μέρος. Γι' αὐτὸ σὰς προτείνω τὸ Γραφεῖον Πληροφοριῶν τοῦ Μεγάλου Κεντρικοῦ Σταθμοῦ. Θὰ εἶμαι ἐκεῖ σὲς πέντε ἀκριβῶς, τὸ ἀπόγευμα τῆς Πέμπτης.

» Θάχετε τὴν καλωσύνη νὰ κρατᾶτε ἓνα διδύλο σὲ κάθε χέρι. Ἐπαναλαμβάνω σὲ κάθε χέρι. Θὰ ἐνεργήσω, σύμφωνα μὲ τίς περιστάσεις. Ἦσως νὰ σὰς μιλήσω ἀμέσως, ἴσως νὰ κρῖνω φρονιμώτερο νὰ τὸ ἀναβάλω γιὰ ἄλλη φορὰ.

» Ἐλπίζω πὺδ τὸ μικρὸ ποσὸν πὺδ σὰς ἐσκέλειω—καὶ σπεῦδω νὰ σὰς διαβεβαιώσω πρόκειται περὶ καταβολῆς—θὰ σὰς πείσῃ νὰ ἀνταποκριθῇ στὴν πρόσκλησή μου. Λυποῖμαι πὺδ δὲν μπορῶ νὰ σὰς ἀποκαλύψω τὸ ὄνομά μου, διατρέχω ὅμως κίνδυνον προσωπικῶς καὶ γι' αὐτὸ ἀρκοῦμαι νὰ ὑπογράψω:

«Ὁ πελάτης σας»

Χρειάστηκε νὰ ξεαναδιάβασω αὐτὸ τὸ γράμμα καμμιὰ δεκαριά φορές. Ἀραγε νὰ μοῦστηναν καμμιὰ παγίδα; Σὲ τέτοιες περιστάσεις, αὐτὸ τὸ φοβεροῦμαι πὺδ πολύ. Ἐν τούτοις ἡ ἐκλογὴ, ὡς τόπου συναντήσεως, τοῦ Γραφείου Πληροφοριῶν τοῦ Μεγάλου Κεντρικοῦ Σταθμοῦ, μὲ καθησύχαζε. Ὅσο γιὰ τὰ χίλια δολλάρια... αὐτὰ συνηγοροῦσαν ὑπὲρ τῆς σοβαρότητος τῆς ὑποθέσεως.

Νὰ κρατῶ, λέει, ἓνα βιβλίο στὸ κάθε χέρι... Ἀσφαλῶς, πολὺ πρωτότυπος ὁ τρόπος γιὰ νὰ γίνω ἀντιληπτός. Ἀλλοτε, ἔβαζαν λευκὰ γαρύφαλλα σὲς μπουτονιέρες, φαίνεται ὅμως πὺδ ὁ πελάτης μου εἶναι νεωτεριστής.

Ἔβαλα τὸ γράμμα μέσα σ' ἓνα συρτάρι καὶ σηκώθηκα. Ἡ ἐξώπορτα τοῦ γραφείου μου εἶχε ἀνοίξει ἐκείνη τὴν ὥρα,

καὶ κάποιος ἔμπαινε, χωρὶς νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψιν τὸ «Ἀπαγορεύεται ἡ εἰσοδος» πὺδ ἦταν γραμμένο ἐπάνω σ' αὐτήν. Περιττὸν νὰ περιγράψω τὸν ἐπισκέπτη μου. Δὲν ὑπάρχει ἄνθρωπος στὴν Νέα Ὑόρκη πὺδ νὰ μὴν γνωρίζῃ τὸν Γκρέγκορ Φόρντ, ἀρχηγὸ τῆς μεγαλύτερας ἀστυνομικῆς ὁργανώσεως τῆς πόλεως.

—Ὅστε ἔτσι, εἶπε ειρωνικά, δουλεύετε σ' αὐτὸ τὸ ἀστυνομικὸ πρακτορεῖο; Ποιὸς πληρώνει τὸ νοῖκι σας;

—Τὴ νέα; ρώτησα, χωρὶς νὰ φανῶ ὅτι πρόβλεπα τὴν εἰρωνεία του. Ἄν ἔχετε τίποτα, πῆτε το μιὰ καὶ καλὴ.

—Τίποτα! ἀποκρίθηκε. Μπήκα περαστικός. Ἀλλήθεια, Ρέις, μήπως ἀκούσατε τίποτα περὶ Ἰαπωνίας;

—Ὅχι. Μήπως γίνεται κατὶ ἐκεῖ—κάτω πὺδ νὰ σὰς ἐνδιαφέρῃ; ρώτησα ἀπορώρνας.

Ὁ Γκρέγκορ Φόρντ στυλώθηκε μπροστά μου.

—Ἐρχομαι κατευθεῖαν ἀπ' τὸ Βάσιγκτον. Ἐ λοιπὸν εἶναι ὅλοι ἀνάστατοι ἐκεῖ—πέρα. Τὰ βόρθηκαν μαστοῦνια. Τὰ ἐγκλήματα αὐξάνονται καὶ πληθύνονται.

—Φαντάζομαι πὺδ αὐτὸ εἶναι δουλειὰ τοῦ ὑπουργείου Δικαιοσύνης!

—Τὸ ὑπουργεῖο Δικαιοσύνης τὰ φόρτωσε στὸν κόκκορα!

—Μπᾶ! Μπᾶ! ἔκανα μισοκλεινόντας τὸ μάτι. Καὶ μποροῦμε νὰ μάθουμε τὸ γιατί;

—Ἦσως γιατί θεωρεῖ τὸ παιχνίδι ὑπερ-ικίνδυνον.

Ἐγὼ ἔσκασα στὰ γέλια.

—Ὅχι—δὰ! Ὅστε ἔτσι; Ὅποιος φυλάει τὰ ρούχα του ἔχει τὰ μισὰ! Ἐ λοιπόν, φίλε μου Γκρέγκορ, ἀκούστε με: ξέρω—αὐτὸ δὰ εἶναι κοινὸ μυστικὸ—πὺδ ἐργαζόσαστε γιὰ λογαριασμό τῆς Κυβερνήσεως.

Ὁ Γκρέγκορ Φόρντ χαμογέλασε:

—Παλιὸ μου φίλε Ρέις! εἶπε. Τὸ ἀναγνωρίζω.

—Καθαρὲς κουβέντες Γκρέγκορ. Σὲ τί ὀφείλεται ἡ ἐπισκεψή σας;

Ἐκεῖνος πῆρε τέλος τὴν ἀπόφασή, νὰ ἐξηγηθῇ:

—Πὺδ θὰ λέγατε, ἂν σὰς πρότεινα νὰ ἐργασθῇτε γιὰ τὴν Κυβέρνηση... ἐργαζόμενος γιὰ μένα;

Ἐγὼ ἀμέσως σκέφθηκα τὰ δυὸ χαρτονομίσματα τῶν πεντακοσίων δολλαρίων καὶ τὸ σημεῖο πὺδ τὰ συνάδευε.

ΑΜΕΡΙΚΑΝΙΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΗΘΕΛΑ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΟΥ CARROL ZOHN'DALY

Σηκώθηκα, ἔκανα τὸν γύρο τοῦ γραφείου μου καὶ ἀκουμπώντας τὸ χέρι ἀπάνω στὸν ὄμο τοῦ Γκρέγκορ:

—Ὅχι, τοῦ ἀποκρίθηκα ξερά. Δὲν ἀναλαμβάνω.

—Ἀφήστε τ' ἀστεῖα. Πῆτε μόνος τὸ ποσὸν πὺδ θέλετε, δὲν σὰς ζητῶ τίποτα παραπάνω.

Γέλασα.

—Μὴν ἐπιμένετε, φίλε μου, ἀδίκαια. Σὰς ξέρω ἀπ' τὴν καλὴ. Μπερδεύτηκετε σὲ μιὰ βρωμοδουλειὰ ὅπου δὲν εἶναι ἀρκούντως μονάχα ἓνας ἀστυνομικός. Χρειάζεται κ' ἓνας πὺδ νὰ ξέρῃ νὰ χειρίζεται τὸ ρεβόλβερ. Τὸ βόρθηκαν, δὲν εἶναι ἔτσι; Ἐλάτε... ὁμολογήστε πὺδ κάποιον θέλετε νὰ ξεφορτωθῆτε... μιὰ γιὰ πάντα!

Ἐπὶ τέλους, μὴν ξεχνᾶτε τὸ παληὸ σας ἐπάγγελμα! πρόσθεσε. Ἀλλωστε...

Διεκόπη καὶ μὲ κύτταξε κατὰμάτια:

—Ἀλλωστε, θὰ σὰς πληρώσω γιὰ νὰ ξεφορτωθῆτε ἓναν ἄνθρωπο πὺδ ὠρκόστηκε νὰ σὰς σκοτώσῃ!

Ἐγὼ καὶ πάλι γέλασα:

—Ἄν ἐπρόκειτο νὰ σκοτώσω ὅλα τὰ ἄτομα πὺδ μὲ ἀπειλοῦν ὅτι θὰ μὲ σκοτώσουν, θάπρεπε νὰ εἶχα κ' ἓνα ἰδιόκτητο εκροταφεῖο! Πὺδ λέγεται τὸ ἄτομο;

—Φίλ Ριτζέριο.

—Ὁ Φίλ Ριτζέριο τοῦ Σικάγου;

—Ἀκριβῶς. Τὸν γνωρίζετε;

—Πολὺ καλὰ, μάλιστα. Μόνον πὺδ δὲν τὸν συνάντησα ποτέ, ἀλλ' οὔτε κ' ἐκεῖνος μὲ ἔχει δῆ ποτέ. Ποτέ δὲν ἀνακατέυθηκα σὲς δουλειές του καὶ ποτέ δὲν ἀνακατέυθηκα σὲς δουλειές μου. Συνεπῶς, δὲν ἀναλαμβάνω, ὅτι μοῦ προτείνετε.

Ἀλλωστε, ἔχω ἄλλη δουλειὰ. Πιστεύω, στὸ μέλλον, νὰ συνεργασθῶμε...

Ὁ ἐπισκέπτης μου δίστασε νὰ φύγῃ.

—Μά... ξέρετε, εἶπε, φρόντισα νὰ μάθῃ ὁ Ριτζέριο πὺδ ὁτιδήποτε κ' ἂν συμβῇ, ἐσεῖς θὰ τοῦ τινάξετε τὰ μυαλὰ στὸν ἄέρα.

—Τὴ ἔκανε, λέει! ὁπώρα.

—Κί! ἀσφαλῶς, θὰ τοῦ τὸ ἀκριβοπληρώσετε. Αὐτὸ ὑποσχέθηκε τουλάχιστον.

Καὶ χωρὶς τὴν παραμικρὴ καθυστέρηση, μάλιστα. Προσέξετε λοιπὸν τὴν ζωὴ σας. Φυλαχθεῖτε. Πάντως, ἂν σκοτώσατε τὸν Φίλ Ριτζέριο, θὰ σὰς δώσω ὡς ἀμοιβὴ χίλια δολλάρια.

Κί! ἔφυγε.

□ □

Ὁ Φίλ Ριτζέριο! Σκέφθηκα γιὰ μιὰ στιγμή καὶ ψάχνοντας τὰ ἀρχεῖά μου, συμβουλευτικὰ τὰ ὀνόματα ὄλων τῶν κακοποιῶν τοῦ Σικάγου. Ὁ Φίλ κατεῖχε ἀνάμεσά τους ξεχωριστὴ θέση κ' ὅλοι τὸν ἔτρεμαν! Ἐλῆγαν πὺδ ὅπου δὴ ποτε κ' ἂν βρισκόταν, ὁ Φίλ

δεν δίσταζε ποτέ να σκοτώσει εκείνον που είχε στο μάτι.

Δεν είχα καμμία φωτογραφία του Φιλ Ριτζέριο, σκέφθηκα όμως πως μπορούσα να πεταχτώ ως την Γενική Διεύθυνση της Αστυνομίας να θαυμάσω το δμορφό του πρόσωπο. Είχε φυλακιστή μόνο μία φορά, τρεις δλόκληρους μήνες, επί εξουβρίσει της Δικαστικής Αρχής.

Έκνευρισμένος, έπεχείρησα να διώξω τον Φιλ Ριτζέριο απ' τη σκέψη μου. Δεν το κατώρθωσα έντελως. Ο Γκρέγκορ Φόρντ δεν ήταν από εκείνους που λένε παραμύθια.

Ήταν ακόμα νωρίς για το άπογευματινό ραντεβού. Θυμήθηκα την παραγγελία του «πελάτου» μου και πήγα στον βιβλιοπώλη μου.

—Θα μου χρειαστούν δυο βιβλία, είπα στον έκπληκτο καταστηματάρχη. Δυο βιβλία αρκετά μεγάλων διαστάσεων και χτυπητού χρώματος, για να κινηθούν την προσοχή.

—Αργήσε να καταλάβη τι ακριβώς ήθελα, παραξενεύτηκε όμως μαθαίνοντας— αφού τα βρήκε—πώς δεν ήθελα να μου τα τυλίξουν και πώς θα πήγαινα να τα πάρω λίγο πριν απ' τις πέντε.

Καθησυχασμένος σ' αυτό το σημείο, πήγα στο Τμήμα Σημάνσεως της Αστυνομίας για να μελετήσω μερικές φωτογραφίες.

Ήταν 4 και 45' όταν πήρα τα βιβλία μου. Μια βιαστική ματιά μου με έπεισε πως ήταν όπως τα ζήτησα.

Στις 5 και 5' ανακατόνηκα στο πλήθος που πλημμύριζε τον σταθμό. Κρατούσα από ένα βιβλίο στο κάθε χέρι.

Δυο φορές, έκανα δλόκληρο τον γύρο του περιπτέρου όπου στεγαζόταν το Γραφείο Πληροφοριών. Δυο φορές, κύτταξα το ρολόι: Ο λεπτοδείκτης ήταν άνω στην ώρα και πίστεψα πως ο «πελάτης» μου δεν θάρχόταν. Ίσως κι' όλος να βρισκόταν εκεί, να δυσκολευόταν όμως να με ανακαλύψει. Κι' εν τούτοις, τα βιβλία ήταν αρκετά μεγάλα ώστε να είναι όρατά κι' από απόσταση ακόμη εκατό μέτρων. Θά περίμενα ακόμα μερικά λεπτά κι' ύστερα...

Η προαίσθηση μου μούλεγε πως βρισκόταν εκεί. Ξαφνικά, κάποιος σταμάτησε πίσω μου, ένα χέρι ακούμπησε στον ώμο μου και με έβαλε να κάνω μεταβολή. Δυο ψυχρά και διαπεραστικά μάτια καρφώθηκαν στα δικά μου, δυο χλωμά χείλη μισάνοιξαν κι' είδα μια διπλή όδοντοστοιχία με μερικά χρυσά δόντια, και μια πρόστυχη φωνή μου είπε σιγανά:

—Ήθελα μονάχα να ήμουν βέβαιος πως δεν θα έχετε ελεύθερα τα δυο χέρια σας, και πως είσθε πραγματικά ο Ρέις Ουίλλιαμς. Πάρτε τώρα αυτό!

Και το δεξί χέρι του, που ήταν κρυμμένο κάτω απ' το σακκάκι του πρόβαλε απότομα, φανερώνοντας την κάννη ενός ρεβόλβερ.

Δεν πρόλαβε όμως να χρησιμοποιήσει το όπλο του... γιατί εγώ πυροβόλησα πέντε φορές.

Ο γκάγκστερ σωμάστηκε κάτω νεκρός.

ΠΡΟΕΙΔΟΠΟΙΗΣΗ

Δεν φαντάζομαι να είδατε ποτέ σας έναν άνθρωπο να σκοτώνεται με πιστολιές, μέσα σ' έναν σταθμό, στις πέντε το απόγευμα—ώσα μεγάλου συνωστισμού. Ίσως να μην είδατε ένα τέτοιο θέαμα και καμ-

ή Φλόγα

μιάν άλλη ώρα; Ίσως να το θεωρήτε πολύ τολμηρό; Έ λοιπόν, κάνετε λάθος. Εκείνοι που βρισκόταν αρκετά κοντά για να δουν τον άνθρωπο να πέφτει ενώ ακούγονταν οι πυροβολισμοί, έμειναν σαν κεραυνόπληκτοι. Μερικοί άρχισαν να τρέχουν, ενώ άλλοι έμειναν ακίνητοι, με ανοιχτό το στόμα. Μια γυναίκα άρπαξε το παιδί της και τβόραε στα πόδια, ξεφωνίζοντας: «Σκοτώνονται!»

Μια ήλικιωμένη γυναίκα λιποθύμησε και σωρίστηκε χάμω. Ένας κύριος με γκριζά μαλλιά κι' αξιοπρεπές ύφος ακούπιζε το μέτωπό του τραυλίζοντας: «Θεέ μου! Θεέ μου!»

Υστερα, έγινε μεγάλη φασαρία. Άλλοι, που δεν ήξεραν ακόμα τι είχε συμβή, έφθασαν τρέχοντας. Ένας άστυφύλακας παραμέρισε το πλήθος κι' ύστερα φάνηκαν ένας-δυο ντέκτειβς. Ένας νέος που δεν είχε καμμία θέση εκεί, έπεχείρησε να συγκρατήσει το πλήθος φωνάζοντας: «Παραμερίστε να αναπνεύση το θύμα!»

Γιανδαιμόνιο. Έγώ, ήσυχα-ήσυχα, άνοιξα δρόμο, εξηγώντας σε όσους με ρωτούσαν, πως είχε συμβή κάποιο δυστυχήμα. Προχώρησα ως την έξοδο της 42ας όδο, που την ακολούθησα, σιγά-σιγά. Αυτό σημαίνει πως ο Φιλ Ριτζέριο δεν διέτρεχε μεγαλύτερο κίνδυνο από μένα. Θά μπορούσε αξιόλογα νάφευγε εκείνος απ' το σταθμό με τον ίδιο τρόπο. Μόνο που ήταν τώρα νεκρός.

Χώθηκα σ' ένα ταξί κι' ενώ ο σωφέρ βριζόταν μ' έναν πόλισμαν που του ύπενθύμιζε ώρισμένες διατάξεις περί κυκλοφορίας, έβγαλα μέσα απ' το βιβλίο, που είχαβάλει να το φτιάξουν κούφιο ξεπίτηδες, το ρεβόλβερ μου. Πρέπει κανείς πάντα να τα προβλέπη, όλα—κι' εγώ τα είχα προβλέψει.

Ήξερα πως ο Γκρέγκορ Φόρντ βρισκόταν πάντα στο γραφείο του απ' τις πέντε ως τις έξη, για να διαβάση τις εκθέσεις και να δίνη διαταγές για την νύχτα. Εκεί με πήγαινε τώρα το ταξί.

Στον δρόμο βρήκα ένα ανοιχτό μαγαζί. Σταμάτησα κι' αγόρασα μια φτηνή βαλίτσα, έχωσα μέσα τα βιβλία και το ρεβόλβερ μου κι' ανέβηκα κατ' ευθείαν στο γραφείο του Γκρέγκορ.

Ο Γκρέγκορ Φόρντ βημάτιζε μέσα νευρικά. Μόλις με είδε κάτι μουρμούρισε, σαν νάλεγε πως ήταν πολύ άπληστος και δεν μπορούσε να με δεχτή.

Τόν έπιασα απ' το χέρι, χωρίς πολλά λόγια, και τον σταμάτησα.

—Αφήστε τα αυτά, Ρέις! Είπε. Μπορεί

να είσθε πειραγμένος για την συζήτηση που είχαμε προηγουμένως, τα κολπάκια σας δεν έχουν πέραση εδώ...

Εκείνη τη στιγμή μπήκε βιαστικά ένα άτομο.

—Έρχομαι για τον Ριτζέριο! φώναξε. Ο Φιλ Ριτζέριο πυροβολήθηκε και σκοτώθηκε στον Μεγάλο Κεντρικό Σταθμό, πρό δλίγου!

—Ποιός τον σκότωσε; ρώτησε ο Γκρέγκορ.

Ο άλλος σήκωσε τους ώμους του: —Κανείς δεν ξέρει. Ο δολοφόνος του γέμισε σφαίρες το στομάχι κι' έγινε άφαντος!

Ο Γκρέγκορ στράφηκε και με κύτταξε κατάματα: τα μάτια του ήταν γουρλωμένα και το στόμα του δλάνοιχτο.

—Έρχομαι να εισπράξω τα χίλια δολάρια που μου όφειλετε, Γκρέγκορ, είπα άπλούςτατα.

Το Γκρέγκορ του κόπηκε η άναπνοή και σωρίστηκε στην πολυθρόνα του.

—Θεέ μου! ψιθύρισε. Γιατί το κάνατε αυτό, εκεί—κάτω;

—Εσкупа άπάνω απ' το γραφείο του.

—Δεν πιστεύω να θέλετε να αναίρεσετε τον λόγο σας. Γιατί τότε...

Με κύτταξε κι' ύστερα πήρε απότομα το καρνέ των έπιταγών του, δίστασε και τέλος πάτησε ένα κουμπί.

Μιά νέα μπήκε.

—Δότε μου το καρνέ των έπιταγών του λογαριασμού Κ, είπε.

—Χαχαχά! Ώστε με πληρώνει η Κυβέρνηση! Είπα γελώντας.

—Και τι σας ενδιαφέρει εσάς; Θά πληρωθήτε που θά πληρωθήτε!

Μόλις έφυγε η νέα, μούδωκε ένα τσέκ χιλίων δολλαρίων στον φέροντα, που έσπευσα να το τσεπώσω. Και τότε με ρώτησε, χωρίς να με κυττάξη:

—Δεν μου λέτε, Ρέις, είναι αλήθεια όσα διαδίδουν για λογαριασμό σας; Δεν φαντάζομαι, που να πάρη η όργη, να μου πητε πως ανακαλύψατε τον άνθρωπό σας τόσο γρήγορα;

Καθώς δεν είχα καθόλου διάθεση να δώσω στον Γκρέγκορ πληροφορίες—που έξ άλλου δεν είχα—γέλασα:

—Ετσι πιστεύετε; Όπως καταλαβαίνετε, φίλε μου. Μόνο που χίλια δολάρια δεν είναι Πακτωλός και καθώς έχω κι' άλλες δουλειές, σας χαιρετήσα.

Σηκώθηκε κι' έκανε δυο-τρία βήματα. —Τι παράξενος τύπος που είσθε! Ξέρετε πως μισοσαστειεύομαι στο ζήτημα του Ριτζέριο;

Σήκωσα τους ώμους.

—Κυττάξτε άπαραιτήτως να σηκώσετε το πτώμα από εκεί που βρίσκεται.

—Γι' αυτό μέινε ήσυχος! Είπε ο Γκρέγκορ και πήρε το τηλέφωνο:

—Δότε μου τον άνακοιτή της περιφέρειας. Ποιός είναι εκεί; Ο Ινσπέκτορ Ράιτ; Έδω Γκρέγκορ Φόρντ. Νά πητε στον Τσέιτμ να με πάρη στο τηλέφωνο.

Δεν θά κάνω βήμα απ' το γραφείο. Ναι, ναι, είμαι ένημερος των περιστάτικων του φόνου. Ο Γκρέγκορ Φόρντ τά ξέρει πάντα όλα.

Αφήσε το ακουστικό και στράφηκε προς το μέρος μου:

—Θά τα κανονίσω με τον Τσέιτμ, είπε. Φυσικά, δεν μπορεί να άποσιωπηθί το πράγμα, το όνομά σας όμως δεν θά άναφερθί καθόλου και θά πούμε ένα παραμύθι στις έφημερίδες για να μάς άφήσουν ήσυχους. Ένα σωρό άτομα ζητού-

σαν να σκοτώσουν τον Ριτζέριο.

Μούβαλε το χέρι στον ώμο:

—Και τώρα, είπε κυττάζοντάς με κατάματα, σας δίνω μια συμβουλή. Μπορεί σύντομα να σας προτείνουν μια δουλειά. Όσαδήποτε κι' αν σας πληρώνουν, μην αναλάβετε, αν δεν καταλάβετε ακριβώς περί τίνος πρόκειται. Ίσως να είναι κάτι φοβερό, έστω και για σας.

Χαμογέλασα. Αυτό έκανε τον Γκρέγκορ να νευριάση.

—Μην άστειεύοσαστε! Άν ήμουν στην θέση σας, με τα χίλια δολάρια θά έκανα ένα ταξιδάκι, μια θαλάσσια εκδρομή. Πηγαίνετε όπουδήποτε θελήσετε... μην πιαστήτε όμως στην φάκα!

—Αυτό άποδεικνύει, άπλούςτατα, πως δεν έχετε ποιά την άνάγκη μου για να ξεφορτωθήτε τους φίλους σας!

Το πρόσωπο του Γκρέγκορ σοβαρεύτηκε μονομιάς.

—Άπεναντίας. Θά θέλαμε να βλέπαμε σκοτωμένους πολλούς ανθρώπους. Πολλούς άνδρες και πρό παντός... μια γυναίκα!

Τίποτε άλλο!

Καθώς έφθανα στην πόρτα, χτυπησε το κουδούνι του τηλεφώνου. Ο Γκρέγκορ κούνησε το χέρι του για να με άχαιρετήση κι' εγώ βγήκα. Πρόλαβα όμως ν' άκούσω μια φράση:

«Ναι, ναι, φαντάζομαι τι θά είπε, Τσέιτμ».

Κατάλαβα πως μιλούσε με τον άνακριτή και κατέβηκα την σκάλα.

Άφηκα την βαλίτσα μου στην γραμμάτα του Γκρέγκορ, με την ρητήν ύπόσχεση πως θά την πήγαινε άργότερα στο διαμέρισμά μου και βγήκα στον δρόμο. Από το άπέναντι περίπτερο αγόρασα μισό βραδυή έφημερίδα.

Ο φόνος άναφερόταν, χωρίς πολλά σχόλια όμως. Άπλως, σαν είδηση του άστυνομικού δελτίου. Λεπτομέρειες άσφαλώς θά γράφονταν άργότερα.

Ξαφνικά, διάφορες σκέψεις άρχισαν να βασανίζουν το μυαλό μου. Άραγε δεν θά έπρεπε να πάω κατ' ευθείαν και να βρω τον άνακριτή, αντί να βασιστώ στον Γκρέγκορ Φόρντ; Καθώς όμως είχα τα χίλια δολάρια στην τσέπη μου κι' είχα άκούσει δυο λόγια απ' την συνομιλία τους, άποφάσισα να άφήσω τα πράγματα όπως ήσαν.

Έπιστρέφοντας στο σπίτι μου με τον ύπόγειο σιδηρόδρομο, άρχισα να διαβάω την εξιστόρηση ενός καινούργιου έγκλήματος. Ένός καινούργιου «φόνου με τα βασανιστηρίων», όπως τον βάφτισαν οι έφημερίδες. Αυτή την φορά, έπρόκειτο για την μεσόκοπη γυναίκα ενός φτωχού δημοσίου υπαλλήλου. Έβγαζαν ένα σωρό συμπεράσματα. Με δυο λόγια ήταν ένα φοβερό μακελλείο.

Όταν έφθασα στον προθάλαμο του σπιτιού μου, με περίμενε μια έκπληξη: Ένας έπιλεκτής βρισκόταν ήδη εκεί. Ήταν καθισμένος σε μια ψάθινη καρέκλα, στην άκρη της εισόδου, μισοκρυμμένος πίσω από τις μεγάλες γλάστρες με τις φοινικίες. Μόλις με είδε, μου έδωκε έλαφρό μιά με το βαρύ μπισοτόνι που κρατούσε, στα πλευρά και κατόπι βρέθηκε απότομο θρβιος.

Ήταν ένας ψηλός, λεπτός, έλαφρό καμπουριασμένος και ντυμένος σύμφωνα με την τελευταία μόδα. Μόνο που το πρόσωπό του δεν συμφωνούσε με το ντύσιμό του. Πώς να το περιγράψω; Ή φάτσα του ήταν σουβλερή χωρίς να προεξέχ

το πηγούνι του. Άπ' το χρώμα της έπι-δερμίδος του και τα στενά του μάτια, που ήσαν κίτρινα, συμπεράνα πως ήταν άνατολής. Τα δόντια του μούκαναν περισσότερο έντύπωση. Ήσαν κατάσπρα, ώραϊ, μου φάνηκαν όμως πολύ κοντά. Κι' έτσι, όταν κλείνοντας τα σαγόνια, έμεινε μια χαραμάδα άνοιχτή στο στόμα. Αυτά τα δόντια δεν έπαιναν να με βασανίζουν έφιαλτικά. Ίσως να μην ήσαν σουβλερά, έδιναν όμως την έντύπωση πως άλλοτε ήσαν και τά είχαν λιμάρει—έτσι εξηγούνταν το σχήμα τους.

—Θά σας άπασχολήσω για λίγη ώρα, κ. Ουίλλιαμς, είπε ο άγνωστος. Έχω να σας μιλήσω.

Θυμήθηκα άμέσως την παγίδα του Φιλ Ριτζέριο, καθώς και την προειδοποίηση του Γκρέγκορ Φόρντ. Θεώρησα λοιπόν προτιμότερο να κερδίσω καιρό.

—Ελάτε να με βρήτε στο γραφείο μου, του είπα απότομα. Βρίσκομαι εκεί κάθε πρωί, ύστερα απ' τις δέκα.

—Όχι, άπάντησε άτάραχος. Πρέπει να σας δώ τώρα.

Αυτό το «πρέπει» με έξενεύρισε. Μούκανε δε έντύπωση ο τρόπος με τον όποιο

είπε την λέξη.

—Ποιός είσθε; ρώτησα άπότομα, νοιώθοντας να με κυριεύη ο θυμός.

—Παράξενο, είπε. Πρώτη φορά που βλέπόμεστε κι' όμως ύπάρχει μια ζωηρή αντίπαθεια μεταξύ μας. Άς είναι, μπορούμε να βρούμε μια μέση λύση: δηλαδή, να βλέπόμεστε όσο το δυνατόν πιο σπάνια...

—Αυτό μπορούμε να το έφαρμόσουμε άμέσως, είπα και του γύρισα τις πλάτες. Άπλωσε τα χέρια και μ' έπιασε απ' το μπράτσο:

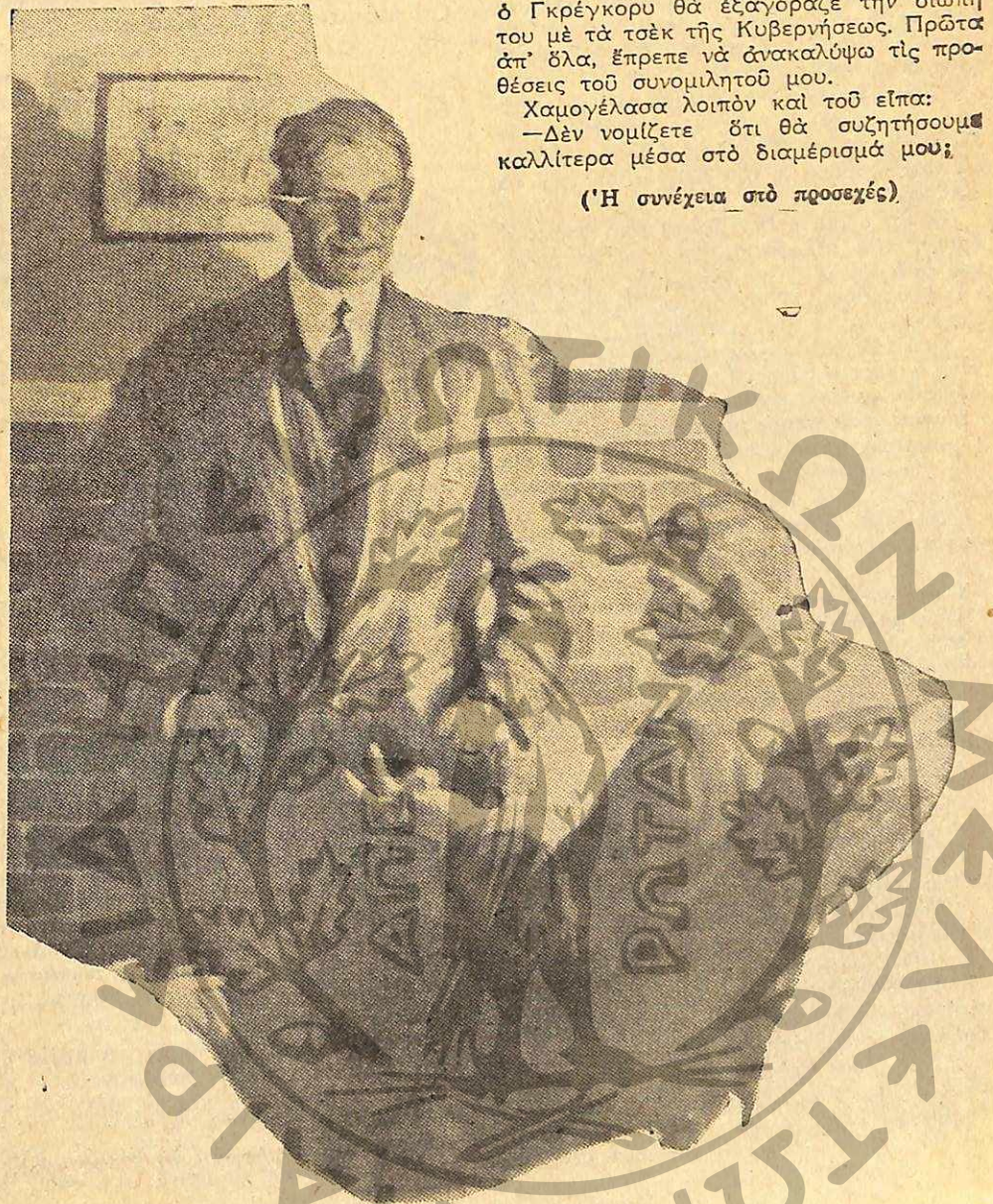
—Μην κάνετε σαν παιδί, κύριε Ουίλλιαμς. Ξέρω να άναγνωρίζω την Ικανότητα και των αντίπαλων μου άκόμα. Έδω μάς βλέπουν πολύ, πάμε καλλίτερα στο βάθος του χάλλ. Θέλετε να μάθετε ποιός είμαι; Είμαι ο άνθρωπος που κα-θόταν ήσυχα-ήσυχα στον Μεγάλο Κεντρικό Σταθμό και που σας είδε να σκοτώνετε τον Φιλ Ριτζέριο με πιστολιές.

Τόν κύτταξα χωρίς λέξη, ενώ με βασανίζαν διάφορες σκέψεις. Γιατί να μην πάω να έπισκεφθώ τον άνακριτή, όπως είχαν πη στην άρχή; Νά τι παθαίνει κανείς όταν άφίνει ένα πτώμα πίσω του. Τώρα, αυτός έδω ο άνθρωπος μπορούσε να με έκβιαση. Το κάτω-κάτω όμως ο Γκρέγκορ θά εξαγόραζε την σιωπή του με τα τσέκ της Κυβερνήσεως. Πρώτα απ' όλα, έπρεπε να άνακαλύψω τις προθέσεις του συνομιλητού μου.

Χαμογέλασα λοιπόν και του είπα:

—Δεν νομίζετε ότι θά συζητήσουμε καλλίτερα μέσα στο διαμέρισμά μου;

(Ή συνέχεια στο προσεχές)

—Άν έπρόκειτο να σκοτώσω όλα τα άτομα που με άπειλούν ότι θά με σκοτώσουν, θάπρεπε να είχα ένα ιδιόκτητο νεκροταφείο!

Μιά πρωτότυπη λύση

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΕΛΛΗΝΟ
ΓΑΛΛΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ
ΝΙΚΟΛΑ ΣΕΓΚΙΟΥΡ
(Ν. ΕΠΙΣΚΟΠΟΥΛΟΥ)

Μιά κοψα σαμπάνια; πρότεινε ο καβαλιέρος στην ντάμα του όταν η τζάζ στάθηκε απότομα, σταματώντας επί τόπου τα ζευγάρια.

—Πολύ ευχαρίστος.

Ο Ροζέ Νταντάς ωδήγησε την νέα γυναίκα στον μπαρφέ, ανάμεσα από το πλήθος των καλεσμένων της κομής της Μαρτέν.

Όλοι των στρέφονταν για να δουν να περνά την Ζινέτ που η λυγερή κορμοστασιά της, τα ξανθά μαλλιά κι η πικάντικη ομορφιά της τούς έκανε εντύπωση. Η νέα ακτινοβολούσε με την ομορφιά της και τον πλούτο των κοσμημάτων της. Ο Ροζέ τὸ έβλεπε και πήγαινε στο πλευρό της περήφανα.

«Θα γίνη δική μου» σκεπτόταν θριαμβευτικά, γιατί ήταν βέβαιος πως είχε κιάλας κατακτήσει αυτή την γυναίκα που έδινε την θεωρούσαν φρούριο απόρρητο. Είχε κατορθώσει, ύστερα από πολλή προσπάθεια, να της αποσπάσει, άπαικτα στον χορό, την υπόσχεση που λαχταρούσε τόσο καιρό. Η Ζινέτ δεν θάρρυνε να γίνη δική του.

Είχαν γνωριστή σε μία διάλεξη. Ένας κοινός φίλος τούς είχε συστήσει τον ένα στον άλλο. Ο φίλος όμως αυτός είχε προειδοποιήσει τον Ροζέ «πως δεν θα γινόταν τίποτα».

Ο Ροζέ όμως δεν έλαβε υπό σοβαράν έποψη την προειδοποίηση. Καταμαγεμένος από την νέα του γνωριμία, απέφασε να έκπορθήσει το φρούριο. Και να ποῦ σιγά-σιγά, τὸ είχε καταφέρει.

Ο Ροζέ ήξερε πως ο σύζυγος της Ζινέτ, ο τραπεζίτης Μαρσάλ, ένας τύπος χοντροκομμένου ανθρώπου, δεν ήταν από εκείνους που μπορούν να κάνουν την εύτυχία μιας γυναίκας. Αν λοιπόν η Ζινέτ δεν τον άπατοσε, τὸ έκανε από κατήκον.

Ο Ροζέ, ύστερα από μία στενή πολιτορκία, κατόρθωσε, μία μέρα που είχε άργήσει να επιστρέψει τὸ αυτοκίνητό της, να την συνοδεύσει με ταξί στο σπίτι της. Μόλις βρέθηκαν μόνοι στο αυτοκίνητο, ο Ροζέ την άγκάλιασε απότομα και την φίλησε στο στόμα. Την ένοιωσε μεθυσμένη από αυτό τὸ άγκάλιασμα και κατάλαβε πως με την πρώτη ευκαιρία θά γινότανε δική του.

■ ■

—Δυο μετά τα μεσάνυχτα! είπε η Ζινέτ κυττάζοντας τὸ διαμαντένιο μπρασελέ της. Στοιχηματίζω πως ο σύζυγός μου ψάχνει παντού να με βρή.

—Υποσχέθηκε μου πως θάρρητε στο σπίτι μου την Παρασκευή! Ικέτευσε ο Ροζέ κυττάζοντάς την με φλόγα κατάματα.

—Είναι τρέλλα αυτό που μου ζητάτε! Και φοβόμαι... φοβόμαι πολύ! «Αν φανταζόταν ποτέ τίποτα ο σύζυγός μου...»

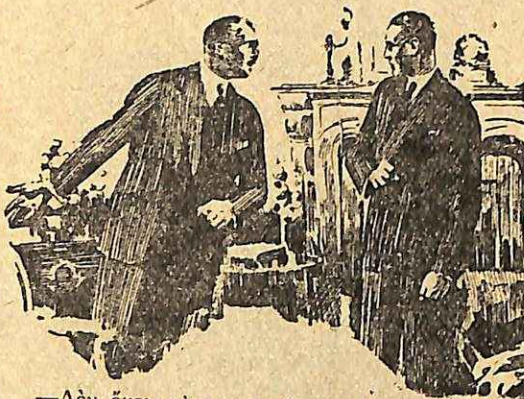
—Και γιατί να φαντασθ; Ξέρετε πόσο σὰς αγαπώ. Ξέρετε πως η μόνη μου έπιθυμία είναι να σὰς νοιώσω στο πλευρό μου, ν' άγγιζω τὰ χεράκια σας, να φιλώ τὰ χείλη σας...

—Ε λοιπόν, έστω, την Παρασκευή... Σὰς προειδοποιώ όμως πως θά μείνω πο-

λύ λίγο μαζί σας. Πρέπει να πάω στην «Αννα-Μαρία, γιατί είναι η μέρα της κι ίσως ο σύζυγός μου πάει να με πάρη στο σπίτι.

Και τὸ έδωσε την άδειαν κοψα της σαμπάνιας. Τὸ χέρι της έτρεμε. Ο Ροζέ κυττάζοντας τὸ πολύτιμο μονόπετρο που είχε στο δάχτυλό της, σκεπτόταν πως έκτός τὸ αίσθηματὶκού μέρους της κατακτήσεώς του, θά έβγαине κάπως, χάρις στην κατάκτησή του, και από τὸ οικονομικό άδιέξοδο όπου βρισκόταν. Τὸ έπάγγελμα τὸ αρχιτέκτονος δεν τὸ ήταν και τόσο έπικερδές κι ο νέος αναγκαζόταν να δανείζεται. Χρωστούσε ήδη πολλά σὲ φίλους του. Ένας δεσμός λοιπόν με μία πλούσια γυναίκα σὰν την Ζινέτ μπορούσε κάλλιστα να τὸν «ξελασπώσει».

Στὸ βεστιαριο, την στιγμή που ο Ροζέ κρατούσε τὸ παλτό της Ζινέτ και της ψιθύριζε έρωτόλογα, σφίγγοντας τὸ χέρι της, διέκρινε ελαφρικά σὲ μικρή απόσταση τὸν σύζυγό της, που μόλις είχαν έρθει και περίμενε την γυναίκα του.

—Δεν έχει μὰ και ξεμά, κ. Νταντάς, έκανε ο τραπεζίτης.

Ο Ροζέ άποτραβήχτηκε τρομαγμένος. Διόλου άπίθανο ο Μαρσάλ, νάκανε κανένα έπεισόδιο.

Άραγε να τὸς είχε αντίληφθ; Τὸ βέβαιον είναι ότι ο τραπεζίτης έφυγε με την γυναίκα του χαιρετώντας τὸν Ροζέ μ' ένα ελαφρό κούνημα τὸ κεφαλιού...

■ ■

Με λαχτάρα και καρδιοχτύπι, ο Ροζέ Νταντάς περίμενε την μέρα της εύτυχίας του.

Την Τετάρτη πρωί, έλαβε ένα σημείωμα που δεν τὸ περίμενε. Ήταν απ' τὸν τραπεζίτη Μαρσάλ κι έλεγε τὰ εξής:

«Θά έχετε την καλωσύνην να έρθετε στο σπίτι μου σήμερα τὸ απόγευμα; Έκείνο που θά σὰς πῶ δεν επιδέχεται καμμιάν άναβολήν. Θά σὰς περιμένω εἰς τὰς τέσσερις».

Τὸ σημείωμα ξανάφερε την πρώτη άνησυχία στὸν Ροζέ.

«Έχει γούστο, σκέφθηκε, να μυρίστηκε κάτι βλέποντάς με να έρωτοτροπῶ με την Ζινέτ στα βεστιαριο και να θέλῃ να κάνει έπεισόδιο...»

Πάντως, ώπλισμένος με θάρρος έμπαινε στις τέσσερις ακριβῶς στο σπίτι τὸν τραπεζίτη.

Ο Μαρσάλ άφισε στην μέση τις άσκήσεις της σκοποβολῆς που έκανε εκείνη

την ὥρα στην μεγάλη αίθουσα τὸν μεγάρου του, για να δεχτῇ τὸν καλεσμένο του.

—Υποθέτω, κ. Νταντάς, εἶπε μόλις έφυγε ο ύπηρετης, πως θά υποπετεύσθε γιατί σὰς κάλεσα...

—Όχι, σὰς βεβαιῶ... άποκρίθηκε ο Ροζέ, προσπαθώντας να φανῇ ατάραχος.

—Περίεργο! Θά στοιχηματίζα πως μαντέπατε... «Ας είναι όμως. Θά σὰς τὸ πῶ εγώ. Πρόκειται για την γυναίκα μου...»

Αντελήφθη πως η Ζινέτ αίσθάνεται κάποια... συμπάθεια για σὰς, κ. Νταντάς. Πρώτη φορά συμβαίνει ένα τέτοιο πράγμα στην γυναίκα μου. Γι' αυτό δεν τὸ πρόσεξα εὐθὺς ἐξ άρχης. Έπιτ'χατε, κύριε, μίαν από τις δυσκολότερες κατακτήσεις...

Ο Ροζέ άκουγε χωρίς να πῇ λέξη. «Έξαφνα, ο Μαρσάλ σηκώθηκε και προχώρησε πρὸς τὸν Ροζέ, με σφιγμένα τὰ δόντια.

—Άκούστε, κ. Νταντάς, εἶπε. Την γυναίκα μου την αγαπῶ και την θέλω δική μου. Καθαρές κουβέντες. Καταλαβαίνετε;

Ο Ροζέ κούνησε τὸ κεφάλι του χωρίς λέξη.

—Χθές βράδυ, επιστρέφοντας απ' την έσπερίδα της κομῆσης Μαρτέν, μιλήσαμε λίγο για σὰς. Και πήρα μίαν άπόφαση. Αποφάσισα να ενδιαφερθῶ για σὰς, άπλούστατα. Η Ζινέτ, στην συνομιλία μας, μου εἶπε πως εἰσθε αρχιτέκτων. Έ λοιπόν, ξέρω πως δεν έχετε δεκάρα τσακιστή. Αυτό από ιδιαίτερές μου πληροφορίες. Άκούστε τι σὰς προτείνω: η εταιρία τὸν μεταλλείων της Νεβράσκας που αντιπροσωπεύω θά κτίσῃ ἐκεῖ-κά τὸ καινούργιο εργοστάσιό. Θά πᾶτε να διευθύνετε την εργασία. Σύμφωνοι;

—Μά... έκανε κατάπληκτος ο Ροζέ.

—Δεν έχει μὰ και ξεμά, κ. Νταντάς. Αυτό είναι τὸ μέλλον σας. Με την άπενταρία σας, θά ήταν τρέλλα να μην δεχθῆτε την θέση που σὰς προσφέρω. Χίλιες διακόσιες λίρες στερλίνες τὸν χρόνο και συμβόλαιο για δυο χρόνια. Αργότερα, θά σὰςβάλω εγώ σὲ άλλη δουλειά, ἐξ ίσου καλοπληρωμένη.

—Μά, κύριε, σὰς ευχαριστῶ... τραύλισε ο Ροζέ. Σὰς ευχαριστῶ άπείρωσ... Θά σκεφθῶ όμως... Πῶς θέλετε ἔτσι στα ξαφνικά να φύγω τόσο μακριά απ' την Γαλλία...

—Έδῶ κάνετε λάθος, κ. Νταντάς. Δέν θά σκεφθῇτε καθόλου. Μ' άκούετε; Σὰς έχω βγάλει κιάλας εἰσιτήριο βαποριού. Πάρτε τώρα κι' ένα τσέκ 30.000 φράγκων ὡς προκαταβολή για τὰ πρώτα σας έξοδα. Και τώρα, περιττὰ τὰ πολλὰ λόγια. Δέν θέλω να μ' ευχαριστήσετε...

Και χτυπώντας τον φιλικά στὸν ὦμο:

—Πηγαίνετε ἐκεῖ-κάτω, φίλε μου, για να επιτύχετε. Η υποστήριξή μου δεν θά σὰς λείψῃ ποτέ. Και πρὸ παντός, μην σκεφθῆτε να επιστρέψετε στην Γαλλία προτού τελειώσῃ τὸ συμβόλαιό σας, η μάλλον προτού σὰς καλέσω εγώ. Θά ήμουν α ικανός... να σὰς φυτέψω μία σφαίρα στο κεφάλι!

ΝΙΚΟΛΑ ΣΕΓΚΙΟΥΡ

Τὸ κόλπο τοῦ Κολιμπάρ

ΕΥΘΥΜΟΓΡΑΦΗΜΑ ΤΟΥ ΜΑΞΙΜ

Κολιμπάρ μπήκε σὰν θύελλα μέσα στο μπαρ όπου ήσαν μαζεμένοι οί φίλοι του, ὅλοι των τακτικοί θαμῶνες τὸν κέντρου.

—Ανσέμ! φώναξε στὸ γκαρσόνι. Σὰς κερνῶ ὅλους. Τί πίνετε; Κουαντρώ; Μπενεδικτίν; Ό,τι λικέρ θέλετε. Μόνο οἶνοπνευματώδη όμως... να ξεγυῖομεθα!

Και λέγοντας, σωριάστηκε σ' ένα καθίσμα κι' ἐνῶ ὅλοι τὸν περιστοιχίζαν, ψιθύρισε:

—Τί περιπέτεια! φίλοι μου! Τί περιπέτεια!

—Έξηγήσου! Μήπως σούπεσε καμμιὰ κληρονομιά; ρώτησε ο Ζολιβέ.

—Μήπως άνεκάλυψες κανένα θησαυρό; άπόρησε ο Λαριπέ.

—Τίποτα απ' ὅλα αυτά!

Κι' έξηγήθηκε:

—Τὰ κέρδη μου, την τύχη μου... τὰ ὀφείλω στην αντιαλκοολική εταιρία! Μή γελάτε! Ξέρετε τὸν αἰδεσιμώτατο Τζῶν Ουίλσον; Όχι βέβαια. Εἶνε, όμως διάσημος σὲ ὅλο τὸν κόσμο. Μὲ τὸν λαμπρό, λοιπόν αυτό ἄνθρωπο, γενήκαμε πρώτοι φίλοι, ἐδῶ και δυο μέρες. Φιλία που αξίζει τὸν κόπο... γιατί ο παπὰς πληρώνει σὲ δολάρια!

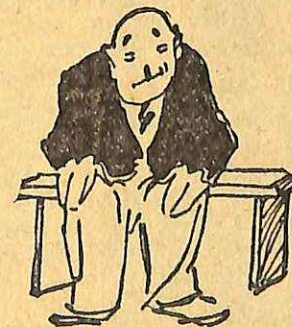
Παίρνω ένα σημείωμα απ' τὸν πρόεδρο της αντιαλκοολικής εταιρίας να πᾶω να τὸν βρῶ. Πηγαίνω στὸν πρόεδρο, μου λέει: «Κύριε Κολιμπάρ, εἰσθε ο καλλίτερος διαφημιστής τοῦ Παρισίου. Σὰς συνιστῶ λοιπόν τὸν αἰδεσιμώτατο Τζῶν Ουίλσον που πέρασε τὸν Ἀτλαντικὸ ὄκεανὸν μόνο και μόνο για να προπαγανδίσῃ στην Εὐρώπη ἐναντίον τὸν αλκοολικισμὸν ποτῶν. Ο κ. Τζῶν Ουίλσον θέλει να αναγγείλῃ στοὺς Παρισινούς τις προσεγείς διαλέξεις του. Γι' αυτό, πρέπει να κάνουμε μεγάλη διαφήμιση και να καλέσουμε τοὺς κατοίκους τοῦ Παρισίου σὲ διαλέξεις ὅπου θά τὸς ἐκθέσῃ ο αἰδεσιμώτατος πῶς καταντᾷ τὸν ἄνθρωπο τὸ τρομερὸ αυτό δηλητήριο που λέγεται οἶνόπνευμα. Θέλετε να αναλάβετε εἰσεῖς αυτήν την φροντίδα;

Μπορούσα ποτέ να άρνηθῶ που ο παπὰς πληρώνει με άμερικάνικη μονέδα;

Και φώναξα σὰν τὸν Ναπολέοντα στην Ἁγία-Έλένη: Εὐρηκα!

Εἶχα μιά μεγαλοφυᾶ έμπνευση! Ο αἰδεσιμώτατος κι' ο πρόεδρος, φυσικά, μου έδωκαν ἐντολή ἐν λευκῶ.

Έβαλα να γυρνῶν σὲ ὅλο τὸ Παρίσι δώδεκα χασομέρηδες, «ά ν θ ρ ὠ π ο υ ς ὁ ὁ ὁ»

Ο πρόεδρος της Ἀντιαλκοολικής Εταιρίας.

τούτες», ὅπως τὸς λένε, με κολλημένες στο στήθος και στις πλάτες τους ρε-κλάμες: «Τὸ οἶνόπνευμα τρελλάειναι!». «Τὸ οἶνόπνευμα σκοτώνει!». «Τὸ οἶνόπνευμα καταστρέφει οἰκονομικῶς!». «Τὸ οἶνόπνευμα άποκτινῶνει!». «Τὸ οἶνόπνευμα ἐκφυλίζει!». «Μιά μονάχα δυσκολία ὑπῆρχε: Αὐτοὶ οί «άνθρωποι-σάντουιτς» είναι συνηθισμένοι να σταματοῦν στις ταβέρνες, να τὰ κοπανᾶνε... κι' ὕστερα να συνεχίζουν την περιόδειά του. Εγὼ φυσικά τὸς τὴν ἀπηγόρευσα. Τότε, με άπέληξαν με ὁμαδική άπεργία.

Μπορείτε τὸς εἶπα να πῆτε μόλις τελιώσατε τὸ δὐτάωρό σας!

—Άστετεύσθε, μου άπήντησαν, πῶς να γυρίζουμε στοὺς δρόμους με στεγνὸ λαρύγι;

Τὸς παρεκάλεσα, αδύνατον να τὸς μεταπείσω. Πεισματάρηδες αὐτοὶ σὰν τὰ μουλάρια, τραγουδοῦσαν ἐν χορῶ:

Γιὰ να φύγῃ τὸ μεράκι σουφά ένα ποτηράκι...

Κύριε Κολιμπάρ, προδώσατε την έμπιστοσύνη μου!

Τότε σκέφθηκα να τὸς ποτίσω ἐγὼ και... ὑπὸ την άμεσον ἐπίβλεψίν μου.

Και φώναξα σὰν τὸν Ναπολέοντα στην Ἁγία-Έλένη: Εὐρηκα!

Εἶχα μιά μεγαλοφυᾶ έμπνευση! Ο αἰδεσιμώτατος κι' ο πρόεδρος, φυσικά, μου έδωκαν ἐντολή ἐν λευκῶ.

Έβαλα να γυρνῶν σὲ ὅλο τὸ Παρίσι δώδεκα χασομέρηδες, «ά ν θ ρ ὠ π ο υ ς ὁ ὁ ὁ»

Μπορούσα ποτέ να άρνηθῶ που ο παπὰς πληρώνει με άμερικάνικη μονέδα;

Και φώναξα σὰν τὸν Ναπολέοντα στην Ἁγία-Έλένη: Εὐρηκα!

Εἶχα μιά μεγαλοφυᾶ έμπνευση! Ο αἰδεσιμώτατος κι' ο πρόεδρος, φυσικά, μου έδωκαν ἐντολή ἐν λευκῶ.

Έβαλα να γυρνῶν σὲ ὅλο τὸ Παρίσι δώδεκα χασομέρηδες, «ά ν θ ρ ὠ π ο υ ς ὁ ὁ ὁ»

Μπορούσα ποτέ να άρνηθῶ που ο παπὰς πληρώνει με άμερικάνικη μονέδα;

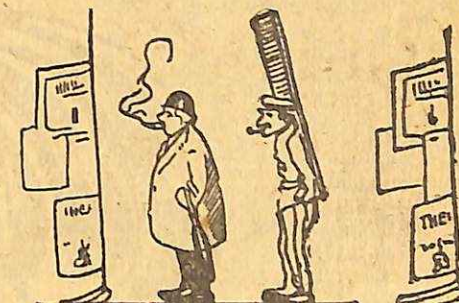
Και φώναξα σὰν τὸν Ναπολέοντα στην Ἁγία-Έλένη: Εὐρηκα!

Εἶχα μιά μεγαλοφυᾶ έμπνευση! Ο αἰδεσιμώτατος κι' ο πρόεδρος, φυσικά, μου έδωκαν ἐντολή ἐν λευκῶ.

Έβαλα να γυρνῶν σὲ ὅλο τὸ Παρίσι δώδεκα χασομέρηδες, «ά ν θ ρ ὠ π ο υ ς ὁ ὁ ὁ»

Μπορούσα ποτέ να άρνηθῶ που ο παπὰς πληρώνει με άμερικάνικη μονέδα;

Και φώναξα σὰν τὸν Ναπολέοντα στην Ἁγία-Έλένη: Εὐρηκα!

να, ο δεύτερος πήγε να πῇ αφήνοντας την πινακίδα στὸν τρίτο... Και οὕτω καθέξης...

Τέλος πάντων, σιγά-σιγά, ὅλοι είχαν πῇ τὸ ποτηράκι τους.

—Λαμπρά, τὸς εἶπα. Τώρα, πηγαίνετε να φάτε.

Και τὸς ὥρισα τὸ δρομολόγιο που θά ακολουθοῦσαν τὸ απόγευμα. Στις πεντέμιση τὸ βράδυ, έπρεπε να ἀνταμωθοῦμε στην Βασίλλη, όπου θά διέλυα την συνοδεία τους.

■ ■

Εν τούτοις, δεν έπαψα να τὸς έπιτηρῶ. Την δεύτερη άπογευματινή, τὸς περίμενα στην πλατεία Πιγκάλ. Έφθασαν στην ὥρα τους, σὰν να μου φάνηκε ὅμως πῶς δεν περπατοῦσαν ἴσια, ὅπως τὸ πρῶτο... Σκέφτηκα: «Ίσως λόγω τὸν συνωστισμοῦ...»

Τὸς μέτρησα: 1, 2, 3, 4...9, 10, 11... Έντεκα μόνοι! —Ποῦ είναι ο δωδέκατος;», άγρίωνα. —Ο δωδέκατος! εἶπε ο άρχηγός τους. Είναι η σειρά του να πῇ τὸ ποτηράκι του!...

Τὸς άφησα να φύγουν. Λίγο άργότερα, δρισκόμουν στὸν σταθμὸ Ἀγίου-Λαζάρου. Νὰ κι' οί ἄνθρωποι μου, προχωρώντας ὀλοένα πιο λοξά. Τὸς μετρώ: Έντεκα!

Κατάλαβα: Ένας απ' αὐτοὺς δρισκόταν πάντα σὲ κρασοπουλειῶ... ἐκ περιτροπῆς! Αὐτὴ την φορά, τὸς δήλωσα ὀρθά-κοφτά πῶς τὸς ήθελα ὅλους μαζί!

Στις πεντέμιση, τὸς περίμενα στη Βασίλλη. Ἦρθαν δώδεκα—δῶξα σοι ο Θεός—σὲ τί χάλια όμως! Τύφλα σὲ μεθύσι, δεν στέκονταν στα πόδια τους και σέρνονταν κρατημένοι ο ένας στὸν ἄλλο! Οί διαβάσαι είχαν σταματήσει, τὸς έβλεπαν και ξεναρδίζονταν σὲ γέλοιο!

Εκείνη τὴ στιγμή, ένα χέρι άκουμπᾷ βαρὺ στὸν ὦμο μου κι' άκούω την φωνή τὸν αἰδεσιμωτάτου Τζῶν Ουίλσον να λέη αὐστηρά:

Κύριε Κολιμπάρ! Τί χάλια είναι αὐτά;

Πῶς δεν με κατάπε, φίλοι μου, η γῆ!...

Κύριε, Κολιμπάρ, προδώσατε την έμπιστοσύνη μου! συνέχισε ο παπὰς. Αὐτοὶ δὲ λοι είναι τύφλα σὲ μεθύσι.

Τότε εἶχα την τρίτη μεγαλοφυᾶ έμπνευση:

Αἰδεσιμώτατε, εἶπα, τὸ έκανα ξεπίτηδες. Αν γυρίζαν ἡσυχα-ήσυχα τὸς δρόμους κανείς δεν θά τὸς πρόσχε γιατί ἐκατοντάδες, ἄνθρωπων-σάντουιτς γυρνῶν στὸ Παρίσι! Ακριβῶς επειδὴ είναι τύφλα σὲ μεθύσι, ο κόσμος σταματᾷ και τὸς ντᾷ τᾷ και διαβάσει τις πινακίδες τους. Διαβάστε την πινακίδα τὸν τρίτου: «Κυττᾷ ἔστε σὲ τί κατάσταση ἔξευτε λῆ σμοῦ φέρνει τὸν ἄνθρωπο τὸ οἶνόπνευμα».

Τότε ο αἰδεσιμώτατος μοῖσαξε τὰ γέ-ρια με συγγίνηση:—Έχετε δικη, κ. Κο-λιμπάρ, μου εἶπε. Δεν τὸ εἶχα σκεφτῇ σὲ τῶ. Πάρτε κι' αὐτὸ τὸ μικρὸ δῶρο...

Τὸ «μικρὸ δῶρο» ήταν ένα μᾶτσο δολάρια!

Εἶς ὄνειαν λοιπόν τῆς αντιαλκοολικής εταιρίας!

ΜΑΞΙΜ

ΕΝΑ ΒΗΜΑ

ΜΙΑ ΔΥΣΤΥΧΙΣΜΕΝΗ ΥΠΑΡΞΗ

-Ασχέτως του αν είναι εξαδέλφη μου ή Ρόντα, ήταν συγχρόνως και η καλλίτερη φίλη που είχα από μικρός, είπε ο Τζέραλντ Κένρικ ζωντανά.

Το νεανικό και αγαθό πρόσωπό του ξαπλώνει ως οδός έρωτα μιλώντας. Είχε κάτι το παιδικό στην φυσιογνωμία του:

—Είναι ντροπή, εξακολούθησε, να καταστρέφω την ζωή της ένας αναισθητός, σαν τον Βέρνερ. Γιατί αυτός... αυτός είναι ένας παλιάνθρωπος!

—Είναι τρομερό! πρόσθεσε η λαίδη Κάρυσφορντ, με δάκρυα στα ώραια της μάτια. Κι' εγώ αυτό θέλω να πω, ότι είσαι εξαδέλφος της και εγώ θεία της. Ο κόσμος θα τ'α βάλει μαζί μας.

—Ποιός ενδιαφέρεται για τ'α λόγια του κόσμου; είπε εκείνος και κούνησε το κεφάλι του.

Τόσην αδιαφορία δεν θα περίμενε κανείς από ένα νέο είκοσι τριών χρονών. Μά εκείνος εξακολούθησε:

—Πώς όμως θα μπορούσε να ζήσει; Αυτό είναι το ζήτημα!

—Αλήθεια! Πώς; Είναι τρομερό, όταν το σκέπτεται κανείς..., είπε με έναν αναστεναγμό η λαίδη Κάρυσφορντ. Μά τι να κάνουμε; Όπως έστρώσε, θά κοιμηθώ το καυμένο το κορίτσι! Ξέρεις, Τζέραλντ πόσο εναντιώθηκα σ' αυτόν το γάμο!

—Τό ξέρω. Μά ίσως τώρα κάτι θα μπορούσαμε...

—Όχι, όχι, τίποτα δεν γίνεται! διέκοψε εκείνη. Σε βεβαιώ, αγαπητέ μου Τζέραλντ, ότι το σκέφθηκα και το ξανασκέφθηκα, μά δεν βρήκα την λύση αυτού του προβλήματος. Φυσικά, υπάρχουν άλλα μέσα...

—Λοιπόν;... ρώτησε ο Τζέραλντ, ανυπόμονος.

—Αλλά τ'α μέσα αυτά δεν μπορούμε να τ'α μεταχειρισθούμε. Η Ρόντα δεν είναι από εκείνες, που καταφεύγουν στο διαζύγιο! Την έβολιδοσκόπησα σ' αυτό το ζήτημα προχθές. Θύμωσε μαζί μου. Δεν έννοει ν' ακούσει λέξη περί διαζυγίου... Όχι, δεν βλέπω, δυστυχώς, καμ-

μία διέξοδο...

—Μά μπορεί να πάρη διαζύγιο;

—Νά σοι πω: Δεν είμαι βεβαία. Ο νόμος είναι κάπως μπερδεμένος, βλέπεις. Ο σέρ Γάστων δεν καταφέρνεται εύκολα. Είναι τόσο πονηρός, είπε με αγανάκτηση η λαίδη Κάρυσφορντ. Τι περιμένεις από έναν άνθρωπο, που είχε τέτοιο παρελθόν και τέτοιους προγόνους. Ο πατέρας του... Όλοι ξέρουμε, τι ήταν ο πατέρας του και ο παππούς του. Όταν το καυμένο το κορίτσι μου είπε ότι απεφάσισε να τον πάρη άνδρα της, της είπα: «Ρόντα, ξέρεις τι ήταν ο πατέρας σου;» Εκείνη κάτι ήξερε, μά ήταν τόσο νέα! Αυτοί οι Βέρνερ την έκাতάφεραν με πολλή πονηριά!

—Νέα! Ήταν μία σταλιά κορίτσι όταν παντρεύτηκε! Δεκαεπτά χρονών! Έγκλημα! Αυτή η οικογένεια Βέρνερ θά μάς δώσει λόγο μία μέρα...

—Θά' ελθω και αυτόν ή σειρά, είπε η λαίδη Κάρυσφορντ με έκφραση έκδικησεως. Αυτό είναι μία παρηγοριά για μάς.

—Δεν είναι αρκετή όμως! Αυτά είναι μελλοντικά πράγματα. Εγώ θά ήθελα να τον συντριψω τώρα, αυτή τη στιγμή!

—Αυτό το αίσθημα δεν είναι χριστιανικό, Τζέρυ μου, είπε η λαίδη Κάρυσφορντ και πλησίασε στο παράθυρο να αναπνεύσει λιγάκι. Ούτε είναι σωστό, μά ούτε και πρέπει να κάνης λόγο για όλα αυτά τ'α πράγματα στον κόσμο...

—Και εν τούτοις όλος ο κόσμος τ'α ξέρει! Παντού γίνεται λόγος γι' αυτό που συμβαίνει. Σε κάθε γεύμα, σε κάθε λέσχη... Είναι τραγικό για μία γυναίκα. Και περισσότερο ακόμη για την Ρόντα... Ξέρεις τι ευαίσθητη πού είναι...

—Αλήθεια! Έν τούτοις έχει χαρακτήρα!

—Ναι... Έννοώ τι θέλεις να πής. Πώς έζησε μ' αυτόν τον άνθρωπο τόσο καιρό; Τον πήρε, όταν ήταν δεκαεπτά χρονών και τώρα είναι είκοσιδύο. Όλοκληρη ζωή! Και τι μαρτύριο!

—Μην είσαι παιδί... Μερικά χρόνια είναι αυτά, Τζέρυ μου, είπε η λαίδη Κάρυσφορντ, πού ήταν πενήντάρα και γνώριζε την αξία του χρόνου. Άς είναι: Ο Βέρνερ, εκτός των άλλων, φαίνεται και τόσο παραλυμένος, ώστε έλπίζω ή Ρόντα θά βρή μία μέρα την ελευθερία της. Μπορεί αυτός να πεθάνη.

—Δεν πιστεύω. Οι διεφθαρμένοι άνθρωποι ζουν περισσότερο από τους άλλους. Οί κακοί σύζυγοι είναι όπως οι τοκογλύφοι—δεν πεθαίνουν ποτέ. Ο πόθος πού νοιώθουμε για να πεθάνουν, τους τονώνει. Πολύ φοβόμαι, ότι ή Ρόντα δεν θά μείνη ποτέ χήρα. Η θά χηρέψη, όταν θά είναι πιά πολύ άργα. Γιατί δεν επιχειρείς να την πείσης να ζητήσει το διαζύγιο, θεία;

—Σοι είπα, δεν θέλει ούτε καν να τ'α ακούση. Ξέρεις πόσο την αγαπώ, ξ; Και εν τούτοις, χωρίς να τ'α θέλω, συμφωνώ με την γνώμη της. Ο χωρισμός μεταξύ δυο συζύγων δεν είναι όρθο πράγμα. Άλλωστε, ο κόσμος είναι τόσο κακός, Τζέρυ. Καταφέρεται πάντα εναντίον τής γυναίκας σ' αυτές τις περιπτώσεις.

—Πώς απεφάσισε να πάρη έναν τέτοιο άνθρωπο;

—Παιδί μου, μην παραξευεύεις γι' αυτό. Δεν είναι αξιο άπορίας. Ο Γάστων Βέρνερ είναι ένας από τους ωραιότερους άντρες του «καλού κόσμου», και ο κόσμος αυτός λατρεύει την όμορφιά, και ιδίως μία όμορφη σαν την δική του. Αυτός θά μπορούσε να πάρη όποιαν ήθελε—με τ'ο όνομά του, με τ'ο παρουσιαστικό του, με την περιουσία του. Προτίμησε την Ρόντα, μέσα σε τόσες άλλες γυναίκες...

—Καλέ, ποιά περιουσία του! Ξακολούθησε με την ίδια έχθρότητα ο Τζέραλντ. Αυτός ήταν σχεδόν απένταρος πιά!

—Αλήθεια! Πώς κατώρθωσε να σπαταλήση τη μεγάλη περιουσία, πού τ'ο άφησε ο πατέρας του, σε τόσο μικρό δίστημα! Αυτό είναι μυστήριο για μένα!

—Όχι όμως και για μένα! είπε ο άνεψιός της.

Η λαίδη Κάρυσφορντ κάθισε πάλι στην καρέκλα της. Σήκωσε ψηλά τ'α ώμους της. Άν και είχε φθάσει σ'α πενήντα, διατηρούσε τ'α ίχνη μιάς εξαιρετικής όμορφιάς. Τό χαριτωμένο πρόσωπό της ήταν λεπτό σαν πορσελάνη και τ'α μάγουλά της έμοιαζαν με μάγουλα κοριτσιού. Τ'α μάτια της διατηρούσαν ένα δροσερό γαλανό χρώμα, πράγμα πολύ σπάνιο για μία γυναίκα πού πέρασε τ'α σαράντα. Τό πρόσωπό της δεν ήταν μόνο όραίο. Ήταν συγχρόνως αγαθό και εκτάκτως συμπαθητικό. Μεγάλη κυρία, όπως την χαρακτήριζε ή κοινωνία. Πολύ καλή, αν και όχι εξαιρετικά έξυπνη.

—Εφάρθηκε πολύ άσχημα ο Γάστων, επανέλαβε σε λίγο και κούνησε μελαγχολικά τ'ο κεφάλι. Μά δεν πρέπει να εύχόμεθα και τόν θάνατό του... Τι λέγαμε Τζέρυ;

—Μιλούσαμε για την όμορφιά του, είπε με πικρία ο Τζέραλντ.

—Ω ναι! Αυτή ήταν ή πρώτη άφορη

ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑΤΙΚΟ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΗΣ ΜΙΣΣΕΣ ΧΟΥΓΚΕΡΦΟΡΔ

του γάμου. Η οικογένεια Βέρνερ ήξερε, πώς ή Ρόντα είχε χρήματα. Είχαμε πολλή φιλία με τους Βέρνερ, Τζέρυ. Θυμάσαι; Όταν αναγκάσθηκα να πάω στην Ίταλία, με έπεισαν να την αφήσω μαζί τους, ως ότου επιστρέψω. Η Ρόντα ήταν όρφανή, μόνη σ'όν κόσμο. Ο θεός σου κινδύνευε στην Φλωρεντία και με ζητούσε. Δεν σκέφθηκα τίποτε άλλο και έτρεξα σ' αυτόν... Έπρεπε να την πάρω μαζί μου, είναι ή αλήθεια. Μά φοβήθηκα να την παρασύρω σε νέες συγκινήσεις. Μόλις τότε είχε πεθάνει ο πατέρας της. Ξέρω καλά, Τζέρυ, πώς όλη ή οικογένεια με κατηγορήσε, γιατί την άφησα τότε μέ...

—Τι λές, θεία; Καθόλου! Ποιός μπορεί να σε κατηγορήσει έσένα... Όστε νομίζεις πώς την παρέσυραν αυτοί;

—Έτσι μου φαίνεται. Ήξεραν, ότι ο Γάστων είχε φάει τ'α χρήματά του και τ'ο έμεναν ελάχιστα πράγματα. Η Ρόντα ήταν πλούσια κληρονόμος και άθωο πλάσμα. Αυτός ήταν όρατός και τής άρεσε... Ποιός να την συμβούλεψη;

—Ενόμιζα, πώς ή Ρόντα δεν είναι απ' εκείνες, πού επηρεάζονται μόνο από την όμορφη. Έφαινετο πολύ σοβάρωτη...

—Ξέρεις, Τζέρυ, είπε μελαγχολικά ή λαίδη Κάρυσφορντ. Έφθασα σ'ό σημείο να πιστεύω, πώς όλα τ'α κορίτσια μοιάζουν σ' αυτό τ'ο ζήτημα. Είναι όλες όμοιες! Λατρεύουν την όμορφιά. Όταν ένας όρατός άνδρας τις λέει πώς τις βρίσκει ωραίες...

—Δεν συμφωνώ μαζί σας, θεία! Γνωρίζω ένα κορίτσι... Δηλαδή θέλω να πω: Υπάρχουν και κορίτσια, πού είναι έντελώς διαφορετικά... Είπε με αγανάκτηση ο Τζέραλντ.

ΕΝΑΣ ΓΑΜΟΣ

ΕΞ ΕΡΩΤΟΣ

—Αλήθεια; Τι μάς λές; ρώτησε μία διαυγής, έλαφρά ειρωνική φωνή: «Ξέρω ένα κορίτσι. Ξέρω ένα κορίτσι...» Είναι σίχος τραγουδιού αυτός;

Μια νέα παρουσιάστηκε από τ'ο ψηλό Ίαπωνικό παραβάν, πού έκρυβε μία πόρτα τ'ο δωματίου. Η γλυκειά φωνή της συμφωνούσε με τ'α μάτια της, πού ήσαν μαύρα και παιχνιδιάρικα, και με τ'ο στόμα της πού είχε κάποια έκφραση ειρωνικής. Στ'α λεπτά χαρακτηριστικά της ήταν ζωγραφισμένη ή καλωσύνη και ή ειλικρίνεια:

—Είθε μονάχοι σας; είπε με μία λοξή ματιά σ'όν εξαδέλφο της. Ενόμιζα πώς είχατε συμβούλιο... Και δεν μάς λές... Πού είναι τ'ο κορίτσι, Τζέραλντ;

Μά ο Κένρικ δεν πρόλαβε ν' άπαντήσει:

—Από πού έρχεσαι, Μπρέντα; ρώτησε ή λαίδη Κάρυσφορντ την όραία άνεψιά της, πού ζούσε μαζί της σχεδόν όλο τόν χρόνο, άφοτου ο πατέρας της βρισκόταν στίς Ίνδιες.

—Στην έκκλησία ήμουν για τις άμαρ-

—Πολύ φοβούμαι ότι ή Ρόντα δεν θά μείνη ποτέ χήρα...

τίες μου. Είμαι βέβαιη πώς ο Τζέραλντ νομίζει πώς είναι πολλές και τρομερές... πρόσθεσε με ένα άλλο βλέμμα, τ'ο όποιο ο Κένρικ δέχθηκε χωρίς να ταραχθώ. Για ποιόν μιλούσατε όταν ήλθα;

—Για κανένα. Ο Τζέρυ έλεγε πώς ξέρει ένα κορίτσι, πού δεν λογαριάζει την άνδρική καλλονή και είναι άνωτερο από τέτοια πράγματα.

—Τό κορίτσι τ'ο Τζέρυ θά έχη μυαλό, καθώς φαίνεται, είπε ή Μπρέντα μ' ένα ήσυχο και αδιάφορο βλέμμα πρὸς τ'ο πρόσωπο τ'ο Τζέραλντ. Και πού είναι τ'ο δονομά της; Την γνωρίζω;

—Όχι! Είπε ο Τζέρυ θυμωμένος. Κι' αν την γνωρίζεις, δεν θά σοι τ'ο έλεγω.

—Δεν μ' ενδιαφέρει... Έσύ έχεις φαντασία...

—Ήσυχα, ήσυχα, παιδιά! είπε ή λαίδη Κάρυσφορντ με άνησυχία. Μή μαλώνετε!

Επιθυμούσε με όλη της την καρδιά να γάμο μεταξύ των και άνησυχούσε δ'αν τούς έβλεπε να φιλονεικούν. Ο Τζέραλντ Κένρικ, αν και δευτερότοκος, ήταν περιζήτητος γαμβρός, και ή Μπρέντα Μπόουβεν θά ήταν ευτυχισμένη μαζί του. Η αλήθεια είναι, ότι μεταξύ των δεν υπήρχε τίποτα πέραν από μία συγγενική φιλία. Πρὸ καιρού, όμως, κάποιος από τούς συγγενείς είχε άναφέρει μυσστά των, ότι ένας γάμος μεταξύ των θά ήταν δυνατός. Και από τότε μεταξύ των νέων είχε άρχίσει ο έμφύλιος πόλεμος.

Η λαίδη Κάρυσφορντ ήταν ή αγαπημένη θεία πολλών άνεψιών.

Τ'α άδέλφια της είχαν άποχωρήσει πολύ γρήγορα από τόν μάταιο αυτό κόσμο και ο καθένας τής είχε άφήσει ένα ή δυο παιδιά. Ο θάνατος φάνηκε σκληρός για τούς συγγενείς τής λαίδης Κάρυσφορντ. Είχε πάρει τούς γονείς τής Ρόντας, όταν εκείνη ήταν μόλις δέκα έτών και την μητέρα τής Μπρέντας, πριν αυτή φθάσει σ'α δώδεκα.

Η λαίδη Κάρυσφορντ, πού ήταν χήρα και δεν είχε παιδιά, είχε άναλάβει όλες τις εθόνες. Ήδη την έβάρυνε κυρίως ή φροντίδα για την άγαπημένη της Ρόντα...

—Η αλήθεια είναι, Μπρέντα μου, ότι έσυζητούσαμε πρὸ όλίγου για την καυμένη την Ρόντα.

—Ω! Για την Ρόντα!

Τό ειρωνικό και πειραχτικό χαμόγελο έσβυσε άμέσως από τ'α χείλη τής νέας. Ρώτησε με άνησυχία:

—Μήπως συνέβηκε τίποτα νεώτερο;

—Όχι. Έλέγαμε ότι είναι άκατανόητο, πώς κατώρθωσε ο σέρ Γάστων να φάη όλα τ'α χρήματά της. Είναι τώρα κυριολεκτικά πτωχή.

—Και με τί γρηγοράδα τ'α έσπατάλησε! Είναι τόσο λίγον καιρό παντρεμένη!

Διέκοψε την φράση της.

—Τι παιδί μου; Έξακολούθησε! είπε η λαίδη Κάροσφορντ με ανησυχία.

—Τώρα... δεν μπορεί να πληρώσει τον λογαριασμό, που της έστειλε η μωδίστρα της... είπε χαμηλόφωνα η Μπρέντα.

Έπακολούθησε σιωπή. Ο Κένρικ την διέκοψε πρώτος:

—Και τώρα! είπε ωργισμένος στην θεία του, θα έμπεινής στην γνώμη σου για το διαζύγιο;

—Ναι! απάντησε εκείνη και έκανε μια κίνηση αοριστίας με το λευκό της χέρι.

—Θα ήθελα να ξέρω, είπε η Μπρέντα, τι έγιναν οι τριάντα χιλιάδες λίρες που είχε η Ρόντα, όταν παντρεύτηκε με... μ' αυτό το αντιπαθητικό πρόσωπο;

—Ναι, αλήθεια! Τι έγιναν; ρώτησε σαν ήχ' ο Κένρικ.

—Είναι απάντησις αυτή; είπε πάλι ειρωνικά η εξαδέλφη του. Τζέραλντ, παιδί μου, φαντάζομαι πώς το περίφημο εκείνο κορίτσι θα τα βρῖσκη κάπως στενόχωρα όταν θα θέλη να μάθῃ τίποτα από σένα.

—Ποιό κορίτσι;

—Εκείνο που έλεγες πρίν...

—Δεν υπάρχει κανένα κορίτσι!

—Αφήστε τ' αυτά, είπε η λαίδη Κάροσφορντ, επαναφέροντας την όμιλία στο θέμα που την βεβαίωνε. Έγώ φοβούμαι, ότι τα σπατάλησε όλα. Δεν τού μένει πιά πεντάρα από την προίκα της Ρόντας. Αυτό ήταν το αποτέλεσμα...

Έπακολούθησε σιωπή.

—Και τὸν πήρε κι' από ξρωτά; ρώτησε η δεσποινὶς Μπόουβεν, με επίσημο τρόπο.

—Ναι, απάντησε η λαίδη Κάροσφορντ.

Ήταν ερώτευμένη μαζί του. Όταν άκουσα ότι έγινε ο άρραβώνας επέστρεψα ολόταχως από την 'Ιταλία, μα ήταν πιά αργά. Δεν ήθελε ν' άκούση τίποτα. Με την παιδική της αδωσύτητα, φανταζόταν ότι ο κόσμος είναι ένα κατάσπρω φύλλο χαρτιού, όπου ο σέρ Γάστων δεν είχε ποτέ γράψει το όνομά του. Τό έννόησα, από τὸν τρόπο που μου μιλούσε γι' αυτόν...

«Είναι τόσο έξυπνος, τόσο καλός, τόσο χαριτωμένος! Είναι κρίμα να τὸν παρεξηγή ἔτσι ο κόσμος!»

Ήταν παιδί μου, έντελῶς ξελογιασμένη. Και όμως, ο κόσμος ἤξερε καλά τι ἔλεγε γι' αυτόν τὸν χαρτοπαίκτη...

—Τότε δὲν τῆς τὰ ἔλεγε; και σύ;

—Εδοκίμασα. Μὰ δὲν κατάρθωσα τίποτα. Ήταν δύσκολο νὰ τῆς τὰ πῶ ὅλα.

Αὐτὸς δ' άρραβώνας ἔγινε αἰτία νὰ χωρισθῶ ψυχικῶς ἀπὸ τὴν Ρόντα. Εἶναι ὅμως τόσο γενναία, τόσο γλυκεία, τόσο καλή, ὥστε μετὰ τὸν γάμο τὴν συγχώρησα καὶ με συγχώρησε. Τὰ ἔχασε ὅλα.

—Όταν ἀγαπάει κανεὶς συγχωρεῖ, εἶπε ἡ Μπρέντα. Ὅχι ὅμως ὅλους...

—Αὐτὴ εἶναι ἀγγελοσ! Γι' αὐτὸ καὶ τὴν ἀγαπῶ, τόσο πολὺ! εἶπε ὁ Τζέρου.

—Τὸ ξέρουμε, εἶπε ἡ νέα, με ἕνα βλέμμα στὸν Κένρικ.

Ἀγκάλιασε τρυφερά τὴν θεία της καὶ τὴν φίλησε:

—Αὔριο θὰ τὴν δοῦμε. Ὑποσχέθηκε πῶς θὰ ἔλθῃ ἐδῶ, ἐδῶ εἶπε μ' ἕναν στεναγμὸ ἡ λαίδη Κάροσφορντ.

ΕΝΑ ΜΠΟΥΚΕΤΟ ΛΟΥΛΟΥΔΙΑ

—Καλά, Μπρίτζετ. Πήγαινε, εἶπε χαμηλόφωνα ἡ λαίδη Βέρνερ.

Ἡ καμαριέρα τακτοποίησε τὶς πτυχές τοῦ λευκοῦ φορέματος. Ἐπειτα ἔρριξε ἔ-

να βλέμμα θαυμασμοῦ στὸ ὠραῖο πρόσωπο τῆς κυρίας της καὶ ἐτοιμάστηκε νὰ φύγῃ:

—Τὰ γάντια σας καὶ ἡ βεντάλια σας εἶναι ἐδῶ, κυρία, εἶπε, καὶ ἔδειξε ἕνα τραπέζκι...

Εἶχε ἀκολουθήσει τὴν κυρία της στὴν βιβλιοθήκη, μετὰ τὸ ἐπαινωφόρι καὶ ἄλλα μικρά πράγματα.

—Καλά. Πήγαινε νὰ δῆς, ἂν ὁ κύριος εἶναι ἔτοιμος.

—Μάλιστα, κυρία.

Όταν ἔμεινε μόνη ἡ λαίδη Βέρνερ ἀναψῆ ὅλα τὰ φῶτα καὶ πλησίασε σ' ἕνα μεγάλο καθρέφτη. Ἐρριξε ἐκεῖ μὴ ματιά, σοβαρή, καὶ κάπως παράξενη γεμάτη μελαγχολία:

—Ἡ ὁμορφιά εἶναι ἕνα περιττὸ δῶρο, ψιθύρισε ἐπὶ τέλους, με ἕνα βαθὺ ἀναστεναγμό. Ὑψωσε με ἀφέλεια τὸ χέρι της καὶ κάρφωσε βαθύτατα τὸ διαμαντένιο διάδημα σὰ καστανὰ μαλλιά της.

Οἱ λάμπες τὴν ἐφώτιζαν καὶ ὁ μεγάλος καθρέφτης τῆς ἔστειλε τὴ μαγικὴ εἰκόνα της πὺ ἔλαμπε ἀπὸ ὁμορφιά. Τὴ καλλονή! Ήταν δύσκολο νὰ φαντασθῇ κανεὶς κατὰ τὴν ἐξάισιο ἀπὸ τὸ πρόσωπο αὐτό, πὺ κτύπαζε μελαγχολικά στὸν καθρέφτη.

Τὰ γλυκὰ λαμπερά μάτια, τὸ χαριτωμένο κόκκινο στόμα, πὺ ἦταν ἐν τούτοις καμωμένο γιὰ νὰ γελᾷ, ἡ λεπτὴ μύτη, τὸ ὠραῖο λευκὸ μέτωπο, τὸ ὠχρὸ χρῶμα πὺ ἔμοιαζε με χρῶμα λευκῆς καμέλιας—ὅλα αὐτὰ σχηματίζαν ἕνα ἀσύγκριτον σύνολο. Τὰ καστανὰ μαλλιά, ὑπόχρυσα πὺ καὶ πὺ, ἦσαν χτενισμένα με καλλιτεχνικὸ τρόπο πὺμοιαζε τὸ χτένισμα, τὸν Ἑλληνικὸν ἀγαλμάτων. Τὸ μακρὺ καὶ ὀλόλευκο βελουδένιο φόρεμά της ἀνεδείκνυε τὴν ἐξάισιο ὁμορφιά τοῦ λαίμου της, πὺ ἔμοιαζε με λαίμὸ κύκνου.

Ἀποιακρόνθηκε ἀπὸ τὸν καθρέφτη με ἀνυπόμονο τρόπο καὶ κάθησε σὲ μὴ πολυθρόνα. Ήταν ἀλήθεια ὅτι τὸ δῶρο τῆς καλλονῆς εἶχε καταντήσει περιττὸ γι' αὐτήν. Δὲν τῆς χρησίμευε σὲ τίποτα...

Τόσες ἄλλες, ὀλιγώτερες, ὠραίες ἦσαν ἐλεύθερες ν' ἀπολαύσουν τὴν ἀγάπην, τὴν γαλήνη καὶ τὴν χαρὰ. Καὶ ἐκείνη... Ἀά, κρυσταλινὸν μόνον δάκρυα, μαζὶ με ἕνα μάταιο πόθο ἀπολυτρώσεως. Τὴν στιγμή ἐκείνη ἡ Μπρίτζετ μῆκε καὶ πάλι στὸ δωμάτιο. Ἡ λαίδη Βέρνερ σηκώθηκε ἀπὸ τὴν πολυθρόνα της με κάποια ἀνήσυχη κίνηση.

—Κυρία... εἶπε ἡ καμαριέρα.

—Ὁ σέρ Γάστων εἶναι ἔτοιμος; Τόσο νωρίς;

—Ὅχι, κυρία. Ἦλθε ὁ ὑπηρέτης τοῦ λόρδου Οὐίβις καὶ ἔφερε αὐτὰ τὰ λουλούδια. Σὰς στέλνει τοὺς χαιρετισμούς του.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Μὲ τὴν βεντάλια σας καὶ τὰ γάντια σας, κυρία;

—Ὅχι. Στάσου. Ἀκούμπησέ τα ἐκεῖ!

Ἐδειξε ἕνα τραπέζκι πὺ ἦταν στὴν ἄλλη ἀκρὴ τοῦ δωματίου. Συνωφρῶθηκε λίγο ὅταν ἡ ὑπέρητρα τὴν ἄφησε μόνη.

Αὐτὰ τὰ ἀνθη ἐστέλλοντο ὑπερβολικά συχνά. Ὁ λόρδος Οὐίβις τῆς ἔκανε τὴν τιμὴ νὰ τὴν θυμᾶται σχεδὸν κάθε μέρα. Ήταν φίλος τοῦ σέρ Γάστωνος. Μποροῦσε βέβαια, νὰ θεωρηθῇ καλλίτερός του, μὰ ἦταν ἄνθρωπος πὺ δὲν εἶχε τὸ χάρισμα νὰ κερδίζῃ ἀμέσως τὴν ἐμπιστοσύνη τῶν γυναικῶν.

Ἡ Ρόντα συνωφρῶθηκε ἀκόμη περισσότερο καὶ μὴ ἀγέρωχη ἔκφραση ἄλλαξε έντελῶς τὴν φυσιογνωμία της. Ήταν φανερό, ὅτι τὸ πρόσωπό αὐτό, πὺ ἦταν τόσο ὠραῖο καὶ θελκτικὸ, μποροῦσε καμμιὰ φορὰ νὰ ἐκφράσῃ θέληση καὶ ἀποφασιστικότητα. Ἐκείνη τὴν στιγμή ἡ λαίδη Βέρνερ φαινόταν ἱκανὴ νὰ ἀντεπεξέλθῃ σὲ κάθε περίστασις με ἀπόλυτη ἀξιοπρέπεια καὶ νὰ θριαμβεύσῃ. Ὁ λόρδος Οὐίβις τὴν παρακολουθοῦσε διαρκῶς. Ἡ σκέψη αὐτὴ τὴν ἔκανε νὰ κοκκινίσῃ.

Συγχρόνως, ἄλλωστε, ἔρχισε πάλι νὰ τὴν βασανίσῃ μὴ ἄλλη ὑποψία: Ποίος τῆς σὲ κάθε χορὸ, σὲ κάθε ἐσπερίδα, στὸ θέατρο, παντοῦ; Ποίος;

Προσπάθησε ν' ἀποδιώξῃ τὴν ὑπόνοια πὺ τὴν ἔπνιγε ὡς ὅχι! Ήταν δυνατόν! Θὰ ἦταν πράξις πολὺ χυδαία, πολὺ σκληρὴ, ἔστω κι' ἀπ' ἕναν ἄνθρωπο σάν τὸν Γάστων! Καὶ ὅμως! Ὁ ἴδιος ὁ ἄνδρας τῆς εἶχε προκαλέσει αὐτὴ τὴν οἰκειότητα! Γιὰ ποῖο σκοπὸ, ἄραγε;

Ἀκούσε βήματα. Ἀμέσως τὸ πρόσωπό της πήρε μὴ ἔκφραση ἀδιαφορίας. Ήταν ἡ ἀληθινὴ προσωποποίηση τῆς ψυχρῆς καλλονῆς, ὅταν ὁ σέρ Γάστων μῆκε στὸ δωμάτιο.

—Εἶμαι τὸ ὑπόδειγμα τῆς ἀκριβείας, ὅπως καὶ ὅλων τῶν ἄλλων ἀρετῶν! εἶπε ἐκείνος, με ἕναν μορφοσμὸ ἐπιδρωνίαν.

Ήταν ψηλὸς καὶ ἐξαιρετικὰ ὠραῖος. Τὸ πρόσωπό του θὰ μποροῦσε νὰ ὀνομασθῇ τέλει, ἂν δὲν τὸ χαλοῦσαν οἱ τρομερὲς γραμμές, πὺ εἶχαν χαράξει σ' αὐτὸ τὰ γλέντια καὶ οὐ καταχρήσεις. Ήταν εὐσωμος, με πλατὺ στήθος καὶ ὑπερήφανο βάδισμα. Ἀκριβῶς ἐκείνη τὴν στιγμή δὲν ἦταν καθόλου εὐδιάθετος. Εἶχε στὴν μορφή του μὴ ἔκφραση κακίας καὶ πονηρίας, καὶ ἕνας σαρκαστικὸς μορφοσμὸς ἐρρυτιδῶνε τὶς ἄκρες τῶν χειλῶν του.

Κτύπαζε τὴν γυναῖκα του, σάν νὰ τοῦ προξενοῦσε ἐξαιρετικὴ ἀντιπάθεια ἡ ὠχρὴ καὶ ἀγνή ὁμορφιά της. Ήταν φανερό ὅτι τὴν μισοῦσε. Δὲν ἔκρυβε πιά οὔτε στὸν ἑαυτὸ του, οὔτε καὶ στοὺς ἄλλους, ὅτι εὐχαρίστωε θὰ τὴν ξεφορτωνόταν. Ἡ καλλονὴ τῆς δὲν τὸν εἶχε ποτὲ συγκινήσει, καὶ ἡ ἄθωα νεότης της τοῦ φαινόταν ἀνιάρη. Ἡ περιουσία της ἦταν τὸ μόνον δόλωμα, πὺ τὸν εἶχε παρασώσει. Τώρα, δὲν ὑπῆρχαν πιά χρήματα, καὶ ἐν τούτοις ἡ γυναῖκα ὑπῆρχε. Τοῦ ἔκλεινε τὸν δρόμο...

—Θὰ ἀργήσουμε πολὺ, εἶπε ἡ Ρόντα. Πάμε!

Καὶ προχώρησε γιὰ νὰ βρῇ τὴν βεντάλια της, πὺ ἦταν ἐπάνω στὸ τραπέζκι. Τὴν παρακολούθησε τὸ πονηρὸ καὶ εἰρωνικὸ τὸ βλέμμα:

—Ἀλήθεια; Ἡ ἔλπισουμε ὅτι ἡ λαίδη Μπάρκ θὰ κάμῃ καὶ χωρὶς ἐμᾶς, ὡς ὁ του φθάσουμε.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

—Ἀνθη, εἶπε ἀκίνητη. Πάρτα ἀπ' ἐδῶ.

Ἡ λαίδη Βέρνερ στράφηκε ἀπὸτομα. Ἐρριξε ἕνα γοργὸ βλέμμα σὰ θαυμάσια ὀρχοειδίη πὺ κρατοῦσε ἡ ὑπέρητρα.

ΗΡΩΪΣΜΟΣ ΚΑΙ ΠΕΙΘΑΡΧΙΑ

Ἡ καταπληκτικὴ ἱστορία

τοῦ πρίγκηπος τοῦ Χόμπουργκ

Ὑπῆρξε περίφημο πάντοτε τὸ πνεῦμα τῆς πειθαρχίας, τῆς σιδηρᾶς πειθαρχίας, πὺ χαρακτηρίζει τὸ γερμανικὸ ἔθνος. Εἶναι ἡ καθυπόταξη τὸν πειθαρχία αὐτῇ, στὴν ὁποία ὅπως λένε οἱ Γερμανοὶ—καὶ ὅπως εἶναι ἄλλωστε—στηρίχτηκε τὸ γερμανικὸ μεγαλεῖο.

Ὁ μεγαλειότερος ἡρωϊσμὸς, ἡ πῶ πατριωτικὴ πράξις ἐκμηδενίζονταν μπρὸς σὲ μὴ ἀπλή ἐκδήλωση ἀνυπακοῆς.

Ἀνάμεσα σὰ σπάνια παραδείγματα ἀνυπακοῆς καὶ ἀντιπειθαρχικότητος πὺ ἔχει νὰ παρουσιάσῃ ἡ γερμανικὴ ἱστορία, εἶναι καὶ αὐτὸ πὺ θὰ σὰς διγηθῶμε παρακάτω. Εἶναι ἡ ἱστορία τοῦ ἡρωϊκοῦ πρίγκηπος τοῦ Χόμπουργκ πὺ κέρδισε μετὰ τὴν ἀνυπακοή του, ἀλλὰ πρὸ παντός μετὰ τὸν ἡρωϊσμό του, μὴ μεγάλη μάχη, ἀλλὰ γιὰ νὰ περάσῃ...γι' αὐτὸ ἀπ' τὸ στρατοδικεῖο καὶ νὰ καταδικασθῇ σὲ θάνατο!

Ὑπῆρξαν ἱστορικοὶ πὺ ἀμφισβητοῦν τὴν αὐθεντικότητα τῆς ἐξαιρετικῆς αὐτῆς περιπέτειας τοῦ Πρίγκηπος τοῦ Χόμπουργκ, τὸ τελευταῖο ὅμως, διβλίο πὺ ἐξέδωκε στὸ Παρίσι ὑπὸ τὸν τίτλο «Ὁ Πρίγκηψ τοῦ Χόμπουργκ», ὁ Γάλλος ἱστορικὸς Ζὰν Βαριό, ἀποτελεῖ μὴ ἀδιάφυστη πιστοποίηση τοῦ ἡρωϊμοῦ πὺ ἔδειξε ὁ πρίγκηψ αὐτὸς ἀλλὰ καὶ τῆς σκληρότητος μετὰ τὴν ὁποία τοῦ φέροθιαν μόνον καὶ μόνον γιὰ νὰ γίνῃ σεβαστὸ τὸ πνεῦμα τῆς πειθαρχίας πὺ πρέπει νὰ πρυτανεύῃ. Αὐτὸ μὴάχα—σὲ κάθε πράξι τοῦ Γερμανοῦ, ἀπὸ τὸν ἀνάτατο ἄρχοντα, ὡς τὸν τελευταῖο στρατιώτη.

Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν ἀναφέρει ἐπίσης ἐν ἐκτάσει καὶ ὁ ἴδιος Φρειδερίκος 2ος στὸ ἔργο του «Ὑπόμνημα πρὸς χρῆσιν διὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τοῦ Οἴκου τοῦ Μπράντεμβουργκ».

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶναι ἀπόλυτως αὐθεντικὴ ἡ ἱστορία, πάλι δείχνει τὴν νοσηροπία τῶν Ἑκλεκτόρων ἐκείνων τοῦ Μπράντεμβουργκ πὺ ἔγιναν ἀργότερα βασιλεῖς τῆς Πρωσίας καὶ ἔπειτα αὐτοκράτορες τῆς Γερμανίας, καὶ πὺ ἡ σκληρὰ ἐπιμονὴ καὶ προσήλωσή των στὸ τετονικὸ πνεῦμα, ἔκαμε τὴν γερμανικὴ ἐνότητα.

Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν ἀναφέρει ἐπίσης ἐν ἐκτάσει καὶ ὁ ἴδιος Φρειδερίκος 2ος στὸ ἔργο του «Ὑπόμνημα πρὸς χρῆσιν διὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τοῦ Οἴκου τοῦ Μπράντεμβουργκ».

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶναι ἀπόλυτως αὐθεντικὴ ἡ ἱστορία, πάλι δείχνει τὴν νοσηροπία τῶν Ἑκλεκτόρων ἐκείνων τοῦ Μπράντεμβουργκ πὺ ἔγιναν ἀργότερα βασιλεῖς τῆς Πρωσίας καὶ ἔπειτα αὐτοκράτορες τῆς Γερμανίας, καὶ πὺ ἡ σκληρὰ ἐπιμονὴ καὶ προσήλωσή των στὸ τετονικὸ πνεῦμα, ἔκαμε τὴν γερμανικὴ ἐνότητα.

Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν ἀναφέρει ἐπίσης ἐν ἐκτάσει καὶ ὁ ἴδιος Φρειδερίκος 2ος στὸ ἔργο του «Ὑπόμνημα πρὸς χρῆσιν διὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τοῦ Οἴκου τοῦ Μπράντεμβουργκ».

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶναι ἀπόλυτως αὐθεντικὴ ἡ ἱστορία, πάλι δείχνει τὴν νοσηροπία τῶν Ἑκλεκτόρων ἐκείνων τοῦ Μπράντεμβουργκ πὺ ἔγιναν ἀργότερα βασιλεῖς τῆς Πρωσίας καὶ ἔπειτα αὐτοκράτορες τῆς Γερμανίας, καὶ πὺ ἡ σκληρὰ ἐπιμονὴ καὶ προσήλωσή των στὸ τετονικὸ πνεῦμα, ἔκαμε τὴν γερμανικὴ ἐνότητα.

Τὴν ἱστορίαν αὐτὴν ἀναφέρει ἐπίσης ἐν ἐκτάσει καὶ ὁ ἴδιος Φρειδερίκος 2ος στὸ ἔργο του «Ὑπόμνημα πρὸς χρῆσιν διὰ τὴν συγγραφὴν τῆς ἱστορίας τοῦ Οἴκου τοῦ Μπράντεμβουργκ».

Ἀλλὰ καὶ ἂν ἀκόμη δὲν εἶναι ἀπόλυτως αὐθεντικὴ ἡ ἱστορία, πάλι δείχνει τὴν νοσηροπία τῶν Ἑκλεκτόρων ἐκείνων τοῦ Μπράντεμβουργκ πὺ ἔγιναν ἀργότερα βασιλεῖς τῆς Πρωσίας καὶ ἔπειτα αὐτοκράτορες τῆς Γερμανίας, καὶ πὺ ἡ σκληρὰ ἐπιμονὴ καὶ προσήλωσή των στὸ τετονικὸ πνεῦμα, ἔκαμε τὴν γερμανικὴ ἐν

Κι' ἔτσι συγχώρεσαν τὰ ψέμματά τους

ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ ΚΑΡΛ ΕΛΣΓΟΥΡΘ

αφού πούλησε τις τουαλέτες της σκηνης, της Μάμπελ της έμειναν δυο μεγάλα μπαούλα γεμάτα φορέματα, μια κάσα γεμάτη παλιά έρωτικά ρομάντσα που διάβαζε για να μην πλήτη στις δοκιμές του θεάτρου, το φίμωτρο και το κολλιέ του δυστυχισμένου Τίπ-Τόπ, του λυκόσκυλου της, άγαπημένα κειμήλια, και το κουτάκι με την πούδρα. Μ' αυτές τις αποσκευές που συμβόλιζαν όλο το νοικοκυριό της κι' όλη την ζωή της, η Μάμπελ έφυγε με το τραίνο των 13 και 45' και στις 16 βρισκόταν στο Τσίλαμ.

Ο Κάρλ την περίμενε στην πόρτα της βιλλίτσας τους με το ίδιο ύπομονετικό ύφος που επί δεκαπέντε χρόνια την περίμενε στην έξοδο του θεάτρου. Ποτέ δεν πήγαινε στο κομαρίνι της για να μη τόν παίρνουν για ζηλιάρα. Τώρα, θύπανε να την περιμένει. Δεκαπέντε χρόνια άμοιβαίου έρωτος κι' άπολύτης συζυγικής πίστωσης, ώρμημένης κι' εξασφαλισμένης δεν περνούν άδικα... Τώρα οι δυο τους, η συμπερέττα με τόν σύζυγό της, έχουν μαζί πάνω κάτω έναν αιώνα στις πλάτες τους! Αποφάσισαν να αποτραβηχτούν στην ήσυχη έξοχική τους βιλλίτσα, αυτή την παγωμένη μέρα του Φλεβάριου, για να ξεκουραστούν απ' την κούραση τώσων χρόνων θεατρικής ζωής.

Ο Κάρλ κι' η Μάμπελ σφίγγονταν ζεστά ο ένας άπάνω στον άλλο στο κατώφλι της βιλλίτσας. Είναι ακόμα τόσο έρωτευμένοι ο ένας με τόν άλλο! Κι' η ζωή τους ξαναρχίζει στα πενήντα τους χρόνια...

□ □

Ύστερα απ' το γεύμα ο Κάρλ, συγγυρίζοντας τα διόδια της Μάμπελ, άνοιξε ένα κατά τήχη. Ήταν ένα παλιό ρομάντσο, εκείνο όμως που έκανε έντύπωση στον Κάρλ, ήταν μερικές γραμμές γραμμένες στο περιθώριο μιας σελίδας: ένα όνομα και μια ημερομηνία: «Στέφαν, 4 Οκτωβρίου 1925».

—Τί είναι αυτό; ρώτησε.
Η Μάμπελ στεκόταν κοντά στο άναμμένο τζάκι: έστρεψε το βλέμμα και κατάλαβε άμέσως περί τίνος πρόκειται. Τα μάγουλά της έγιναν κατακόκκινα. Χαμήλωσε το βλέμμα, άμέσως όμως ξανασήκωσε το κεφάλι και κτύπησε κατάματα τόν Κάρλ.

—Θα σου πω, τού είπε. Κάθισε.
Τού έδειξε μια καρέκλα αντίκρου της. Κατάχλωμος, ο Κάρλ ύπαικουσε.

—Κατά βάθος, άρχισε η Μάμπελ, δεν είμαι καθόλου δυσαρεστημένη που η τύχη με κάνει να εξομολογηθώ κάτι που με βασανίζει χρόνια τώρα. Είναι σωστό: από σήμερα ξαναρχίζω μια καινούργια ζωή, καμιά σινιά δεν πρέπει να μπαίνει άνάμεσά μας. Όρκιστήκαμε χίλιες φορές να είμαστε πιστοί ο ένας στον άλλο: έ λοιπόν Κάρλ...

Η Μάμπελ δίστασε και πάλι.
—Ε, λοιπόν, Κάρλ, σου είπα ψέμματα... Κατάχλωμος εκείνος άνακάτεψε την φωτιά

ΑΛΛΟΣ ΠΡΟΛΑΒΕ...

Το τραίνο έχει μόλις βγί από ένα άτελει-ωτο τούνελ.
Εκείνος (περίλυπος).— "Αν τώξερα άγάτη μου, πώς θα βαστούσε τόσο πολύ το σισιάδι θα σ' άγκάλιαζε και θα σε φιλούσα.
Εκείνη (τρομαγμένη).— "Ωστε δεν ή-μουν εσύ!...

άσφαλώς για να μην την κυττάξη.

—Κάρλ, ήταν στα 1925. Ο Στέφαν ήταν ίμπερσάριός μου. "Αν περιφρονούσα τόν έρωτά του θα βρισκόμουν χωρίς λεφτά και χωρίς δουλειά, αν κατέφευγα σε σένα, εκείνη την εποχή θα είχες άμφιβολία για την άνδιτοτέλειά μου και την έντιμότητά μου. "Ετσι έγιναν τα πράγματα, Κάρλ, συγχώρεσέ με.

—Γιατί όχι, έκανε με θλίψη η Κάρλ, "Ας άλληλουσυχωρηθούμε.

Η Μάμπελ τινάχτηκε:

—Γιατί, είπε, κι' εσύ μήπως...

—Ναί, Μάμπελ. Κι' εγώ. Και κατά βάθος, είμαι εύτυχης που σου το εξομολογού-μαι σήμερα.

—Τόν ίδιο καιρό;

—Πρίν. Το 1923... και το 1924. Ναί... ήταν μια παντρεμένη. Το πράγμα ήταν κάπως σοβαρό και γι' αυτό δεν είχα το θάρρος να σου το εξομολογηθώ. Σ' άγαπούσα τόσο πολύ. Φοβόμυαι μή σε χάσω.

—Και γι' αυτό, προτίμησες να πής ψέμ-ματα;

—Όπως κι' εσύ, άλλωστε.

—Εγώ όμως, έξερε το, μυριζόμουν πώς κάτι τρέγει. Ποτέ δεν σου είπα λέξη, πέρασα όμως βασανιστικές μέρες. Και τώ-ρα... τώρα δεν μετανοώ καθόλου που δέχτη-κα την φιλία του Τζάκι.

—Τού Τζίμι θέλεις να πής.

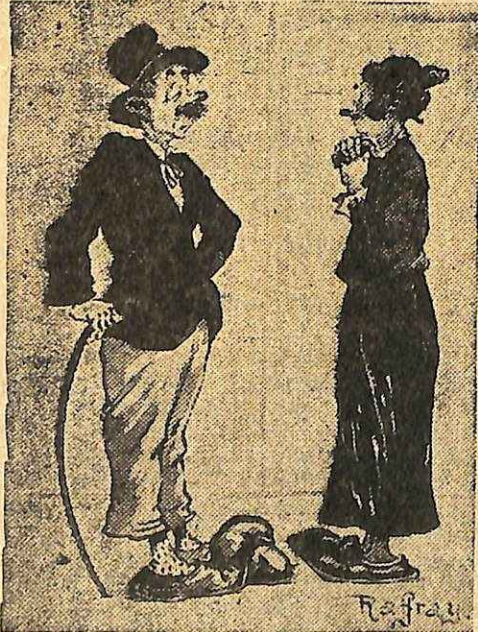
—Όχι, τού Τζάκι. Τόν Τζίμι τόν ζήλευσε προτού έχω σχέσεις μαζί του...

Ο Κάρλ άλλαξε άμέσως χρώμα:

—Είλικρινώς ποτέ δεν ύποπτευτηκα τί-ποτα, τής είπε με πικρία. Με δυο ταχυδα-κτυλογούς! Έξέ άλλω, τί με νοιάζει; Αυτό με θγάζει απ' την ύποπρέωση να σου η-τήσω σήμερα συγγνώμη για την Κλάρα.

—Τήν Κλάρα Έλσπερη;

ΕΠΑΝΟΛΟΣ... ΜΕΘΥΣΜΕΝΟΣ

Η σύζυγος.—"Ελπίζω ότι δεν σε είδε κανένας γνωστός σ' αυτά τα χάλια...
Ο σύζυγος.—Μείνε ήσυχη. Δεν με είδε κανένας. Το παράξενο είναι πως δσσι με συναντούσαν στο δρόμο με κτύπαζαν σαν να με γνώριζαν...

—Ναί, μην βάλεις όμως τίποτα με τόν νού σου... τιποτένια πράγματα, ένα καπρίτσιο, σι' άστέια... Αντίθετα με ό,τι συνέβη με την Μπέττυ.

—Τήν πάρτερνερ μου;

—Άκριβώς. Τρεις μήνες ήταν φιλενάδα-ιου. Παράξενο, νά μην αντίληφθής τίποτα.

—Τί κουταμάρα, αλήθεια; Ίσως όμως...

Η Μάμπελ δίστασε για μια στιγμή και συνέχισε:

—Α, ναί, καταλαβαίνω... Εκείνη την έ-ποχή, εγώ είχα μπλέξει με τόν Ρίτσαρντ.

—Πώς; Και με τούς παλιούς μου φίλους άκόμα; Σ' εύχαριστώ για την είλικρίνεια.

—Εξ άλλω όμως, έτσι συμφωνήσαμε για ά-πόψε. Θυμάσαι που έφρυγα στην δεύτερη πράξη του "Πάρισιφάλ";

—Ε, λοιπόν, δεν εί-χα κεφολόπονο: με περίμενε η Κάθριν.

—Στήν εξομολόγηση, άλλη εξομολόγηση: στο Τσάατιμ δεν έχω καμιά θεία, έξερε το. Πήγαινα με τόν Στάνφορντ, τόν τραπέζίτη...

—Αν θέλεις να έξερης, η Μικαέλα, η Πα-ολίνα, η Ίρέν...

—... κι' άλλες "δν ούκ έστιν άριθμός", κατάλαβα. Αλήθεια τόν δαχτυλίδι αυτό δεν μου το χάρισε ο γερω-Λένερ, αλλά ο βαρ-νέτος...

—... Η Γκράτσια "Άλμπαρ, τόν "Ελντο-ράντο"...

—Κι' εγώ είχα τόν Μίλκ Γκουίπ, τόν πυγμάχο ύστερα τόν Φώκνερ...

—Ύστερα τόν Φράντς Σίκνερ, γιατί μ' άρέσουν οι ξαν-θοί... και τρεις-τέσσερις δημοσιογράφοι για να μου γράφουν καλές κριτικές... Φαντάζο-μαι, να μη μένουν άλλοι... "Α, όχι. Ο Τζε-ρόλανο κι' ο Μάριο. Δυο φίλοι. Ίσως να μη τούς έξερης. Με συγχωρείς.

□ □

Σήκωσαν για κάμποση ώρα.

—Εξ άλλω, καταλαβαίνεις, φώναξε από-τομα η Μάμπελ, αν φαινόσουν είλικρινής μαζί μου, όσο κι' αν σ' άγαπούσα, δεν θα-γούσα να σε εγκαταλείψω. Κι' εσύ μήπως δεν θάκαινες τόν ίδιο αν σου τα όμολογούσα;

Ο Κάρλ, δεν άπάντησε, ένοιωσε όμως ά-μυδρά πως η Μάμπελ είχε κάπως δίκιο.

Αν δεν είχαν πη ψέμματα ο ένας στον άλλο ψέμματα χωρίς καμιά συστολή, σήμερα δεν θα ήσαν μαζί. Σήμερα που όλα ήσαν τόσο μακρυνά και που είχαν τόσο άνάγκη ο ένας τόν άλλον. Η άπιστία που ήταν ριζωμένη μέσα στον χαρακτήρα και τις καρδιές τους, ήταν το πνεύμα της άγάτης τους, η μοναδι-κή συντήρηση του πνεύματός τους, η μοναδι-κή άνάγκη της ένώσεώς τους. Υπάρχουν άνθρωποι που ζούν μαζί για να άγαπά ο έ-νας τόν άλλο. Εκείνοι ζούσαν μαζί για να άπατά ο ένας τόν άλλο. Μόνο έτσι είχαν κα-τορθώσει να φθάσουν μαζί στην ώρα των ά-ναμνήσεων—αυτή την ώρα.

Κι' έτσι συχώρεσαν τὰ ψέμματά τους...

ΚΑΡΛ ΕΛΣΓΟΥΡΘ

Ο ΤΟΤΟΣ ΣΥΜΦΩΝΟΥΣΕ

Η μαμά στον νεαρό βλαστό της.

—Ελα λοιπόν, άρχιτεμπέλη άκόμη να ση-κωθείς; Είναι έντεκα η ώρα! Όρμημένοι δεν έξίλεις να σε βλέπη ο ήλιος!

Ο Τότος.—Και εγώ αυτό λέγω μαμά! Κλείσε λοιπόν τις κουρτίνες!

Η άμοιβή του δικηγόρου

ΕΥΘΥΜΟΣ ΔΙΑΔΟΤΟΣ ΤΟΥ ΣΤΕΦΕΝ ΛΕΜΟΝΙΕ

(Το ζεύγος Λορινταί είναι πολύ συνδε-μένο, παρ' όλο που ο κύριος και η κυρία σχεδόν πάντα διαφωνούν. Όταν αυτός λέει "ναί", αυτή λέει "όχι", κι' όταν πάλιν αυ-τός εγκαταλείπει μιάν ιδέα του για να συμ-φωνήσει με την γυναίκα του, αυτή ξαναέρ-χεται στην πρώτην ιδέα του άντρός της.

Για μια φορά όμως στην ζωή τους συμ-φωνήσανε: όταν αποφάσισαν να πάνε στα δικαστήρια. Κάτι πληροφορήθηκαν, πως ο έ-ξάδελφός τους Αύγουστίνος άφησε πεθαί-νοντας όλη την περιουσία του—200.000 φρά-γκα—σε κάποιον φίλο του με τόν όποιον έ-παιζε κάθε βράδυ χαρτιά. Η άγωγή δικά-σθηκε και τόν άντρονυνο περιμένει τώρα με άγωνία κι' άπόφαση).

Ο κύριος.— "Ας είναι, σ' αυτούς τούς μελαδές εσύ πάλι μ' έβα-λεις!

Η Κυρία.— Γιατί; Η περιου-σία του προκομένου του εξαδέλφου σου —που δεν ήταν ποτέ τίποτα στη ζωή του— προέρχεται από τόν παππού σας, και δεν θα ήταν δίκαιο να την πάρη ο πρώτος τυ-χόν χαρτοπαίκτης!

Ο κύριος.— "Όπως και νάναι, ο Αύγουστίνος ήταν έλεύθερος ν' άφήση σ' όποιον ήθελε την περιουσία του! "Ετσι έπειδή σε άκουσα, μπήκαμε σε φασαρίες και σε έξοδα.

Η Κυρία.— Κι' όμως να ήταν άλλος στην θέση σου, και να έπρόκειτο για μια τόσο σοβαρή υπόθεση, θα έβαζε τόν καλ-λίτερο δικηγόρο. Ένψ εσύ πάντα ταιγ-γουνεύεσαι!

(Εκείνη τη στιγμή χτυπά τδ κουδούν'.

"Ενα τηλεγράφημα!).

Η Κυρία (με άγωνία).— Μά τι στέ-κεσαι λοιπόν σάν χαζός! Άνοιξε τδ τη-λεγράφημα! Θα είναι ίσως ή άπόφαση της δίκης (άσπαζει τδ τηλεγράφημα από τὰ χέρια τού άνδρός, και άνυπόμονα τδ άνοίγει. Φωνή θριάμβου). Κερδίσαμε! Είδες που είχα δίκιο!

Ο κύριος (κατενθουσιασμένος, και πειραχτικά).— Παρ' όλο που ταιγγουνεύ-τηκα κι' έβαλα να κυττάξη την δουλειά έναν δικηγόρακό!

Η Κυρία (που η χαρά την κάνει να συμφωνήσει).— Καλά, καλά, κι' ο χειρό-τερος δικηγόρος να ήταν δεν μπορούσε παρά να κερδίση αυτή την υπόθεση!

Ο κύριος.— Πάντως, εγώ είμαι της γνώμης ότι δεν πρέπει να τδ δώσουμε την άμοιβή που κανονίζει ο νόμος, αλλά κάτι παραπάνω.

Η Κυρία.— Πόση είναι αυτή η άμοι-βή;

Ο κύριος.— Τριακόσια φράγκα. Άλλά μου φαίνεται πως θάβαι σωστό να τδ δώσουμε ένα χιλιάρικο.

Η Κυρία (σηκώνει τούς ώμους).— Σίγα να μην τδ δώσουμε δέκα χιλιά-δες!

Ο κύριος.— Γιατί, άγαπητή μου; Ό άνθρωπος μάς κέρδισε μιάν ύπόθεση 200000 φράγκων. Άν και στδ βάθος δεν έμεινε άδικο, κι' αφού ο νόμος όρίζει 300 φράγκα...

Η Κυρία.— Ίσια-Ίσια, που ήθελα

να σου πω πως βρίσκω την άρχική σου πρόταση πολύ λογική. Κι' όχι μόνο να τδ δώσουμε ένα χιλιάρικο, αλλά ακό-μα να τδ αγοράσώμε και κανένα άραιο ένθýmιο...

Ο κύριος.— Κανένα άραιο ρολόι...

Η Κυρία.— Πού να τδ τδ προσφέ-ρουμε στδ τέλος του τραπέζιού που φυ-σικά θα τδ κάνουμε.

Ο κύριος.— Ναί, θα τδ τδ κάνουμε ένα τραπέζι που θα τδ θυμάται χρόνια δόκκληρα! Μπράβο του! Λαμπρό παλλη-κάρι!

Η Κυρία.— Ξέρεις, αυτοί οι νεαροί δικηγόροι θέλουν να σταδιοδρομήσουν, και γι' αυτό έχουν μυαλό και δουλεύουν μ' όλη τους την καρδιά.

Ο κύριος.— "Ας είναι, θα τδ τδ χρη-σιμοποιήσω σ' όλες μου τις δουλειές.

Η Κυρία.— Πρόσεχε μόνο να μην

με λόγια την ευγνωμοσύνη μας, κατά την διάρκεια του τραπέζιού που θα θέ-λαμε να σάς παραθέσουμε άπόψε.

Ο Δικηγόρος.— Τιμή μου! Θα μου επιτρέψετε μόνο να έπισκεφθώ την άρραβωνιαστική μου, να της άναγγεί-λω τόν θρίαμβό μου, και άμέσως θα ξα-ναγυρίσω...

(Δέν πέρασε μιὰ ώρα που έφυγε ο δικη-γόρος).

Η Κυρία.— "Ωστε λες να τδ τδ κά-νουμε τδ τραπέζι σε κανένα μεγάλο έ-στιατόριο... Ξέρεις όμως τι θα κοστίζει;

Ο κύριος (κάπως στενοχωρημένος).—Ναί, μου φαίνεται πως τδ τραπέζι πάει πολύ... Ένα χιλιάρικο και τδ ρολόι, εί-ναι ύπεραρκέτα...

Η Κυρία.— Μαρέ ιδέα που την είχες να τδ κάνουμε και δάρο...

Ο κύριος.— Μά αυτή την ιδέα την είχες εσύ...

Η Κυρία (κάνει πως δεν άκουσε).— "Εξ άλλω, είδες πως έχει ρολόι, ένα ά-ραιότατο βραχιόλι...

Ο κύριος (ύστερα από λίγη σκέ-ψη).— "Ας μην τδ πάρουμε ρολόι; λού;

Η Κυρία.— Φυσικά... Είναι περιττό. Τδ παιδί αυτό δεν έχει άνάγκη από ρο-λόι. Έχει λεφτά. Θα πάρη και προίκα, αφού είναι άρραβωνιασμένος...

Ο κύριος.— Και με την δίκη μας, αυτός θα κάνει τδ κομμάτι του στδν πε-θερό του, που θ' άναγκασθί να μεγαλώ-ση την ποσότητα... Δηλαδή, αυτός πρέπει να μάς είναι ευγνώμων, και όχι έμεις! αυτόν!

Η Κυρία.— Εύτυχώς, που έκτός από τδ τραπέζι δεν τδ ύποσχέθηκες τίποτα ρητάς... "Α! "Όταν σκέπτομαι πως μ' έ-λα αυτά τὰ χρήματα που σκορπάς έτσι άλύπητα, θα μπορούσαμε να κάνουμε έ-να πρώτης τάξεως ταξιδάκι!

Ο κύριος (με φωνή άβέβαιη).— Δεν μπορούμε όμως ν' άντηθούμε πως αυτός κέρδισε την δίκη μας!

Η Κυρία.— Χάρης σε έπιχειρήματα, κάθε άλλο παρά σοβαρά. Και εσύ δεν πίνεις παρά μόνο νερό, χωρίς να είσαι γι' αυτό κανός πολίτης...

Ο κύριος.— Τδ θεωρώ τιμή μου που πίνω μόνο νερό! (Σταθερά) "Άκου-πού τίνω μόνο νερό! (Σταθερά) "Άκου-σε λοιπόν: θα τδ δώσω τὰ τριακόσια φράγκα που λείει ο νόμος, και ούτε δε-κάς άναπτόσας!

(Κτυπά τδ κουδούνι του τηλεφώνου).

Η Κυρία (στδ τηλεφώνω).— "Εμ-πόδες! "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

Η Κυρία.— "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

Η Κυρία.— "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

Η Κυρία.— "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

Η Κυρία.— "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

Η Κυρία.— "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

Η Κυρία.— "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

Η Κυρία.— "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

Η Κυρία.— "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

Η Κυρία.— "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

Η Κυρία.— "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

Η Κυρία.— "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

Η Κυρία.— "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

Η Κυρία.— "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

Η Κυρία.— "Α, έστεις έισθε, κ. δικηγόρε; Πως είπατε; Δεν μπορείτε να φάτε σήμερα τδ βράδυ μαζί μας γιατί σάς κράτησαν στδν πεθερό σας;... "Α, πόσο λυπούμε-θα... "Α, όχι, άδύνατο να άναβάλουμε τδ τραπέζι γι' άβριο... Φεύγουμε για την Ισπανία... Νά μην ξεχάσω όμως; Την ά-μοιβή σας έκ τριακόσιων φράγκων θα την άφήσουμε στην θυρωρά... Περάστε να τὰ πάρετε. Χαίρετε...

με λόγια την ευγνωμοσύνη μας, κατά την διάρκεια του τραπέζιού που θα θέ-λαμε να σάς παραθέσουμε άπόψε.

Ο Δικηγόρος.— Τιμή μου! Θα μου επιτρέψετε μόνο να έπισκεφθώ την άρραβωνιαστική μου, να της άναγγεί-λω τόν θρίαμβό μου, και άμέσως θα ξα-ναγυρίσω...

(Δέν πέρασε μιὰ ώρα που έφυγε ο δικη-γόρος).

Η Κυρία.— "Ωστε λες να τδ τδ κά-νουμε τδ τραπέζι σε κανένα μεγάλο έ-στιατόριο... Ξέρεις όμως τι θα κοστίζει;

Ο κύριος (κάπως στενοχωρημένος).—Ναί, μου φαίνεται πως τδ τραπέζι πάει πολύ... Ένα χιλιάρικο και τδ ρολόι, εί-ναι ύπεραρκέτα...

Η Κυρία.— Μαρέ ιδέα που την είχες να τδ κάνουμε και δάρο...

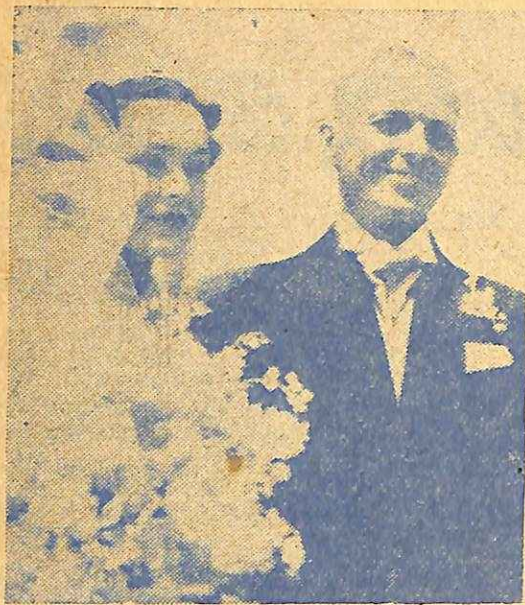
Ο κύριος.— Μά αυτή την ιδέα την είχες εσύ...

Η Κυρία (κάνει πως δεν άκουσε).— "Εξ άλλω, είδες πως έχει ρολόι, ένα ά-ραιότατο βραχιόλι...

Ο κύριος (ύστερα από λίγη σκέ-ψη).— "Ας μην τδ πάρουμε ρολόι; λού;

Η Κυρία.— Φυσικά... Είναι περιττό. Τδ παιδί αυτό δεν έχει άνάγκη από ρο-λόι. Έχει λεφτά. Θα πάρη και προίκα, αφού είναι άρραβωνιασμένος...

Ο κύριος.— Και με την δίκη μας, αυτός θα κάνει τδ κομμάτι του στδν πε-θερό του, που θ' άναγκασθί να μεγαλώ-ση την

«Η Μώρην Ο Σούλλιβαν και ο Τζών Φάρρου, την ημέρα των γάμων τους.

Η εκκλησία είναι φωτισμένη με άπειρα κεριά. Μπροστά στον βωμό ή νύφη με το καθιερωμένο νυφικό φόρεμα από λευκό σατέν και τον γαμήλιο πέπλο, ψιθυρίζει με συγκινημένη φωνή:

«Εγώ, η Μώρην, δέχομαι ως σύζυγον, τον Τζών...»

Ο γάμος αυτός είναι η έπισημότητα των τριών χρόνων αναμονής για την Μώρην Ο' Σούλλιβαν και τον Τζών Φάρρου, τον γνωστό συγγραφέα και διευθυντή. Τρία χρόνια έλπιζαν και υπομονής που μαρτυρούν έναν μεγάλο έρωτα και μια σταθερότητα άρρων όχι συνηθισμένη στο έπιπύλαιο Χόλλυγουντ.

Είχα μάθει εϋθὺς ἐξ ἀρχῆς δόλοκληρη τὴν ἱστορία τοῦ φλογεροῦ αὐτοῦ εἰδυλίου: Ἦσαν τρελλὰ ἐρωτευμένοι. Ἐπρεπε ὁμῶς νὰ περιμένουν ὥσπου ἐξαλειφθοῦν ὅλα τὰ ἐμπόδια στὰ ὁποῖα προσέκρουε ὁ γάμος των.

Λίγοι στὸ Χόλλυγουντ ἔμαθαν τὸ μεγαλεῖον τοῦ αἰσθήματος τῶν δύο αὐτῶν πλάσμάτων καὶ τὶς στιγμὲς δυστυχίας καὶ ἀπογοητεύσεως πού πέρασαν καθ' ὅλο αὐτὸ τὸ μακρὸ διάστημα τῆς ἀναμονῆς πού ἔπρεπε νὰ φιλοσοφῆσουν ἀρκετὰ γιὰ νὰ τὴν κάνουν ὑποφερτὴ.

Συναντήθηκαν γιὰ πρώτη φορὰ τὸ 1930, τρεῖς μῆνες μετὰ τὴν ἀνάληψή της ἀπὸ τὴν Ἰρλανδία. Ἦταν ντροπαλὴ, σιωπηλὴ, καὶ μελαγχολικὴ. Ὁ Τζών Φάρρου βρῆκε ὅτι ἦταν τὸ γοητευτικώτερο κορίτσι ἀπὸ ὅσα εἶχε συναντήσει ὡς τώρα. Διέκρινε σ' αὐτὴν τὴν εὐθύτητα, τὴν ἀξιοπρέπεια, τὴν σοβαρότητα τοῦ χαρακτήρος, πού τὸν ἐμάγευσαν ἀπὸ τὴν πρώτη στιγμή.

Καὶ ἡ Μώρην, ἐπίσης, ἀνταπεκρίθη γρήγορα στὸ αἶσθημά του. Ἐνοιῶσε ἔξαφνα ὅτι ἦταν ὑπερβολικὰ εὐτυχισμένη. Καὶ ἡ εὐτυχία της εἶχε κάτι τὸ ἀνύπαρκτο, τὸ φανταστικὸ, ὅταν νὰ ἦταν δύσκολο νὰ διαρκέσει...

Τότε ἀκριβῶς συνέβη κάτι! Ὁ Τζών Φάρρου πῆγε στὴν Ἀγγλία καὶ στὴν Γαλλία γιὰ δύο δόλοκληρα χρόνια. Τῆς ἔγραφε, φυσικὰ, συχνά. Μὰ ἡ Μώρην δὲν ἀπῆντησε. Ποιὸς ὁ λόγος νὰ ξυπνοῦν τὴ θύμησιν, ἀφοῦ ὅταν ἔφευγε ὁ Τζών εἶχαν πῆ οἱ δύο τους ὅτι ὅλα εἶχαν τελειώσει;

Ὁμῶς, στὸ 1932, ὁ Τζών γύρισε. Καὶ

Ο γάμος τῆς Μώρην Ο' Σούλλιβαν

Πῶς παντρεύτηκε τὸν Φάρρου

νέου. Καὶ οἱ μῆνες περνοῦσαν ἔτσι...

Πρὶν ἀπὸ ἕνα χρόνο ἡ Μώρην μοῦ εἶχε πῆ μὲ μὴ φωνὴ διακοπτόμενη ἀπὸ τὸ πάθος:

—Ὁ κόσμος εἶναι ἕνα τέτοιο χάος πολέμων, καταστροφῶν, λιμῶν... Φαντάζομαι ὅτι οἱ ἀρχηγοὶ τοῦ ἔχουν πολὺ σοβαρώτερα πράγματα νὰ σκεφθοῦν ὥστε ν' ἀπασχοληθοῦν μὲ τὸν δικὸ μας γάμο.

Ὅποτε μὴ σιγῇ ὁμῶς σ' ὅλο αὐτὸ τὸ μακρὸ διάστημα ὁ ἄνδρας αὐτὸς καὶ τὸ κορίτσι αὐτὸ σκέφθηκαν νὰ περιφρονήσουν τοὺς θρησκευτικοὺς δεσμοὺς καὶ νὰ ζήσουν ὅπως ἀπαιτοῦσε ἡ καρδιά τους, παντρεύμενοι πολιτικῶς μόνον.

—Ἐγὼ ὡς σκοπὸ τῆς ζωῆς μου, μοῦ ἐξήγησε ἡ Μώρην λίγες μέρες μετὰ τὸν γάμο της, νὰ κάνω τὰ πράγματα ὅπως πρέπει. Ποτὲ δὲν θὰ αἰσθανόμουν τὸν ἐαυτὸ μου παντρεμένο χωρὶς τὴν εὐλογία

τῆς Ἐκκλησίας μας. Γιὰ μένα ὁ γάμος εἶναι μὴ καθαρὰ ἀσυνέπεια, κάτι τὸ ἱερό. Πολλὰ φορὲς μὲς φαινόταν ὅτι δὲν θὰ φθάναμε ποτὲ σ' ἕνα τέλος...

Ὅτι αὐτὴ ἡ ἄδεια τῆς Ἐκκλησίας δὲν θὰ

Καὶ κυττάζοντας μὲ τρυφερότητα τὸν χρυσὸ κρίκο πού περιβάλλει τὸ δάχτυλό της.

—Νομίζω, τοῦ λέγει μὲ θέρμη ὅτι ὁ γάμος πρέπει πάντα ν' ἀλλάζει ἕναν ἄνθρωπο. Τὸν κάνει πιὸ ἐπικεῖν, πιὸ αἰσθητικό καὶ τοῦ ἀποκαλύπτει τὸ βαθύτερο νόημα τῆς ζωῆς.

Ἰδὼν, ὅλο αὐτὸ τὸ διάστημα πού ἤμασταν ἀρραβωνιασμένοι ἐπῆλθε μὴ μεγάλη ἀλλαγὴ καὶ σὲ μένα καὶ στὸν Τζών. Μάθαμε νὰ εἴμαστε εἰλικρινεῖς ὁ ἕνας ἀπέναντι τοῦ ἄλλου. Μάθαμε νὰ κάνουμε ὑποχωρήσεις. Προσπαθήσαμε νὰ συνταίσιωμε τὰ γούστα μας, τὶς σκέψεις μας.

Ὁ γάμος εἶναι ἕνας συνεταιρισμὸς στὸν ὁποῖον μοιράζεται κανεὶς τὰ κέρδη, καὶ τὶς ζημιὲς ἐξ ἴσου. Καὶ συνεπὰ γεται σοβαρὲς ὑποχρεώσεις.

Ἔτσι ἐγὼ, καταλαβαίνω ὅτι ἀπὸ μὴς ἀπόψεως ἕνας ἄνδρας αἰσθάνεται τὸν ἐαυτὸ του κάπως δεσμευμένο ὅταν παντρεύεται. Ὅταν εἶναι ἀνύπανδρος ἔχει ὠριμένες κοινωνικὲς σχέσεις, ὠριμένη ἐλευθερία πού συντελοῦν πολὺ στὴν ἐπαγγελματικὴ του πρόοδο. Μπορεῖ νὰ πηγαίνει καὶ νὰρχεται ὅποτε θέλει, χωρὶς νὰ ἔχη νὰ σκεφτεται μὴ σύζυγο πού τὸν περιμένει σὲ μὴ γωνιά τοῦ σπιτιοῦ της νὰ ἐπιστρέψῃ. Γι' αὐτὸ προσπαθῶ νὰ τοῦ δώσω ἀνάλογα ἀντισταθμίματα προσπαθώντας νὰ συντελέσω ἐν ἑκάθε μέσον στὴν ἐπιτυχία του καὶ στὴν ἀνείκη του. Αὐτὸ εἶναι καθήκον κάθε συζύγου.

(Ἀσυναίσθητως θυμήθηκα ὅτι τὸ περασμένο φθινόπωρο ἡ Μώρην πέρασε ὥρες δόλοκληρες στὸ Βιβλιοπωλεῖο τοῦ Λὸς Ἀντζελες συγκεντρώνοντας διάφορα στοιχεῖα γιὰ ἕνα βιβλίο πού ἔγραφε τότε ὁ Τζών Φάρρου).

Δὲν μὲ ἐνδιαφέρει ἰόσο πολὺ ἡ δική μου καριέρα, λέγει ἡ Μώρην, ὅσο μ' ἐνδιαφέρει ὁ γάμος μου. Δὲν γεννᾶται ζήτημα θυσίας τῆς μὴς ὑπὲρ τοῦ ἄλλου.

Ἄν ἐπρόκειτο νὰ διαλέξω μετὰ τῆς καριέρας μου καὶ τοῦ γάμου, θὰ διάλεγα χωρὶς κανένα δισταγμὸ τὸν γάμο. Γιὰ μένα τὸ νὰ εἶμαι κυρία Τζών Φάρρου ἔχει πολὺ μεγαλύτερη ἀξία ἀπὸ τὸ νὰ εἶμαι ἡ Μώρην Ο' Σούλλιβαν, ἡ ἡθοποιός.

Ὅταν μοῦ εἶπαν ὅτι ἀπὸ τὴν στιγμή πού θάλεγα τὸ «Ναί», θὰ γινόμουν ἕνας ἄλλος ἄνθρωπος, γέλασα μ' αὐτοὺς πού μοῦ τὸ εἶπαν. Δὲν εὕρισκα γιὰ ποιὸν λό-

γο θάλλαζα. Τώρα ὁμῶς, τὸ ἔχω καταλάβει ὅσο κι' ἂν πέρασαν τόσο λίγες μέρες. Γιὰ πρώτη φορὰ στὴ ζωὴ μου αἰσθάνομαι τὸν ἐαυτὸ μου γαληνεμένο. Ἐχω βρῆ ἕνα λιμάνι...

Ὅλα αὐτὰ τὰ τελευταῖα ἔξι χρόνια ζοῦσα γιὰ τὸν ἐαυτὸ μου μόνον. Τίποτα δὲν μ' ἐνδιέφερε τόσο πολὺ ὅσο ὁ προσεχὴς ρόλος πού θὰ ἔπαιζα. Σκεπτόμουν ὅλο τὸν ἐαυτὸ μου. Τώρα ἔξρω ὅτι ὑπάρχουν καὶ ἄλλα πράγματα γιὰ μὴ γυναῖκα, ἀντὶ τῆς ἀπὸ τὴν καριέρα της.

□ □

Τὰ σχέδια τῆς Μώρην σήμερα στρέφονται ὅλα στὸ σπῆτι της, στὴν μιτρώτητα, στὰ νέα καθήκοντά της. Δὲν ἐνδιαφέρεται πιά τόσο πολὺ γιὰ τὸ μέλλον της στὸν κινηματογράφου. Ἐλπίζει μυστικὰ ὅτι δὲν θὰ τῆς ἀνατεθῇ νὰ γυρίσῃ καμμιά ταινία ὥσπου ἐπιστρέψει ἀπὸ τὴν Ἰρλανδία.

Τὰ σχέδια τοῦ ζεύγους Φάρρου γιὰ τὸ μέλλον εἶναι ἀπλά: Ἐνα σπῆτι. Καὶ παιδιὰ. Πολλὰ παιδιὰ.

Τὸ νὰ ἔχη κανεὶς ἕνα σπῆτι, ἕναν σύζυγο καὶ παιδιὰ, εἶναι γιὰ μένα ἡ ὑπέρτερη εὐτυχία.

Εἴμαι τόσο εὐτυχισμένη τώρα φροντίζοντας γιὰ τὸ νοικοκυριό μου καὶ ἀκούοντας τὴν μαγεύρισα νὰ μὲ ρωτᾷ «Τι θὰ σὰς κάνω γιὰ τὸ γεῦμα, κυρία Φάρρου»; πού εἶμαι βεβαία ὅτι θ' ἀρχίσω νὰ χοντραίνω ἀπὸ τὴν εὐτυχία. Καὶ σὰς βεβαίω ὅτι δὲν μὲ νοιάζει καθόλου!

SONIA ΛΗ

Μὴ φωτογραφία τῆς Μώρην ἀπὸ τὸ τελευταῖο της φιλμ «Ὁ Τζών Φάρρου».

ΑΠΑΙΤΗΤΙΚΟΤΗΣ

Ὁ πιὸ ἀπαιτητικὸς σκηνοθέτης τοῦ Χόλλυγουντ εἶναι φυσικὰ... μὴ γυναῖκα, ἡ Ντόροθι Ἀρτίνερ πού διευθύνει τὴ σκηνοθεσία τοῦ φιλμ: «Ἡ γυναῖκα τοῦ Κραϊνγκ». Κάθε πρωὶ ἐπιθεωρεῖ λεπτομερῶς τοὺς ἡθοποιούς καὶ τὰς ἡθοποιούς καὶ φροντίζει νὰ εἶναι ὅλοι ἀσθητικῶς, πρὸ τοῦ ἀρχίσει τὸ «γύρισμα».

Μὴ μὲρα, ἡ μὴς Ἀρτίνερ ἀντιλαμβάνεται ὅτι ὁ πρωταγωνιστής, ὁ Τζών Μπόλς δὲν εἶναι ἀφογὰ ἑυρισμένος. Ὁρμὰ ἐναντίον τοῦ ἀπειλητικῆ:

—Ποιὸς εἶναι ὁ γάιδαρος πού σὰς ἐυρίξει; τὸν ρωτᾷ.

—Συρίξομαι μόνος μου, ἀπαντᾷ χαμογελώντας ὁ Τζών Μπόλς.

ΑΣΤΡΑ ΚΑΙ ΑΣΤΡΑ

Ἡ περίφημη ἀεροπόρος Μπέριλ Μάρκαμ δὲν εἶναι μόνον ἡ πρώτη γυναῖκα πού πέρασε τὸν Ἀτλαντικὸ Ὠκεανὸ μόνη της, ἀλλὰ εἶναι ἐπίσης ἡ πρώτη πού ἔδωκε τὰ μαλλιά της πλατίνια καὶ ἔβαλε ψεύτικα ματόκλαδα.

Ἡ Ἐταιρία «Κολούμπια» τὴν προσέκαλεσε στὸ Χόλλυγουντ νὰ γυρίσῃ ἕνα φιλμ, ἐκτιμώντας περισσότερο κι' ἀπὸ τὴν τόλμη της, τὸ χαριτωμένο προσωπάκι της. Μερικοὶ φίλοι πού τὴν συνέχαιραν γι' αὐτὸ τὴν προειδοποίησαν νὰ ὀπισθῇ μὲ θάρρος γιὰ ν' ἀντιμετωπίσῃ ὅλες τὶς ἀντιζηλίες καὶ τὶς ἐχθρότητες τῶν γοητευτικῶν συναδέλφων της, μὰ ἡ νεαρὴ θαρραλέα ἀεροπόρος δὲν τρομάζει τόσο εὐκόλα:

—Δὲν δίνω σημασία σ' αὐτὰ. Ἐγὼ συνηθίζω τόσο πολὺ νὰ θρῖσκωμαι κοντὰ στ' ἀστρα!

ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΟΜΟΙΟΤΗΤΟΣ

Πρὶν ἀπὸ λίγες μέρες, σ' ἕνα θέατρο τοῦ Μπόστον, ἔγινε ἕνας διαγωνισμὸς γιὰ νὰ βρεθῇ ἡ γυναῖκα πού θὰ ἐμοίεζε περισσότερο μὲ τὴν Τζὲν Χάρλου.

Φυσικὰ ὅλες οἱ ὁμορφες γυναῖκες πού εἶχαν κάποια ὁμοιότητα μὲ τὴν Χάρλου ἐσπευσαν νὰ συμμετάσχουν καὶ οἱ κομμωτοὶ τοῦ Μπόστον εἶχαν βρῆ μεγάλη δουλειὰ μὲ τὰ μαλλιά τῶν ὑποψηφίων.

Ἦσαν πολλοὶ διασκεδαστικὸι νὰ βλέπῃ κανεὶς τὶς Τζὲν Χάρλου νὰ παρελαύνουν σὰν εἰκόνες τῆς διάσημης στὰς ἀντανάκωθες θρόνη.

Μεταξὺ τῶν συγγωνιζομένων εἶχε ἔρθει ἡ κόκκινη κι' ἡ ἰδία... ἡ Τζὲν Χάρλου, ἡ ὁποία πῆρε τότε... τέταρτο βραβεῖο ὁμοιότητος πρὸς τὸν ἐαυτὸ της!

ΠΡΟΦΗΤΕΙΕΣ...

Ὁ Χόλλυγουντ προκαλοῦν κατάκληση οἱ προφητείες τῆς Οὐγγαρέζας χαρτομάντιδος καὶ χειρομάντιδος Ἰρίνας Ροντέσι, πού εἶχε προβλέψει ἕνα χρόνο πρὶν τὴν τρέλλα τοῦ Μπόστερ Κήτον.

Τώρα, ἀνεκοίνωσε τὸν προσεχὴ γάμον τῆς Μαίρης Πίτφορντ. Στὴν Μόνα Λόβ εἶπε ὅτι θὰ ἐγκαταλείψῃ τὴν καριέρα της χάριν τοῦ ἔρωτος καὶ θὰ πᾶ νὰ κατοικήσῃ στὴν Ἀσία. Στὸν Ο. Μπέρν εἶπε νὰ φυλάγεται ἀπ' τὶς γυναῖκες πού ἔχουν κόκκινα μαλλιά, γιὰτὶ μὴ ἀπ' αὐτὲς θὰ καταστρέψῃ τὴν καριέρα του.

ΤΟ ΠΑΘΗΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΟΝΕΙΡΟ ΜΟΥ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Η Βέρα ντε Λαντεναί, πειθόμενη στις εισηγήσεις ενός παιδικού της φίλου, του Ζερβαί Φλοριζέ, καταγγέλλει τον σύζυγό της κόμητα Γκοντεφρουά ότι προσπάθησε να δολοφονήσει την κόρη της Μαριέλλα, την οποία απέκτησε με άλλον.

Στην πραγματικότητα όμως, ήθικος αυτόνομος της δολοφονικής απόπειρας είναι ο ίδιος ο Ζερβαί με συνένοχον ένα Γερμανόν στρατιώτην, τον Μπαϊκερ.

Ο Μπαϊκερ συλλαμβάνεται από τον μνηστήρα της Μαριέλλας Ρενέ Μαρτέλ και τους δύο άχρηστους φίλους του Ζαρλό και Μπισκού, οι οποίοι τον κρατούν φυλακισμένο μέσα σ' ένα υπόγειο.

Ο Μαρτέλ και ο Μπισκού μπαίνουν στο δωμάτιο του φυλακισμένου για να εκτελέσουν ώριμες οδηγίες του άνακτου κυρίου Λιονέλ.

54. (Η συνέχεια)

Ένα βαρέλι κυλισμένο κάτω από τον ύψηλο φεγγίτη έδειχνε ότι ο αιχμάλωτος είχε δοκιμάσει να εξακριβώσει αν ήταν στερεά τα κάγκελλα.

Θα τα είδε καλά και θα είχε πεισθή ότι έπρεπε να εγκαταλείψει κάθε ελπίδα αποδράσεως.

Το φανάρι που είχε φέρει ο Μαρτέλ, φώτισε τον υπόγειο και τον φυλακισμένο.

Ο Ρενέ τον σκούνησε:

—Εί! Φίλε! Ξύπνα!

Ο Μπαϊκερ έκανε μια κίνηση, άναγνώρισε τους δύο φίλους και βρέθηκε άμέσως όρθιος.

—Μήπως θα μου ζεστάνετε πάλι τα πόδια; ρώτησε.

—Όχι... έρχομαστε με πιο ειρηνικά σχέδια. Θέλωμε μόνο να μας αντιγράψης ένα γράμμα.

—Εν τω μεταξύ ο Μπισκού τοποθετούσε το φανάρι, το χαρτί το μελάνι και την πένα έπάνω σ' ένα βαρέλι.

—Γραφείο πρώτη τάξεως! είπε

Ο Ρενέ ξεδίπλωσε το γράμμα του δικαστού. Τό διάβασε μεγαλοφώνως:

«Κύριε Ζερβαί, Φλοριζέ, έσεις με ξεχάσατε ίσως, εγώ όμως όχι. Είχα πολύ μεγάλο συμφέρον άλλωστε να θυμώμαι τις παλιές μας σχέσεις. Είμαι κρυμμένος τρεις μέρες τώρα στα περίχωρα του νηματοργείου και δε- τολμώ να παρουσιασθώ για λόγους τους οποίους θα σάς εξηγήσω προφορικά. Προσπάθησα να σάς συναντήσω και δεν τό κατάρθωσα. Γι' αυτό αναγκάζομαι να σάς ζητήσω να ραντεβού. Έλάτε, σάς παρακαλώ, πολύ, στις δέκα, στο πανδοχείον Μπουρζερρί. Θα είμαι κι' εγώ εκεί την ώρα αυτή.

Η συνάντησή μας δεν θα κρατήσει πολύ και θα φύγω εϋθὺς μόλις μου μετρήσετε τις πέντε χιλιάδες φράγκα που μου δφέιλετε... Ξέρετε βέβαια για ποιόν λόγο;... Σας υποδεικνύω το πανδοχείον

Μπουρζερρί, γιατί εκεί μου κάνατε την πρότασή σας τον περασμένο Ιούλιο και μου μετρήσατε τις πρώτες πέντε χιλιάδες φράγκα... Σας τα γράφω αυτά για να μην αμφιβάλλετε ότι εκείνος που σάς γράφει τις γραμμές αυτές είναι ο εϋ- γνώμων φίλος σας Φρίτς Μπαϊκερ, Ισ- βίως άφωτισμένος σε σάς...»

—Υπήρχε κι' ένα ύστερόγραφο: «Φέρτε τις πέντε χιλιάδες φράγκα σε τραπεζο- γραμμάτια. Κρύβονται ευκολότερα και σκοπεύω τη ίδια νύχτα να περάσω στο Βέλγιον...»

—Κατάλαβες τώρα τι ζητούμε, φίλε Μπαϊκερ;

—Ναι.

—Είσαι έτοιμος να αντιγράψης το

Ο Μπαϊκερ βρέθηκε άμέσως, όρθιος.

γράμμα αυτό και να το υπογράψης;

—Είμαι υποχρεωμένος να σάς υπακού- σω.

—Μπράβο! Να που λογικεύεσαι.

—Τι θα γίνη όμως όταν πάρη ο Ζερ- βαί το γράμμα αυτό;

—Δεν το φαντάζεσαι; Ο Ζερβαί δεν θα παραλείψη να έλθη στο ραντεβού. Θα φέρη τις πέντε χιλιάδες φράγκα και θα σου τα μετρήση.

—Κι' έπειτα;

—Έπειτα θα ανανεώσης στον Ζερβαί την υπόσχεση ότι θα εγκαταλείψης άμέ- σως την Γαλλία, ότι θα πιάς στον διάβο- λο και δεν θα σε ξαναδθ ποτέ...

—Καλά, και θα μπορέσω να φύγω;

—Φίλε Μπαϊκερ, δεν μπορούμε να σκε- πτόμαστε πολλά πράγματα μαζί. Πάρε πρώτα τα χρήματα από τον Ζερβαί. Ύ- στερα βλέπουμε.

Ο Μπαϊκερ κούταξε διαδοχικά τους φίλους με τα αλλοίθωρα μάτια του, και

το βλέμμα του φάνερωνε τόσο πολύ την ύποψία και τον φόβο που ο Μαρτέλ και ο Μπισκού εξέσπασαν σε γέλια.

—Ασφαλώς στο μυαλό του αθλίου είχε έρθει ή σκέψη ότι οι δυο φίλοι σκόπευαν να μοιρασθούν τις πέντε χιλιάδες φράγ- κα!

—Μή φοβάσαι καθόλου, Μπαϊκερ, του είπαν γελώντας. Τα χρήματα αυτά είναι δικά σου και δεν πρόκειται να σου τα πειράξη κανείς.

Ο Μαρτέλ του έδωσε τον φάκελλο:

—Γράψε εδώ έπάνω την διεύθυνση του Ζερβαί Φλοριζέ. Αναλαμβάνω να του το στείλω.

Ο Μπαϊκερ εξετέλεσε την διαταγή. Ο Μαρτέλ πήρε τον φάκελλο και τον έ- κρυψε μέσα στην τσέπη του.

—Τώρα πιά δεν έχω παρά να σου ύ- ποβάλλω μια μόνον παράκληση. Άκουσέ με καλά για να μην ξεχάσης τίποτα απ' αυτά που θα σου πώ. Απόψε στις δέκα θα βρεθής άπέναντι του συνενόχου σου.

Η πρώτη σκέψη που θα περάση από το κεφάλι σου θά'ναι ίσως να τον ειδοποιή- σης ότι τον ανακαλύψαμε και ότι διατρέ- χει έναν μεγάλο κίνδυνο. Άν άκολουθή- σης την σκέψη αυτή θα μπορούσες ίσως να τον σώσης, υπό τον όρον φυσικά ότι κανείς άλλος εκτός από σάς τους δυο δεν θα ήταν παρών στην συνέντευξη αυ- τή και δεν θ' άκουε τις εξομολογήσεις σας.

Το πράγμα, όμως, δεν θα γ'νη έτσι. Στην συνέντευξή σας θα παρίστανται μάρτυρες άόρατοι, οι οποίοι όμως θα βλέπουν, θα άκούουν, θα σε παρακολου- θούν και δεν θ' άφήσουν να τους ξεφύ- γη καμιά σου λέξη, καμιά σου κίνη- ση...

Εξ άλλου, παλληκάρι μου, πρέπει να ξέρης ότι εϋ είσαι καλά πιασμένος τώρα και άν σκοπεύης να σώσης τον συν- ενόχό σου...

—Τι μ' ενδιαφέρει ο συνενόχός μου; μου ρωτούσε ο Μπαϊκερ.

—Τό φαντασθήκαμε κι' έμεις. Όσοτε δεν θα τον ειδοποιήσης;

—Δεν θα τον ειδοποιήσω. Άφου εκεί- νος μ' έβριζε στον λάκκο, άς έρθη να πείη κι' αυτός.

—Την ξέρομε δά την μεγαλοψυχία σου! είπε ο Μπισκού γελώντας.

—Αφ'όσον τον Μπαϊκερ στο υπόγειο κι' έφυγαν. Εκείνος, μετά την αναχώρησή τους, έαπλώθηκε ήσυχά έπάνω στο άχυ- ρο και σκεπάσθηκε με τις βαριές κου- βέρτες.

Πέντε λεπτά άργότερα κοιμόταν μα- καρίως λέε και όλη του ή ζωή ήταν μια σειρά καλών πράξεων...

Ο ΖΕΡΒΑΙ ΣΤΗΝ ΠΑΓΙΔΑ

Ο Μπισκού άνέβηκε στο δωμάτιο του Ζαρλό. Ο Μαρτέλ πήρε τον δρόμο του νηματοργείου.

Μιά ώρα άργότερα, ή έπιστολή του Μπαϊκερ έπεφτε στο γραμματοκιβώτιο του έργοστασίου.

Όλα ήταν έτοιμα; ή παγίδα είχε στη-

ΤΟΥ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ ΑΝΤΙΟ!

θής. Άραγε θα συλλαμβανόταν ή ποθητή λεία;

Τό πρωί, ο Ρενέ Μαρτέλ δεν βρισκόταν μακριά από το Ζερβαί Φλοριζέ όταν έ- κείνος πήγε αυτοπροσώπως ν' άνοίξη τό γραμματοκιβώτιο. Καθώς περπατούσε και διευθυνόταν προς τό γραφείο του ο Ζερβαί άνοιξε και διάβαζε συγχρόνως την άλληλογραφία του.

Νάτον έξαφνα που χλωμιάζει, στέκε- ται, τρέμει. Έχει άνοίξει την έπιστολή του Μπαϊκερ. Διάβασε τις πρώτες φρά- σεις και τά μάτια του έπεσαν στην ύπο- γραφή.

Πελιδόνος, ρίχνει ένα βλέμμα γύρω του, για να βεβαιώθθ ότι κανείς δεν άντελή- φθη την τρομερή συγκίνησή του. Δεν προ- σέχει τον Ρενέ που έχει γυρισμένη την ράχη του.

Σπεύδει στο γραφείο του βιαστικός και κλειδώνεται μέσα.

Και ο Μαρτέλ που δεν έχασε καμιά λεπτομέρεια της σκηνής αυτής, ψιθυρίζει:

—Τό κτύπημα ήταν άρκετά δυνατό!

Ο καλός Ζερβαί έμεινε κλειδωμένος στο γραφείο του όλόκληρο τό πρωί. Κα- τά τό μεσημέρι, βγήκε. Διέσχισε βιαστι- κά την αϋλή και μπήκε στο διαμέρισμά του χωρίς να σταθθ καθόλου. Φαινόταν ότι είχε ξαναβρή την ψυχραιμία του. Έ- πι όρες δλόκληρες είχε μείνει με τά μά- τια καρφωμένα στην έπιστολή του Μπαϊ- κερ, την τόσο άπροσδόκητη έπιστολή του ανθρώπου αυτού που τον νόμιζε πε- θαμένο. Στην άρχή, θέλησε ν' αμφιβάλ- λη. Άλλά πώς; Τόν γραφικό χαρακτή- ρα του Μπαϊκερ δεν τον ήξερε βέβαια.

Άλλά τί έσήμαινε; Οι άναμφισβήτητες λεπτομέρειες που έκρυβαν οι λίγες αυτές γραμμές δεν ήταν Ισάριθμες άποδείξεις ότι τό γράμμα αυτό προερχόταν απ' τον Μπαϊκερ;

Ότε για ένα λεπτό δεν ύποψιάστηκε την παγίδα. Ο άνθρωπος που είχε γρά- ψει την έπιστολή ήταν ο Μπαϊκερ.

Έπρεπε λοιπόν εκείνος, ο Ζερβαί, ο καλός Ζερβαί, να εκτελέση την υπόσχεσή του. Ο Μπαϊκερ άφου πληρωνόταν θα εγκατέλειπε την Γαλλία. Κι' όπως ύπο- σόταν, κανείς πιά δεν θ' άκουγε να γί- νεται λόγος γι' αυτόν.

—Έπρεπε να τό προβλέψω αυτό ψιθύ- ρισε... Είναι άδικο να σκέπτομαι ότι ο άνθρωπος αυτός δεν θα ξαναπαρουσια- ζόταν... Αυτό που συμβαίνει είναι πολύ

φυσικό... Δεν έχω να φοβηθώ τίποτα.

Διάβασε και πάλι τό γράμμα του Μπαϊ- κερ, ζυγίζοντας όλες τις λέξεις του. Τό βλέμμα του έμεινε καρφωμένο πολλήν ώ- ρα στο ύστερόγραφο:

Ο Μπαϊκερ ζητούσε χαρτονομίσματα, όχι χρυσό. Πέντε ρολά χρυσού χιλίων φράγκων δεν κρύβονται εύκολα, φυσικά. Πέντε χαρτονομίσματα, αντίθέτως, κρύ- βονται εύκολάτα σε μία φόδρα, στο βάθος ενός κασκέττου, μέσα στα παπού- τσια, παντού...

Αυτή ή ύπόδειξη μάλιστα δεν έδειχνε ότι ο Μπαϊκερ ένεργούσε μ' άπόλυτη ελ- λικρίνεια και χωρίς ύστερομετρία;

Χαρτονομίσματα δικά του, ο Ζερβαί δεν είχε. Θα ήταν υποχρεωμένος να πάη στο Σεντάν για να τά προμηθευθ.

Στό σπίτι του, όμως, στα χέρια του, είχε την βιβλιοθήκη της Μαρι- Ζάν. Και σε καθέναν από τους πεντακόσιους τς- μους της βιβλιοθήκης αυτής, υπήρχε ένα χαρτονομίσμα χιλίων φράγκων.

Ο Ζερ- βαί δεν είχε θελήσει να τ' άγγίξη άκό- μα. Τώρα όμως που του είχε παρουσια- σθθ ή άνάγκη, τό πράγμα ήταν άπλού- στατο και πρακτικώτατο.

Πήρε πέντε βιβλία από τη βιβλιοθήκη, ξεκόλλησε τό δέσιμο κάθε τόμου, τράβη- ξε τά γαλάζια χαρτονομίσματα της Τρα- πέζης της Γαλλίας, έπιμελώς διπλωμένα από την φτωχή γρηά, και ξανατοποθέτη- σε τά βιβλία στη θέση τους.

—Δεν μπορεί κανείς ν' άρνηθθ ότι ή βιβλιοθήκη αυτή είναι πολύ συμπαθη- κή! ψιθυρίζει μ' ένα σατανικό χαμόγελο.

Καμιά τύψη δεν σκίαζε τό μέτωπό του.

Περμένει να βραδυάση, με κάποια ά- γωνία παρ' όλα αυτά. Τι θάβγαινε άραγε από την συνάντηση αυτή;

Ο Μπαϊκερ δεν θα διατύπωνε καμιά άλλη άξίωση; Κατά τις ένένα βγήκε στον δρόμο κι' άρχισε να περπατά άργά...

Πρό πολλού ο Ρενέ Μαρτέλ είχε εγκα- ταλείψει τό νηματοργείο κι' είχε σπεύ- σει να συναντήση τον Ζαρλό και τον Μπι- σκού. Ο Ζαρλό εξακολουθούσε νάχη δυ- νατό πυρετό. Πότε-πότε παραμιλούσε.

Ο γιατρός τον οποίον προσκάλεσαν τους διαβεβαίωσε ότι δεν υπήρχε κανείς κίν- δυνος και ότι σε καμιά έβδομάδα θα σηκωνόταν.

Ο κύριος Λιονέλ είχε έρθει στο πανδο- χείο και συνώμιλησε επί πολλήν ώρα με τον Ιδιοκτήτη του. Ύστερα τοποθέτη-

σε γύρω από τό σπίτι άστυνομικούς που άφείλαν από τις δέκα κι' ύστερα, σ' ένα άρισμένο σύνθημα του δικαστού, να στα- ματούν κάθε άνθρωπο που θάβγαινε από τό πανδοχείο.

Άν τό σύνθημα δεν δινόταν—ένα σφύ- ριγμα έπαναλαμβανόμενο τρεις φορές—οι άστυνομικοί δεν θα παρουσιάζονταν κα- θόλου και ο άνθρωπος που θάβγαινε θ' άφηνόταν να συνεχίση ήρεμα τον δρό- μο του.

Είχανε βγάλει τον Μπαϊκερ από τό υπόγειο. Περμένει στο πανδοχείο, μόνά- χος, σ' ένα τραπέζι, πίνοντας μπύρα. Ή- ταν μονάχος φαινομενικά μόνον, και δεν τό άγνοούσε. Ήξερε τά μέτρα που είχαν ληφθθ τόσο έξω όσο και μέσα.

Έξω, οι άνθρωποι του κ. Λιονέλ ήσαν κρυμμένοι παντού. Μέσα ο κύριος Λιονέλ ο ίδιος με τον Ρενέ Μαρτέλ, κρυμμένοι στην κουζίνα, έπαγρυπνούντες επί του Μπαϊκερ, και στην σκάλα ο Μπισκού έτοι- μος να όρμήση στην παραμικρή άπόπει- ρα. Η παγίδα ήταν καλά στημένη.

Στις ένένα τά πανδοχεία κλείνουν. Οι πελάτες σκορπίζονται. Στις δέκα, λοιπόν, θα υπήρχε άπόλυτη ήσυχία. Κανείς δεν θάρχόταν εκτός από τον Ζερβαί. Και τον Ζερβαί τον περίμεναν. Θα τον άφηναν να μπη.

Η φυγή για τον Μπαϊκερ ήταν άδύνα- τη. Αυτό τό κατάλαβε πολύ γρήγορα και τό δέχτηκε με παθητική έγκαρτέρηση.

Έμεινε στο τραπέζακι πίνοντας μπύρα και καπνίζοντας την μακρούα πίπα του.

Ο καλός Ζερβαί υπήρξε άκριβής. Κα- τά τις δέκα, μπήκε στο πανδοχείο. Ή- ταν ήρεμος, κύριος του έαυτού του, ό- πως πάντα. Η συγκίνησις της πρώτης στιγμής είχε περάσει.

Έσφιξε τό χέρι του πανδοχεώς, διέτα- ξε να του φέρουں μπύρα, κι' έστριψε ένα τσιγάρο. Διακρίνοντας τον Μπαϊκερ σ' έ- να τραπέζακι, πήγε και κάθισε κοντά του. Με την πρώτη ματιά τον είχε άνα- γνωρίσει.

Όταν ο πανδοχεύς βγήκε, ο Ζερβαί κούταξε γύρω του... Κανείς.

Τότε με φωνή αιγιανή, με διακεκομμέ- νες φράσεις, διημέφθη ένας σύντομος διά- λογος:

—Όστε τό κόλπο έγινε, εκεί- κάτω;

—Δεν φαντάζομαι ν' αμφιβάλλετε.

—Έχεις δίκιο, εξεπλήρωσες καλά την υπόσχεσή σου.

—Είναι ή σειρά σας τώρα να εκπληρώ- σετε τη δική σας!

Ο Μπαϊκερ άπλωσε τό χέρι του στο τραπέζι.

Μέσα στο δικό του, ο Ζερβαί κρατούσε τά πέντε χαρτονομίσματά του, διπλωμέ- να τόσο πολύ, που δεν έπαισαν περισσό- τερο χώρο από ένα νόμισμα πέντε φράγ- κων.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΤΑ ΔΥΟ ΝΕΑ ΜΑΣ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΑ

ΤΟ ΑΙΣΘΗΜΑ ΤΙΚΩΤΑΤΟ: **“ΕΝΑ ΒΗΜΑ ΜΑΣ ΧΩΡΙΖΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΕΥΤΥΧΙΑ,”**

ΚΑΙ ΤΟ ΣΥΓΚΛΟΝΙΣΤΙΚΩΤΕΡΟ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗ- ΜΑ ΚΑΤΑΣΚΟΠΕΙΑΣ ΠΟΥ ΕΧΕΙ ΓΡΑΦΗ ΠΟΤΕ

“Η ΦΛΟΓΑ,” ΚΑΙ ΤΑ ΔΥΟ ΕΙΝΑΙ ΑΛΗΘΙΝΑ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑΤΑ

TZINA ΦΟΡΕΣΤΙ

Μίχης 'Ιακωβίδης

Δεν θα πάρω τον καλλιτέχνη στους ρόλους του «δραματικού» χαρακτήριστου... για τους όποιους είναι γεννημένος. Ίσως να τον άδικοῦσα αν έκανα αυτό. Θα άρκεστώ να αναδημοσιεύσω, από μια παλιά «Νέα Έστια»—του 1927—ένα άρθράκι που ένεπνεύσθη ή κ. Σοφία Κ. Σπανούδη, βλέποντας τον 'Ιακωβίδη να παίζει στον «Παπαγάλο» ένα νούμερο:

«Ο 'Ιακωβίδης είναι ο λεπτός ερωτιστής που από μικρό παιδί μορφώθηκε στα μεγάλα φυτώρια της λυρικής σκηνής—στο Μόναχο, στο Βερολίνο, στο Παρίσι. 'Η τέχνη του, άγνης 'Ελληνικής προελεύσεως, φαίνεται πως είναι περασμένη μέσα από το διυλιστήριο ενός ανώτερου πολιτισμού. 'Ο 'Ιακωβίδης είναι ο ένσυνείδητος καλλιτέχνης που ξετυλίγει με τη μιμητική του όλες τις πτυχές των λεπτοτέρων φωτοσκιάσεων της έκφρασεως. Είναι ένας τέλειος ντιζέο που μιλεί με τη φυσιογνωμία του πολύ εκφραστικώτερα παρά με τη μουσική του άπαγγελία. Ένας «παντομimιστής» του τραγουδιού. Το κωμικό του αισθητήριο είναι εκλεπτυσμένο, άκονισμένο, θα μπορούσε κανείς να πη, στο όξύτατο άκονιστήρι της τέχνης. Ξέρει πως να μεταδώσει με την άκρη του χείλους, με την λοξή άστραπή της ματι-άς του, με την άκαριαία σύσπαση των μυών του, την χαρακτηριστική του άκαμψία, όλη την χρωματική κλίμακα των κωμικών εκφράσεων. Ποιος πλούτος παραλλαγών και μεταπτώσεων σε κάθε του ένστικωση! Πως ξέρει να υπογραμμισή με την έκφρασή του, κάθε απόχρωση, κάθε ύπαινιγμό, πως έχει την τέχνη να έλκεπτύνη και τα πλέον άνομο-λόγητα ύπονοήμενα των τραγουδιών του. Δεν του άρμόζει βέβαια το χοντρό γέλιο, το γεμάτο άπλοανση και ύγεια. Είναι ο μυσ-σικός καλλιτέχνης των demi - teintes, που η έκφρασή του άνάφτει και σθύνει μέ-σα σ' ένα ύποδληπτικό ήμισυ». Άσφαλώς ο 'Ιακωβίδης είναι μια πολυτέλεια για την 'Ελληνική Έπιθεώρηση. Άλλά και τί θα έ-γίνετο ή 'Ελληνική Έπιθεώρηση χωρίς τον 'Ιακωβίδη!».

□ □

Γεννημένος στο Μόναχο, γιός του άειμνήστου Γεωργίου 'Ιακωβίδη που οί άριστουργηματικοί πίνακές του στο-λίζουν όχι μόνο την δική μας αλλά και πολλές ξένες Πινακοθήκες ο Μί-χης άπ' την πρώτη στιγμή νιώθει μέ-σα του το καλλιτεχνικό δαιμόνιο. Δεν έπεχειρήσε να το ξεριζώση... άπεναν-τίας μάλιστα! Σε παιδική ηλικία πρω-τοπαίρνει το βάφτισμα της σκηνής, σ' ένα γιαπωνέζικο σκέτς που δίνει το Βασιλικόν 'Ωδειόν του Μονάχου, το 1898.

«Ο πατέρας του καταθροβεύεται. "Ε-χει άλλα όνειρα για τον γιό του. "Ο-χι θεατρίνος... για τ' όνομα του Θεού! Άντιδρά. "Υστερα άπ' τις έγκυκλοπαι-δικές σπουδές του, ο νεαρός Μίχης στέλνεται στο Πολυτεχνείο της Ζυρί-χης, όπου έπιτυγχάνει στις εισητήριους εξετάσεις του ως μηχανικός σιδηρο-δρομών. 'Η 'Ελβετία όμως δεν τον έν-θουσιάζει. «Θέλω να σπουδάσω στο

Βερολίνο», λέει στον πατέρα του. Κι έπιμένει τόσο που ο πατήρ 'Ιακωβίδης συναινεί. Στο Βερολίνο όμως, συμβαί-νει κάτι το καταπληκτικό... Ίσως το πρωτάκουστο. 'Ο Μίχης πάει να γρά-φτ'η στο Πολυτεχνείο και πληροφορεί-ται πως βρίσκεται στο προάστειο του Σαρλόττενμπουργκ. Τί μακρυά! Ένώ η δραματική σχολή βρίσκεται πολύ πιο κοντά, στην Ποτσανπλάτς. Κι-νούμενος λοιπόν από πνεύμα οικονομί-ας—έ, δεν κόστιζαν και λίγο τα μετα-φορικά μέσα ως το Σαρλόττενμπουργκ! —ο Μίχης γράφεται... στην δραματική σχολή και σπουδάζει με καθηγητάς

Μίχης 'Ιακωβίδης, ο πρωτοπόρος ήθοποιός.

τους διασήμους ήθοποιούς "Όττο Κέ-νινγκ και "Ερνστ φόν Πόσσαρτ. "Ετσι λοιπόν, άν το Πολυτεχνείο του Βερο-λίνου βρισκόταν στο κέντρο της πόλε-ως, πιθανόν να μη βλέπαμε τον Μίχη 'Ιακωβίδη ήθοποιό και πρωτοπόρο παντός θεατρικού είδους στην 'Ελ-λάδα...

□ □

Δραματικές σκηνές έπακολουθούν με τον πατέρα 'Ιακωβίδη που μέχρι τέ-λους των σπουδών του Μίχη, νόμιζε πως ο γιός του σπουδάζει... μηχανι-κός σιδηροδρομών! Μια μέρα, τον βλέ-πει να έπιστοέφει ήσυχα-ήσυχα άπ' το Βερολίνο και—σαν να μην είχε συμβη-τίποτα—να του έπιδεικνύη το δίπλωμα της δραματικής σχολής! Μια άδυνα-μία που είχε ο πατέρας στον γιό κα-ώς και μια πρακτική σκέψη—έφ' όσον δεν του ξεριζώνεται ή μανία, άδελ-φέ!—κάνουν τον ζωγράφο όχι μόνο να

έγκρίνη τα «πεπραγμένα» του γιού του, αλλά και να τον υποβοηθήση στην μελλοντική σταδιοδρομία του.

Στις 5 Σεπτεμβρίου 1907, με τον Θω-μά Οικονόμου, ο Μίχης άρχίζει στ' «Αθηναίων». Μετά, ίδρύει το πρώτο «Θέατρον Τέχνης» με κεφάλαια 25.000 χρυσές δραχμές που καταθέτει ο πατέρας του. Πάει ο θίασος να στε-γαστή στο «Πανελλήνιο»... και το «Πα-νελλήνιο» γκρεμίζεται για πρώτη φο-ρά! Το δεύτερο γκρέμισμα δεν είναι πολλά χρόνια που έγινε. Παίζει έν συνεχεία στο «Δημοτικό Θέατρο» και πάει τουονέ. Το δραματικό ρεπερ-τόριο του «Θεάτρου Τέχνης» περιλαμ-βάνει Μπέρναρ Σάου, Ένρικ 'Ιβεν, 'Οσκάρ Ουάιλντ, Ταγκόπουλο, κτλ. 'Η πρώτη αυτή «προσπάθεια»—μην την συγχέετε με την τελευταία τριαύτην γνωστού άκαδημαϊκού που δεν είχε παρά το ίδιο τέλος—ναυαγεί οικονομι-κώς. Αίτία κι' άφορη: ή άγνοια του άκοινοῦ καθώς κι' ή ιδέα του Θωμά Οικονόμου πως μπορεί να έξυψώση το κοινόν σε ανώτερα επίπεδα Τέχνης. 'Ο Μίχης δεν άποθαρρύνεται. Κατάθε-σις νέων κεφαλαίων—πάντα σε χρυσές δραχμές, παρακαλώ—και ίδρύσις της πρώτης «Ελληνικής Κωμωδίας» στο θέατρο «Νεαπόλεως», το 1909. Το καλοκαίρι που είχε προηγη-θή—1908—ο Μίχης είχε κάνει την πρ-ώτη άπόπειρα έλληνικής δ-περέττας με την Ροζαλία Νίκα—άστέρη που μεσουράνησε και γνώρισε πολλές δόξες σε όλα τα θεατρικά εί-δη—και τον άχώριστο Θωμά Οικονό-μου. 'Η «άπόπειρα» αυτή στοιχίζει 5—6 γιλιάδες χρυσές δραχμές και στο τέ-λος, ο Οικονόμος με τον Μίχη άποχω-ρούν. Τότε συμβαίνει κάτι καταπληκτι-κόν. 'Εκεί που ή όπερέττα άρχικώς δεν έκανε τίποτα, άναβάζει ή Νίκα την «Μαυζέλ Νιτούς» και... θριαμβεύει! 'Ο θίασος γεινίζει λεφτά, και ο Μίχης δεν είναι πια εκεί για να τα χαρή!

Καθώς βλέπετε ως τώρα—και στην περαιτέρω σταδιοδρομία του όμως συμβαίνει το ίδιο—ο Μίχης έβαλε σε πολλά θεατρικά είδη, καθώς και σε πολλές όρμες «Θέατρον Τέχνης» «Ελληνική Κωμωδία», «Ελ-ληνική Όπερέττα»... τον θεμέ-λιο λίθο! Πρώτος ίδρύσας, Άργότερα άλλοι έπαρναν τους τίτλους και τις έπωνυμίες... κι' άφηναν τους 'Ιακωβί-δη υιόν και πατέρα να κάνουν λογαρια-σμό πόσο είχε κοστίσει το «νέον θεα-τρικόν είδος»!

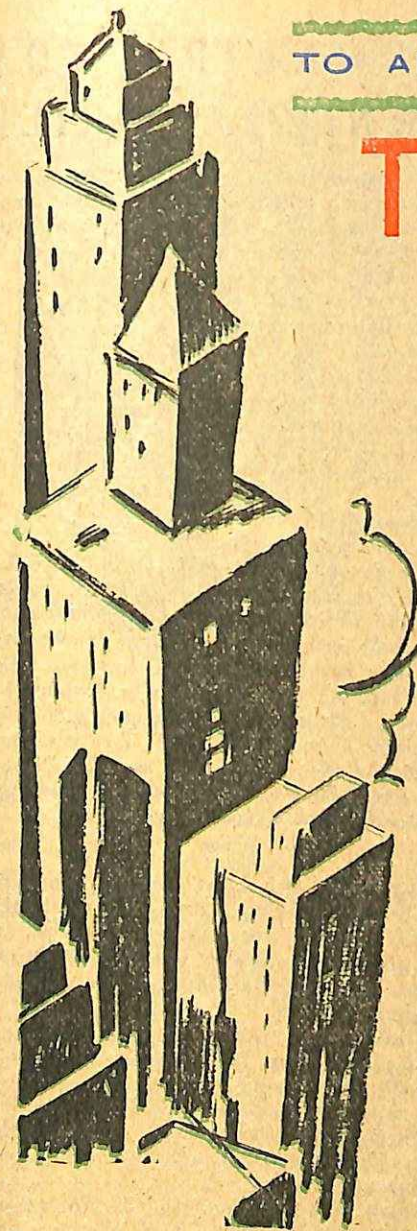
□ □

«Υστερα από συνεργασία με την Νί-κα (1910—1914), με την Κυβέλη (1915) ο Μίχης παίζει στο «Βασιλικό Θέατρο» ρωσικά έργα και τις πρώτες κωμωδίες του Βερνέ. Το 1916, διακό-πεται ή σταδιοδρομία του: συλλαμ-βάνεται ως Γερμανόφιλος άπ' τους Γάλλους και στέλλεται ως πολιτικός αιγυμάλωτος σ' ένα στρατόπεδο... όπου μένει ως την άνακωχή. Άπ' το 1920

(Το τέλος στη σελίδα 35)

Το Μυστικό του Πύργου Βαλχάουζ

ΤΟΥ ΦΙΛΙΠ ΟΠΕΝΧΑΙΜ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

«Ο δικηγόρος Φράνσις Λέντσαμ γνωρί-ζεται με την Μάργκαρετ Χίλντις, την γυ-ναίκα ενός μυστηριώδους κακούργου που ητύοκτόνησε. Καταβαίνει ότι ή γυναί-κα αυτή, έξαιτίας καλλονής και άνωτέ-ρας μορφώσεως, ύπηρεζε το κύριο θύμα του κακούργου, και ύπέφερε τα πάνδεινα άπ' αυτόν.

Χωρίς να το άντιληφθή, άρχίζει να την αγαπά. Έν τώ μεταξύ όμως, σχηματίζει την πεποίθηση ότι και ο πατέρας της Μάργκαρετ, ο πολυκατομυριούχος σερ Τιμόθεος Μπράστ, κύριος του πύργου του Βαλχάουζ, για τον οποίο ψιθυρίζο-νται πολλά μυστηριώδη, είναι επίσης έ-νας τρομερός έγκληματίας.

14.

(Η συνέχεια)

Ο σερ Τιμόθεος σώπασε για λίγο και κατόπι άρχισε τις αποκαλύψεις του. —Απ'όνέμοι, είπε, έπαθλα μεγάλης ά-ξίας στους νικητάς των πυγμαχικών ά-γώνων που διεξάγονται σύμφωνα με δικούς μας νόμους. 'Ο ένας άγών θα λάβη χώραν σε λίγα λεπτά της ώρας. Οι συναντήσεις παρουσιάζουν διαφορετικό ή καθεμιά χαρ-ακτ'ηρα, βρίσκονται όμως έδώ κρηται και δι-αιτητάι του "Άλμπερτ Χόλλ, χωρίς έπίσημη άποστολή έννοείται.

«'Η διαφορά μεταξύ των άγώνων που δι-οργανώνω και των άλλων των συνηθισμένων είναι ότι οι άνθρωποι μου βρίσκονται έδώ για να διαγωνισθούν στ' αλήθεια. Καμιά φο-ρά, χρησιμοποιούν γάντια που δεν έπιτρέπει ο κανονισμός, καμιά φορά πληρώνουν άρ-κετά σοβαρά ο ένας τον άλλο. Άν δυο μέ-λη του πυγμαχικού κόσμου έχουν να λύσουν καμιά διαφορά, τους έπιτρέπεται να άντιμε-τηρηθούν έδώ υπό τον πύο άυστηρόν έλεγχο, όσον άφορά την τιμότητα. Άν θέλουν όμως, μπορούν να μη χρησιμοποιήσουν γάν-τια. Άκούσατε π. χ. να γίνεται λόγος για το άτύχημα που συνέβη στον Νόρρις. Το ά-τύχημα έγινε μέσα στο γυμναστήριό μου. Τόν χτύπησε ο Μπούργκιν. 'Ο άγών ήταν ύπεροχος.

» Συνεχίζω όμως. 'Υπάρχει μια άλλη κα-τηγορία άγώνων που λαμβάνουν χώραν συχνά έδώ. Οι αντίπαλοι επαίρονται άπο-λύτως σε μένα. Οι λεπτομέρειες της συναν-τήσεως κανονίζονται χωρίς να ρωτηθούν οι άγωνιζόμενοι. Φθάνουν στο ρίγκ χωρίς να ξέρουν με ποιόν θα άγωνισθούν. Έχομε ένα τέτοιο άγώνα άπόψε. 'Ο λόρδος Μήντοου-σον κι' έγω στοιχηματίσαμε χίλιες λίρες στερλίνες. 'Εκείνος έφερε άπ' το "Ήστ "Έντ έναν πυγμαχό που σύμφωνα με τους όρους του στοιχηματός μας, δεν έλαβε ποτέ μέρος σε έπαγγελματικό μάτς. Κι' έγω έφερα έναν έρασιτέχνη υπό τους ίδιους όρους. Οι δύο αντίπαλοι είναι του αυτού δάφους με έλαχί-στη διαφορά. Ποτέ δεν έχουν ξαναδωθή. Θα φορούν κανονικά γάντια και θα άγωνι-στούν σύμφωνα με τους έπίσημους κανονι-σμούς.

—Ποιος είναι ο έρασιτέχνης σας, σερ Τι-μόθεε; ρώτησε άπτόμα ο Βίλμορ.

—'Ο άδελφός σας, κ. Βίλμορ, άποκριθήκε άτάραχος ο σερ Τιμόθεος. Μπορείτε να πα-ρευρεθήτε στον άγώνα, άν μου ύποσχεθήτε πως δεν θα έπέμβετε.

«'Ο Βίλμορ μ' ένα πρήγμα βρέθηκε όρθιος.

—Γι' αυτό λοιπόν, φώναξε, ο άδελφός μου παρενόηθη και κατεκατήθη έδώ παρά την θέλησή του. Για να διασκεδάση τους καλεσμένους σας;

—Κύριε Βίλμορ, σας παρακαλώ να είσθε λογικός, είπε ο σερ Τιμόθεος. Είδα τον ά-δελφό σας να παίζει μπδς στο γυμναστήριο του Χόλμπορν. 'Ο πρώτος μου του πρότει-νε να λάβη μέρος σ' αυτό τον άγώνα. Ένας άπ' τους όρους ήταν ότι θάρχόταν να προ-πονηθ' έδώ και κατά την έδώ διαμονή του δεν θα έρχόταν σε καμιά έπικοινωνία με τον έξω κόσμο. 'Ο προπονητής μου έχει τις άντιλήψεις του κι' έπέμενε ιδιαίτερος σ' αυ-τό το σημείο. 'Ο άδελφός σας δέχτηκε τε-λικά. Στην άρχή δυσκολευτήκαμε να συμφω-νήσουμε μαζί του σ' αυτό το σημείο και πη-γε, νομίζω, Λέντσαμ, ως το γραφείο σας με τον σκοπό να σας ζητήσει να μεσολαθή-σε στην οικονέμειά του.

—Άρχισε ένα γράμμα για μένα, είπε ο σερ Τιμόθεος. «Είπατε ότι ή διαμονή μου έχει τις λεπτομέρειες των διασκεδάσεων μου για τις όποιες και θέ πάω. Είναι μια σειρά από έ-πιδείξεις που γίνονται καμιά φορά μέσα στην βενεζιανάτο. Μια τέτοια έπίδειξη θα γίνη κι' άπόψε. Δεν μπορώ να σας πώ με-γάλα πράγματα, αλλά μόνον ότι θα είναι κά-τι το έντελές άσυνήθιστο. Θα σας παρακα-λώ να παρευρεθήτε, καθώς και την λαίδη Κυνθία και τον Λέντσαμ. Όταν την άφη-

Φράνσις, κι' ύστερα εξαφανίστηκε μυστη-ριωδώς.

Εύκολα ξεηγείται το μυστήριο, άποκριθή-κε ο σερ Τιμόθεος. 'Ο προπονητής μου, Ρότζερ Χέιγκον, ο καλλίτερος φειτινός πυγ-μάχος μέσωσ βαρών, κρατεί ένα διαμέρισμα άπάνω άπ' το γραφείο σας. Άπ' το παρά-θυρο, είδε τον Ρέτζι Βίλμορ να καταφάνη, τον περίμενε άφου έπρόκειτο να πάνε μαζί στο "Άτς "Έντ, πήγε να τον προϋπαντήση και τα παρακάτω τα μαντεύετε, Λέντσαμ. Τόν πήρε άπ' το γραφείο σας, χωρίς να τον άφήση να άποτελειώση το γράμμα. Αυτή ή άπόλυτος άπομόνωση ίσως φανή παράξενη όρος, ο Χέιγκον όμως έπιμένει και μπορώ να σας βεβαιώσω πως ξέρει καλά την δου-λειά του. Το μυστήριο, όπως το άποκαλέ-σατε, της εξαφανίσεως του νεαρού Ρέτζι έ-κείνο το πρωί, έγκνεται άπλούστατα στο ότι άνέβηκε στού Χέιγκον κι' έμεινε εκεί πολλές ώρες για να ύπόστη λαιρική εξέταση...

—Παράξενο, να μην συλλογιστώ ποτέ τον Χέιγκον, παρετήρησε ο Φράνσις. Πραγματι-κά, ποτέ δεν τον συναντώ στο Τέμπλ και πίστευα πως δεν κατοικούσε πια εκεί.

—Μπορώ να σας ρωτήσω, επανέβη ο Βίλ-μορ, πότε ο άδελφός μου θα είναι έλεύθερος να έπιστρέψη στο σπίτι;

—Άπόψε, εύθης μετά το μάτς, άποκρι-θήκε ο σερ Τιμόθεος. Και θα συναποκομίση κι' ένα σημαντικό χρηματικό ποσόν για να μπορέη να κάνει ό,τι επιχείρηση του άρέσει.

«'Ο Βίλμορ συνωφευόθηκε.

—Μά... τότε θα γίνη έπαγγελματίας πυγ-μάχος;

—Καθόλου, διαμαρτυρήθηκε ο σερ Τιμό-θεος. Πρώτον πρόκειται για ιδιωτικό μάτς μέσα σ' ένα σπίτι και δεύτερον το χρηματι-κό ποσόν είναι άδρον. Άν ήττηθ' ο άδελ-φός σας, δεν θα πάρη τίποτα. Θέλετε να πα-ραστήτε στο μάτς αυτό κύριε Βίλμορ;

—Ναι, θα παραστά.

—Μου δίνετε τον λόγο σας πως δεν θα έπέμβετε με κανέναν τρόπο;

—Δεν θα έπέμβω, είπε ο Βίλμορ. Άν φο-ρά κανονικά γάντια, άν το δάρος του άν-ταγωνιστού του είνε πάνω-κάτω ίσο με το δικό του και τηρηθ' ο κανονισμός, σας ύπό-σχομαι να μην επέμβω.

—Λαμπρά, φώναξε ο σερ Τιμόθεος. Τώ-ρα, ως συνεχίσουμε. 'Υπάρχουν κι' άλλες λεπτομέρειες των διασκεδάσεων μου για τις όποιες και θέ πάω. Είναι μια σειρά από έ-πιδείξεις που γίνονται καμιά φορά μέσα στην βενεζιανάτο. Μια τέτοια έπίδειξη θα γίνη κι' άπόψε. Δεν μπορώ να σας πώ με-γάλα πράγματα, αλλά μόνον ότι θα είναι κά-τι το έντελές άσυνήθιστο. Θα σας παρακα-λώ να παρευρεθήτε, καθώς και την λαίδη Κυνθία και τον Λέντσαμ. Όταν την άφη-

θα τα καταλάβετε όλα. Τότε, έσείς κι' εγώ, Λένταμ, θα μπορούσαμε να δώσουμε τα χέρια. Και κάτι άλλο θα είχα να σας πω δεν έχει όμως σχέση με ό,τι συμβαίνει εδώ.

—Το μάτι θα γίνει μέσα στο γυμναστήριο; ρώτησε η λαίδη Κυνθία.

—Ο σερ Τιμόθεος κούνησε το κεφάλι του.

—Γυναίκες επ' ουδενί λόγω γίνονται δεκτές, είπε. Έσείς κι' η Μάργκαρετ θα μείνετε εδώ κατά την διάρκεια του αγώνος. Πιθανότητα, θα κρατήση είκοσι λεπτά της ώρας. Τότε θα πάμε στην βενζινακάτο. Ύστερα, αν θέλετε, σουπάρουμε.

Η λαίδη Κυνθία χαμογέλασε.

—Είναι πραγματικά ενδιαφέρουσα συγκέντρωση, ψιθύρισε.

Ο σερ Τιμόθεος ωδήγησε βιαστικά τους δυο άνδρες στο χώλλ που ήταν τώρα έρημο. Έπειτα ακολουθήσαν έναν διάδρομο και μπήκαν μέσα στο γυμναστήριο από μια μικρή πόρτα που το κλειδί της το κρατούσε ο σερ Τιμόθεος.

Ήσαν το πολύ ως πενήντα θεαταί γύρω απ' το ρίγκ κι' ο Φράνσις ερχοντάς τους μια βιαστική ματιά, τους άνεγνώρισε σχεδόν όλους.

Ήταν ο Μπαϊνερ, ένας δικαστής, δυο ήθοποιοί, ο λόρδος Μήντουσον ο πιδ διάσημος λόρδος σπόρτμαν, και καμιά δωδεκαριά φίλοι του, ένας κοντός που ήταν άλλοτε πρωταθλητής άρσεως βαρών, ο Μπένταμ που θεωρούνταν ο καλύτερος πυγμαχικός διατητής του κόσμου, διευθυνταί θεάτρων, έρασιτέχναι πρωτοπυγμάχοι και λίγοι άριστοκράτες.

Μόλις μπήκαν ο σερ Τιμόθεος με τους συντρόφους του τους χαϊρέτησαν όλοι. Σχεδόν άμέσως, σηκώθηκε ο διευθύνων τον άγωνα:

—Κύριοι, είπε, πρόκειται περί άγώνος φιλάθλων, που θα διεξαχθί όπως σύμφωνα με τους κανόνες και όρους που συντηθήσαν.

Ένας έρασιτέχνης, άρσεως 78 κιλών, που δεν έλαβε ποτέ μέρος σε πυγμαχικών άγωνα, θα συναντηθί με έναν νέον διαφοροετικώς κοινωνικής τάξεως που σκοπεύει να ακολουθήση το μπόξ ως επαγγελματίας, μόλις δεν έχει ακόμα επιδειχθί δημοσία. Όνόματά, κύριοι καθώς γνωρίζετε σπανίως άναφέρονται εδώ. Άρκει να μάθετε ότι τον πρώτο τον παρουσιάζει στο ρίγκ ο ξαναγός και φίλος μας σερ Τιμόθεος Μπράστ και τον δεύτερο ο λόρδος Μήντουσον.

Ο Βίλμορ μολοντί προειδοποιημένος, ένοιωσε έναν μικρό κλονισμό. Ο νέος που στεκόταν τώρα σε άποσταση μερικόν μέτρων απ' αυτόν, παίζοντας ξέγνοιαστα με τα γάντια του που κρατούσε στα χέρια του, ήταν ο γαμέρος άδελφός του. Φαινόταν να είναι καλά στην ύνεια του, και σε καλή φόρμα. Φαινόταν τελείως ήσυχος. Ο αντίπαλός του, πιδ γερός και λίνο πιδ κοντός φαινόταν πολύ άποφασιστικός.

Ο σερ Τιμόθεος σηκώθηκε και ψιθύρισε μερικά λόγια στη αντί του Χάρρισον που κούνησε το κεφάλι του.

—Υστερ' από λίγο, είχαν τελειώσει όλες οι προετοιμασίες κι' άρχισε το μάτι.

ΟΠΟΥ ΕΜΦΑΝΙΖΕΤΑΙ ΚΑΙ ΠΑΛΙΝ
ΕΝΑΣ ΑΝΕΠΙΘΥΜΗΤΟΣ

Ο Φράνσις είχε ανάγκη μιας στιγμής μοναξιάς για να συγκεντρωθί. Άνεκάλυψε ένα άπομονωμένο μέρος στο πίσω μέρος της μεγάλης βενζινακάτου κι' άκούμπησε στην κουπίστη. Ο έννευρισμός που είχε πάθει μέσα στην μισή ώρα που πέρασε, έκανε τον αϊμα να χτυπά όρμητικά μέσα στις αρτηρίες του.

Η σκληρή ένταλινισόσαν σαν φίλιμ μπροστά στα μάτια του: ή μονομαχία αυτόν των ένθρώνων, μονομαχία δυνάμεως επίσημης

και θάρρους.

Πάντως, απ' την άρχή ως το τέλος, ο Φράνσις είχε παραστή σ' ένα μάτι κανονικό, που δεν είχε τίποτα το έξευτελιστικό. Κάθε άνδρας, σύμφωνα με τα μέσα που διέθετε, αγωνίστηκε για να νικήση. Ο νεαρός Βίλμορ ήταν χαριτωμένος κι' ευκίνητος σαν πάνθηρ και στο άποφασιστικό του πρόσωπο ήταν ζωγραφισμένος ο πόθος να νικήση. Ο πυγμαχός του 'Ηστ 'Εντ, λιγώτερος δυνατός έξίςου, όμως, άποφασιστικός, έδαζε τα δυνατά του για να δικαιολογήση την έμπιστοσύνη που είχαν σ' αυτόν.

Κόλλα, δεν ύπηρεχαν, ούτε πάλη σώμα με σώμα. Ο άγων θα τελείωνε μόνο με την έξάντληση των μαχομένων ή στο σινιάλο που άδινε Χάρρισον.

Κι' ο καλύτερος είχε νικήσει. Μ' ένα ύπεροχο ύποσπαιγόνιο αντίεχτο, ο Ρέτζι Βίλμορ είχε ρίξει νόκ άουτ τον αντίπαλό του, με έξαιρετική τέχνη και δύναμη χωρίς άσχηση βίας.

Σαφινικά ο Φράνσις ένοιωσε να του άγίζονται στο χέρι.

Στράφηκε άπότομα.

Μιά γυναίκα, ψηλή, λεπτή, με χλωμό πρόσωπο και κουρασμένα χαρακτηριστικά που την είχε δη κάπου στην αίθουσα χορού, βρισκόταν στο πλευρό του.

—Δεν με άναγνωρίζετε, κ. Λένταμ; είπε. —Όχι, το όμοιόμω! τις άποκρίθηκε έκείνος, προσπαθώντας να θυμηθί.

—Είμαι ή 'Ιζαμπελ Κάμπεριτζ, του είπε, κυττάζοντας τον κατάματα.

—Η λαίδη 'Ιζαμπελ; επανέλαβε ο Φράνσις δύσπιστα. Άσφαλώς όμως...

—Θα κάνετε καλύτερα να μη μου άντιμιλήτε, δέχθηκε εκείνη, κυττάζτε με και πάλι.

Ο Φράνσις την κύτταξε ξανά, με προσοχή.

—Με συγχωρείτε, της είπε, έχωμε όμως συναντηθί πριν από κάμποσο καιρό...

Εκείνη στεκόταν κοντά του και για κάμποσα λεπτά έμειναν σιωπηλοί. Μιά μικρή όρχήστρα είχε άρχισει να παίζη με σουρντί, δεν έπικρατούσε όμως καμιά άτμόσφαιρα χαράς μεταξύ αυτών των άνδρων κι' αυτών των γυναικών που είχαν μαζευτή για την νυκτερινή έορτή, άπάνω στο ποτάμι. Τό φεγγάρι είχε σκεπαστή και θάλαγε κανείς πως βρισκόταν σε μια συγκέντρωση φαντασμάτων.

(Η συνέχεια στο προσεχές)

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΣΑΤΕ ΑΠΟ
ΣΗΜΕΡΑ ΣΤΗΝ ΣΕΛ. 13

το νέο μας άστυνομικό μυθιστόρημα

Η ΦΑΘΙΑ

Θα σας καταπλήξη με την άφάνταστη πλοκή του και τις τρομαχτικές του περιπέτειες.

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΤΟΥ ΜΠ. ΝΤΕ ΣΑΙΝ-ΠΙΕΡ

Τον περασμένο μήνα έγιναν 200 χρόνια που πέθανε ο 'Ιάκωβος - Έρρίκος - Μπερναρδίνος ντε Σαίν - Πιέρ, ο συγγραφέας του περιφήμου διβλίου «Παύλος και Βιργινία» και άλλων άριστουργημάτων.

Ποιητής και φιλόσοφος, από παιδί, δεν άρχισε εντούτοις να γράφη, παρά μετά τα σαράντα!

Ήταν έννεα έτών, όταν μιá μέρα τον έχασαν από το σπίτι του. Τό άλλο βράδυ τον ανακάλυπταν πεινασμένο, παγωμένο από το κρύο και από τον φόβο, στον κήπο ενός γειτονικού σπιτιού. Ήθελε να ζήση σαν έρημιτης, όπως οι έρημιτες της Θηβαίδος, για τους όποιους είχε διαβάσει!.. Έτσι, ήθελε να προετοιμασθί για την πραγματοποίηση του μεγάλου όνειρου του: την ίδρυση της ιδανικής πολιτείας, στην οποία θα βασίλειε μονάχα ή τιμιότης, ή καλωσύνη και ή άρετή, έν γένει...

□ □

Ένα ταξίδι που έκανε συνοδεύοντας κάποιο θεό του πλοίαρχο στην Μαρτινίκα, δεν του άλλαξε τις ιδέες. Όταν επέστρεψε, άνακοίνωσε στον πατέρα του την έπιθυμία του να άφοσιωθί άποκλειστικώς στο ίδεώδες του.

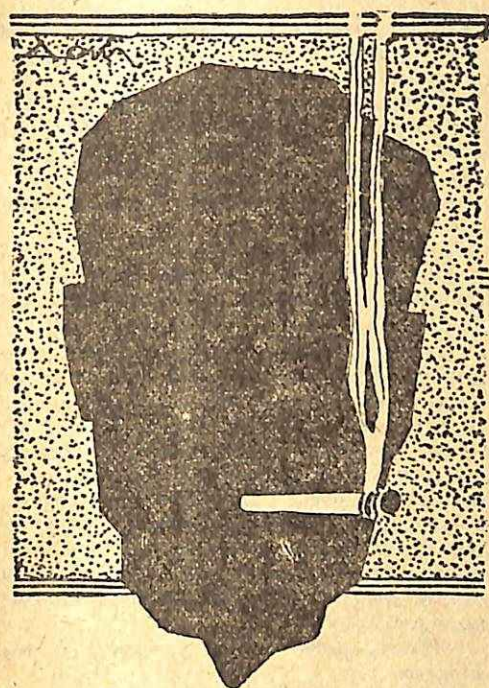
—Πολύ ώραία, όλα αυτά, παιδί μου, του είπε ο πατέρας του, αλλά πρέπει να σκεφθίς να μάθης και καμιά δουλειά. Θά σε βάλλω στην στρατιωτική σχολή του μηχανικού.

Και έτσι, ο γλυκός και μουσικοπαθής Μπερναρδέν, έγινε, θέλοντας και μη, στρατιωτικός μηχανικός.

Υστερ' από λίγο ακολουθούσε τον γαλλικό στρατό στην Γερμανία. Άλλά δεν τα κατάφερε διόλου στο «επάγγελμα» αυτό και πολλές φορές ο συνταγματάρχης του του τράβηξε το αυτί για τα λάθη που έκανε! Ο Μπερναρδέν παρατήρησε τότε και πήγε στην Ρωσία. Είχε πάντοτε το όνειρό του και έλπιζε να του δοθί μιá έκταση γής για να ιδρύση εκεί την ιδανική πολιτεία του!

Στην Ρωσία ο Σαίν-Πιέρ έμεινε άρκετά χρόνια, όποτε μιá μέρα, άνεκαλύφθηκε μιá συννομσία κατά της Τσαρίνας. Φοβούμενος ο Σαίν-Πιέρ μην ένοχοποιηθί κι' αυτός φεύγει από την Ρωσία και πηγαίνει στην Βαρσοβία. Εκεί είχε μιá έρωτική περιπέτεια με μιá Πολωνίδα πριγκίπισσα. Τέλος επιστρέφει άπένταρος στο Παρίσι, έκλειπαρόντας μιá θέση. Τόν διώρισαν μηχανικό στο νησί Μωρίς. Έμεινε εκεί τρία χρόνια ο Σαίν-Πιέρ, και τότε έγραψε το μυθιστόρημα που τον δόξασε: «Παύλος και Βιργινία».

Τό διβλίο του, αυτό το έξησφάλισε μαζί με την δόξα και την οικονομική άνεση. Πλήρωσε όλα τα παλιά χρέη και έχτισε και ένα σπίτι στο πρόσαιο Σαίν-Μαρσώ. Παρ' όλίγο όμως, να κήψη ο Σαίν-Πιέρ τό άριστοτέργημά του. Τό είχε διαβάσει ένα βράδυ, προτού το εκδώσει, σε κύκλο φίλων του όταν είδε ότι ο ένας γασμονοχικός κι' άλλος κοιμόταν! Μαζεύει τότε τα χειρόγραφα του και πάει να τα κήψη. Τους έσωσε—αυτά και τον συγγραφέα—έμποδίζόντάς τον ο φίλος του ζωγράφος Βερνέ, και έτσι έχωμε σήμερα τό ωραιότατο αυτό μυθιστόρημα.

ΜΙΑ ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΚΛΟΠΗ

Ο ίνσπéκτορ Σούμερ έτοιμαζόταν να βγί από τό γραφείο του, όταν άντήχησε τό τηλέφωνο.

—Ποιος διάβολος είναι τέτοια ώρα, μουρμούρισε. Και ξεσκεμώντας τό άκουστικό, ρώτησε κυττάζοντας τους λεπτοδείκτες του έκκερμούς:

—Άλλό-άλλό!... Σούμερ... Ο ίδιος... Γείά σου Μπίλνικ!... Τί τρέχει... Είναι τόσο μεγάλη άνάγκη;... Καλά Μπίλνικ... Θάάνω σε δέκα λεπτά...

Άφησε τό άκουστικό, πήρε τό καπέλλο του και βγήκε άπορώντας:

Τί να τον ήθελε άραγε ο αγαθός αυτός Μπίλνικ, ο άφοσιωμένος θαλαμηπόλος, γραμματέας, οίκονόμος, κηπουρός και μάγειρος του φίλου του άριστοκράτου Μάρτεν Ντάλ; Μήπως εκείνος ο θεοπάλαβος είχε πάλι κάνει καμιά τρέλλα;

Φθάνοντας στο μεγάλο του Μάρτεν Ντάλ, άνταναθίθηκε με τον Κινέζο Τσό-Τσέν και την Κόρα Στίλιαν, την χαριτωμένη μνηστή του άριστοκράτου.

—Και οεις εδώ ίνσπéκτορ; έκανε ή νέα μόλις τον είδε.

—Ναι. Μοϋ τηλεφώνησε ο Μπίλνικ. Τί συμβαίνει;

—Δεν ξέρουμε. Μας τηλεφώνησε πως είναι άνόγηκη νάθουμ. Συναντηθήκαμε στο δρόμο. Είμαι πολύ άνήσυχη...

Οι τρεις φίλοι ανέβηκαν μαζί στο μεγάλο. Ο Μπίλνικ άνοιξε πελιδνός την πόρτα και τους πέρασε στο μικρό φουτουάρ όπου, ο Μάρτεν Ντάλ που είχε φθάσει πρό όλίγων λεπτών, έπαιρνε τό όρεκτικό του άπαθέστατος.

—Τί εύχάριστη έκπληξη! φώναξε.

—Τί τρέχει;

—Μην άνησυχίτε. Τίποτα τό σοβαρό. Σας τηλεφώνησε ο Μπίλνικ νάλθετε;

—Ναι.

—Μοϋ τηλεφώνησε και έμένα στη «Λέσχη των Ζωοφίλων». Κάποιο δυσάρεστο, κάποια κεραμίδα τούπωσε κατακέφαλα και μās άναστάτωσε όλους. Έλπίζω να μην είναι τίποτε σοβαρό. Θά σας τα πη μόνος του.

Εκείνη τη στιγμή μπήκε ο Μπίλνικ με τρία κουσάλλινα ποτήρια και με παγωμένες σόδες.

—Άναστάτωσης όλους τους φίλους σου, Μπίλνικ, λέει ο Μάρτεν Ντάλ γεμίζοντας τα ποτήρια. Πές λοιπόν και σ' αυτούς όσα

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΕΣ ΤΟΥ ΛΩΠΟΔΥΤΗ ΦΑΝΤΑΣΜΑ

ΟΙ ΧΙΛΙΑΔΕΣ ΤΟΥ ΣΕΡ ΛΟΥΝΤΕΡ

ΤΟΥ ΧΕΡΜΑΝ ΛΑΝΤΟΝ

μου είπες και θα προθυμοποιηθούν να σου φανούν χρήσιμοι.

Ο αγαθός Μπίλνικ ξεροκατάπιε τό σάλιο του και άποκρίθηκε προσπαθώντας να συγκρατήση τα δάκρυά του:

—Πιάσανε τον έξάδελφό μου για κλέφτη. —Τόν έξάδελφό σου; Πού; Πώς; Πότε; έκανε ο Σούμερ.

—Χθές το βράδυ κάποιος λωποδύτης έκλεψε δυό χιλιάδες λίρες από τό δωμάτιο του σερ Άρτσιμπαλντ Λούντερ.

—Α! Γνωρίζω την ύπόθεση διέκοψε ο Σούμερ. Πιάσανε τον μάγειρό του. Έγώ ο ίδιος διάταξα την σύλληψή του. Είναι έξάδελφός σου;

—Σεις μίστερ Σούμερ; Σεις διατάξατε τη σύλληψή ου; Μά είναι άθώος! Δεν είναι κλέφτης! Είναι τίμιο παιδί.

—Σε πιστεύω Μπίλνικ. Μιά και πρόκειται για έξάδελφό σου, θα δώσω έξαιρετική προσοχή και αν είναι πραγματικά άθώος θα τον άφήσουμε έλεύθερο.

—Πήγαινε τώρα να ετοιμάσης τό τραπέζι, πρόσθεσε ο Μάρτεν Ντάλ και θα τα ξαναπούμε. Στο άναμεταξί, θα μου πη την ύπόθεση ο φίλος μας Σούμερ. Άκουσα έσένα, θ' άκούσω και αυτόν και θα σχηματίσω γνώμη.

Ο Μπίλνικ βγήκε επαναλαμβάνοντας ότι ο έξάδελφός του είναι άθώος.

—Λοιπόν; ρώτησε ο Μάρτεν Ντάλ μόλις ο πιστός του οίκονόμος βγήκε.

—Λυπάμαι πολύ. Ο κλέφτης δεν μπορεί να είναι άλλος από τον έξάδελφό του.

—Με τόσο βεβαιότητα!

—Γιατί δεν χωρεί ή παραμικρή άμφιβολία. Ο σερ Άρτσιμπαλντ Λούντερ ζή όλους πηρεσία του άποτελείται από έναν οίκονόμο που τον ύπηρετεί πρό δώδεκα χρόνια κι' ένα θαλαμηπόλο που τον έχει χρόνια κι' αυτόν στην ύπηρεσία του και από τον μάγειρό του, τον έξάδελφό του Μπίλνικ τον όποιον προσέλαβε πρό δύο μηνών.

—Ας έλθουμε στην κλοπή.

—Χθές τό άπόγευμα, ο σερ Άρτσιμπαλντ Λούντερ τράβηξε από την τράπεζα δυό χιλιάδες λίρες για να πληρώση σήμερα τό πρώι τον φόροον έπιτηδεύματος.

—Έχει τραβήξει κι' άλλοτε τέτοια μεγάλα ποσά από την τράπεζα;

—Κάθε βδομάδα σγεδόν, και ποτέ δεν του έλεφαν μιá λίρα μέσα απ' το σπίτι του. Έφαγε ο άνθρωπος όλομόναχος στην τραπεζαρία του, κάθισε καμιά ώρα στην βιβλιοθήκη του και από κετ, πέρασε στο δωμάτιό του να κοιμηθί. Έβγαλε τό σακάκι του, τό κρέμασε και, ένθ έτοιμαζόταν να κλειδώση την πόρτα του, θυμήθηκε πως δεν είχα δώσει διααγή στον μάγειρό για σήμερα. Έσήμανε τό κουδούνι. Ο μάγειρος μπή-

κε στο δωμάτιο και πήρε την διαταγή. Μόλις βγήκε ο μάγειρος, ο σερ Άρτσιμπαλντ Λούντερ κλείδωσε την πόρτα του, έσυρε τον σύρτη, έκλεισε τό παράθυρό του και πλάγιασε. Σήμερα τό πρωί, έλειπε τό πορτοφόλι του από την τσέπη του σακακιού του!

—Τη νύχτα δε βγήκε για ένα όποιοδήποτε λόγο από τό δωμάτιό του;

—Όχι. Ποιος άλλος από τον μάγειρό του μπορούσε νάκανε την κλοπή; Οι παλιοί πιστοί και δοκιμασμένοι ύπάλληλοί του;

—Πότε κατάλαβε την κλοπή;

—Μόλις άνοιξε τα μάτια του! Πριν άνομη ξεκλειδώση την πόρτα του! Άποκλείεται να μπήκε λωποδύτης πρός τον προμηθευτή του ματίο. Τό παράθυρο ήταν κλειστό, ή πόρτα κλειδωμένη, τό κλειδί στην κλειδαριά και ή σύρτης τραβηγμένος!

—Πότε κατά την γνώμη σου ο μάγειρός του του έκλεψε τό πορτοφόλι;

—Τη στιγμή που δρισκόταν μέσα στο δωμάτιο και ο σερ Άρτσιμπαλντ Λούντερ στράφηκε για να γράψη στο γραφειάκι του κάποια σημείωση πρός τον προμηθευτή κρέατος. Έκείνη τη στιγμή, ο μάγειρος άπλωσε τό χέρι του και πήρε τό πορτοφόλι από τό κρεμασμένο σακάκι.

—Και ποιος μās βεβαιώνει ότι δεν του κλέψανε στο δρόμο τό πορτοφόλι του;

—Και την περίπτωση αυτή την σκεφθήκαμε. Άτυχώς για τον μάγειρο, ο σερ Άρτσιμπαλντ Λούντερ έβγαλε τό πορτοφόλι του τρώγοντας μεροστά στους ύπάλληλους του και μετρησε δικιώσεις τριάντα λίρες στον οίκονόμο του, Κατόπιν, ξανάβαλε τό πορτοφόλι του στην τσέπη του.

—Τα πράγματα καταδικάζουν βέβαια τον μάγειρο. Ωστόσο, δεν άποκλείεται να είναι άθώος.

—Δεν τον κρατάσαμε. Συνέληφθη ως ύποπτος. Ωστόσο, κατά την γνώμη μου, δεν θα μπορούσε να άποδείξη την άθωότητά του έστω και αν είναι άθώος. Είναι μιá από τις σπάνιες περιπτώσεις που ο δικαστής έξαναγκάζεται από τα πράγματα, να καταδικάση χωρίς άποδείξεις. Με μόνες τις ένδείξεις.

ΔΥΟ ΠΕΡΙΕΡΓΟΙ ΑΛΗΤΕΣ

Τό ίδιο βράδυ, κατά τις έπτά, ένας παχύσαρκος και ροδοκόκκινος αλήτης άπαθόρστης ήλικίας, καθόταν σε ένα παγκάκι μπροστά από την μονοκατοικία του σερ Άρτσιμπαλντ Λούντερ. Ο δρόμος δεν παρουσιάζε μεγάλη κίνηση γιατί έπορμηγνέται πυκνή όμίχλη και γιατί βρισκόταν μακριά από τις μεγάλες άρτηρίες του Λονδίνου.

Σαφινικά ένας άλλος τύπος αλήτου κάθισε στο ίδιο παγκάκι. Ήταν ένας ψηλός, ξεροκιανός και μάλλον νέος. Ο παχύσαρκος του μιανός και μάλλον νέος. Ο παχύσαρκος του έβριξε μιá λοξή ματιά, μάλλον δυσάρεστη-μένος. Με τό ύφος που πήρε άμέσως έδειξε πως δεν είχε καμιά άρεση για παρέα. Ο άλλος όμως έδειξε από την πρώτη στιγμή πως γύρευε κονέντα. Ξερόβηξε μιá-δυό φορές, άναψε ένα άποστίγαρο και τέλος στράφηκε πρός τον παχύσαρκο.

—Τί νέα συνάδελφε;

—Καλά, εύχαριστά. Σέ;

—Πείνα και των γενώνων.

—Άσχημοι καιροί για τους αλήτες. Άπό

ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΩΣ ΕΝΔΙΑΦΕΡΟΥΣΑ
ΑΥΤΟΤΕΛΗΣ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑ ΤΟΥ
ΜΑΡΤΕΝ - ΝΤΑΛ

δέρματος.

Το δέρμα του προσώπου είναι ο άψευδης καθρέπτης της υγείας. Ουδέποτε μια γυναίκα μπορεί να έχει δέρμα ελαστικό, δροσερό, λευκό κι' απηλλαγμένο από κάθε είδους σπυράκια κι' εξανθήματα δηλ. με μια λέξη ωραίο, αν πάσχει από καμιά απ' τις αναφερόμενες παραπάνω ανωμαλίες του οργανισμού ή αν δεν αποφεύγει ωρισμένες καταχρήσεις. Συνεπώς, όσες θέλετε να διατηρήσετε την φυσική ομορφιά σας αναλλοίωτη, όσο το δυνατόν μακρότερο χρόνο και το δέρμα σας ολοκάθαρο, ελαστικό, με φρεσκάδα και χωρίς ζαρούκλες δεν πρέπει να στρέψετε την προσοχή σας μόνον στο πώς θα κατορθώσετε με τεχνητά μέσα και διάφορα καλλυντικά ν' αποκαλύψετε τις διάφορες ατέλειες του προσώπου σας, αλλά πρέπει προπαντός να φροντίζετε για την καλή διατήρηση της γενικής υγείας σας, πράγμα που μόνον θα συντελέσει για την ριζική βελτίωση του κακού. Όταν αυτό το χωνεύετε καλά τότε και μόνο θα κατορθώσετε να διατηρήσετε επί πολύ την φυσική ομορφιά σας.

Δεν είναι δυνατόν δηλαδή να παίρνετε δραστικά καθαρτικά ή φάρμακα για να αδυνατίσετε ούτε να υποβάλλεστε σε παράλογες αusteres για τον ίδιο σκοπό διαιτες και ναχετε συγχρόνως την αξίωση να διατηρείται η φρεσκάδα κι' η φυσική χροιά του προσώπου σας. Θα επιτύχετε δευτερευόντως με την βοήθεια των καθαριστικών και της διαίτης να κάνετε μια κομψή και λεπτή σιλουέτα, αλλά συγχρόνως εκτός των άλλων, θα καταστρέψετε το δέρμα σας γιατί θ' αρχίσει άθροια καταστροφή του λίπους που βρίσκεται κάτω απ' αυτό, το οποίο χρησιμεύει για την λίπανση και διατροφή του όπότε και θα επέλθω απώλεια του σφρίγγου, με άμεσο επακόλουθο την ξηρότητα και τόν μαρμαρό του. Έτσι το δέρμα καταντά πια πλαδαρό, νεφουλισμένο και γεμάτο ζάρες.

Όλες λοιπόν οι παραπάνω αιτίες κι' οι αναφερόμενοι έρεθισμοί, συντελούν στο να γίνω η επιδερμίδα του προσώπου πολύ λεπτή, ξερά κι' εύθραυστη, να σκάει και διαρκώς να ξεφλουδίζεται. Ακριβώς απ' το σημείο αυτό αρχίζει πάντα ο κατήφορος διότι στην περίπτωση αυτή οι ενδιαφερόμενες ζυτύν ν' αναπληρώσουν την χαμένη φρεσκάδα, δροσιά κι' ελαστικότητα του προσώπου των μόνο με τα καλλυντικά. Κι' αρχίζουν τότε, όπως συμβαίνει τις περισσότερες φορές, χωρίς καμιά υπεύθυνη ιατρική συμβουλή να μεταχειρίζονται τότε το ένα και τότε τ' άλλο ακατάλληλο βέβαια για την ποιότητα του δέρματός των και γενικώς για την πάθησή των καλλυντικό κι' έτσι ολοκληρώνεται η καταστροφή.

Όστε θα με δικαιολογήσετε στην επιμονή μου γιατί θέλω να έντυπωθήτε καλλίτερα ότι: προτιμότερο είναι να κάνετε ε,τι πρέπει για να προλάβετε τις ρυτίδες και τις άλλες αλλοιώσεις του δέρματος, παρά να τις θεραπεύετε. Γιατί αλήθεια είναι ότι πολλές φορές κι' η 'Επιστήμη—ή καλώς έννοείται ευνουμένη επιστήμη κι' όχι η άγνοια—καθίσταται ανίκανος όχι μόνον να θεραπεύση ριζικώς μερικές αντίαισθητικές ατέλειες, αλλά ούτε καν να τις βελτιώσει.

Στο επόμενο θα σας δώσω μερικές απλές κι' εύκολες συμβουλές και συνταγές τις οποίες αν τις κάνετε τακτικά και κανονικά θα δώτε ότι ανέξοδα θα προσδώσετε στο δέρμα σας φρεσκάδα, οι ζάρες του θα λιγοστεύουν και ίσως και να εξαφανισθούν. 'Αλλά, όπως είπαμε, πρέπει η επιβαλλόμενη περιποίηση να γίνεται κανονικά και τακτικά, διαφορετικά όχι μόνον δεν θα επιτύχετε τον σκοπόν σας αλλά μάλλον θα ζημιωθήτε.

Δερματολόγος Ιατρός Γ. Μ. ΛΑΔΑΣ

ΣΚΕΨΕΙΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΕΡΩΤΑ

Όταν ένας έρωας είναι μόνον επιθυμία, δεν μπορεί στο τέλος παρά να είναι μόνον πόνος.

—Ένα χέδι κάνει τον άνθρωπο πού ευτυχισμένο, από ένα οποιοδήποτε άλλο, ξαφνικό, δώρο.

—Όποιος είναι κύριος της καρδιάς μιας γυναίκας, είναι κύριος της ευτυχίας του.

—Κανένα έρωτικό γράμμα δεν είναι τόσο ειλικρινές, από μια προφορική έρωτική έξομολόγηση. Είναι ευκολότερο να πη κανείς ένα ψέμμα στο χαρτί, παρά να το προφέρει με τα χείλη του στην αγαπημένη του.

—Το φιλή του αποχαιρετισμού είναι το πιο δυσηρό σε μια δάσκαλη ιστορία έρωτος.

—Η πρώτη έρωτική συνάντηση, είναι σαν την πρώτη μέρα της ανοίξεως. Έχει το άρωμά της και την λεπτότητά της.

—Τα μάτια μερικών γυναικών υπόσχονται πολλά. Αυτές ακριβώς είναι οι γυναίκες που δίνουν τα δάκρυά τους. Και κάποτε τίποτε.

—Δεν διαλέγεται μια γυναίκα με την ίδια ευκολία που διαλέγεται ένας λαϊμοδέτης, γιατί η γυναίκα είναι το πεπρωμένο στη ζωή ενός άνδρος.

—Στην καρδιά ενός άνδρος τον οποίο έκανε να υποφέρει μια γυναίκα, δεν μπορεί πια κανείς να βρει την ίδια αγάπη για μια δεύτερη.

—Ένας άνδρας απατά την γυναίκα για το τίποτα. Μια γυναίκα όμως έρωτευμένη ουδέποτε απατά τον άνδρα που αγαπά.

(Ιταλικές παροιμίες)

Δισταγμοί

Για τρίτη σφύριξε φορά το ταξιδιάρικο βαπόρι. Σε λίγο θ' ελπίσει πλώρη στα πελαγήσια τα νερά.

Δεν μου στερεί καμιά χαρά κι' ούτε καμιά πλανεύτρα κόρη, μα έτσι η καρδιά μου σαν το έθωρε κρέπυ φορεί τη συμφορά!

Κι' όλο διατάζω... Μιά, να φύγω λέω της καρδιάς μου σωτηριά και μια τη σκέψη μου τυλίγω

με τον καπνό του το χαμένο... Κι' ενώ στα κύματα κυλά με τον καπνό του πίσω μένω...

ΓΙΑΝΝΗΣ ΑΗΔΟΝΟΠΟΥΛΟΣ

Ποικίλες... ...ιστορίες

ΗΤΑΝ ΚΙ' ΑΥΤΟΣ ΙΔΙΟΚΤΗΤΗΣ!

Η μοίρα του Άγγλικού στόλου είχε αγκυροβολήσει στο λιμάνι μιας άγγλικής πόλεως. Σε λίγο πλησίασε σ' ένα θωρηκτό μια βάρκα, και από κει ανέβηκε στο κατώστρωμα ένας άνθρωπος με σκληρό καπέλλο και όμπρέλλα, και ζήτησε από τον αξιωματικό της υπηρεσίας να δη τον ναύαρχο.

Ο αξιωματικός απόρησε από την τόλμη του επισκέπτη και του το είπε γιατί η ώρα ήταν ακατάλληλη και οι επίσκεψεις απαγορευμένες.

Την δυσφορία αυτήν την άντελήθη ο πολιτης κι' έσπευσε να του εξηγήσει.

—Πέστε του, σ'ε παρακαλώ, ότι ένας από τους ιδιοκτήτες αυτού του πλοίου βρίσκεται επί του καταστρώματος.

□ □

ΚΙΝΔΥΝΟΙ ΚΑΙ ΚΙΝΔΥΝΟΙ

Ο πολύπειρος κυνηγός άγριων θηρίων, διηγείτο στους φίλους του ανατριχιαστικές περιπέτειες. Στο τέλος μιας τέτοιας ιστορίας έπρόθεσε:

—Ω! Πολλές φορές κινδύνευα να φάω θω από τα λιοντάρια. 'Αλλά τί να σας πω: η ζωή χωρίς κινδύνους δεν έχει κανένα ενδιαφέρον.

—Τό παραδέχομαι απόλυτως αυτό, συμφώνησε ένας από τους άκουστές του, ένας άνθρωπος με καλοκάγαθο παρουσιαστικό. Πολλές φορές κι' εγώ που βλέπω τον καιρό εφίβολο παίρνω την απόφαση και θγαίνω από το σπίτι χωρίς... όμπρέλλα!

□ □

ΚΟΜΠΛΙΜΕΝΤΑ ΣΤΑ ΠΑΡΑΣΚΗΝΙΑ

Δυο νεαρές κορίστες ενός θεάτρου είχαν στήσει τρικουβερτο καυγά.

—Κι' ένα άλλο έχω να σου πω, πρόσθεσε η μία. Θα ήθελα να σε παρακαλέσω να μην δυσφημείς το παρουσιαστικό μου, έφδον είναι γεγονός ότι το πρόσωπό μου είναι για μένα που έξασκω ένα τέτοιο καλλιτεχνικό επάγγελμα, μια δόξαση περιουσία.

—Αγαπητή συνάδελφος της απάντησε η άλλη. Δεν σε κατηγορώ σε τίποτε. Αν νομίζεις όμως ότι το πρόσωπό σου είναι μια περιουσία, τότε πρέπει να συλληφθής γιατί κυκλοφορείς κίβδηλα νομίσματα!

□ □

ΗΛΘΑΝ... ΠΑΤΣΙ

Τό πατρικό επίδομα είχε εξανημισθή πριν της ώρας του και ο νεαρός φοιτητής αποφάσισε να γράψω σπίτι του για να του στείλουν και άλλα λεπτά. Κυριευμένος όμως από μια νευρικότητα για την δυσάρεστη έντυπωση που θα έκανε στους δικούς του το γράμμα αυτό, το υποσημείωσε με αυτά τα λόγια: «Υ. Γ. Μετανόησα που σ'ε έγραψα αυτό το γράμμα και σ'ε όμολογώ ειλικρινώς ότι έτρεξα να προλάβω τον ταχυδρόμο για να του το πάρω πίσω».

Έπειτα από μια έβδομάδα έπαιρνε την ακόλουθη απάντηση: «Ευχαρίστως σου γνωρίζουμε ότι δεν λάβαμε το γράμμα σου, και ελπίζουμε να είσαι ευχαριστημένος γι' αυτό!».

Για να διασκεδάσετε

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11
1											
2											
3											
4											
5											
6											
7											
8											
9											
10											
11											

Οριζοντίως:

1. Ποταμός της Γερμανίας.—Μυθικός ήρωας, πατήρ του 'Ατρείως.
2. 'Αειθαλής δένδρον, σύμβολον της ειρήνης.—Πόλις των 'Ινδιών, πρωτεύουσα δμυνώνου επαρχίας.
- 3.—Ρωμαίος αυτοκράτωρ.— Υιός του Νώε.
- 4.—'Αρχαίον χρονικόν έπίρημα.— Τρία γράμματα από την λέξιν «ανάλατος».
- 5.—Υποκοριστικόν ανδρικού όνόματος.— Περιβάλλεται από θάλασαν.
7. Θεός των δασών.—'Αστερισμός.
8. Οικονόμια κατασκευαστών διολίων. Κάτοικοι μεγάλου κράτους.
9. Γάλλος μυθιστοριογράφος και διανοούμενος. Θρησκευτικόν έπιφώνημα.
10. 'Αρχαία πόλις άπαθανατισθείσα από διάσημον έπος.—'Ανθος.
11. 'Αγγλος συγγραφέας.— Παρακλευσματικόν υόριον.— Μυθική, έρωμένη τοις Διός.

Καθέτως:

1. Γάλλος συγγραφέας και φιλοσοφος.— Υιός του Πριάμου.
2. Ονομος της 'Ελλάδος.—Δέν φροντίζω.
3. 'Υψωμα πλησίον του Κιθαιρώνας.— Κομήσου!
4. Μαντικόν σημείον.—'Αναγραμματισμός της λέξεως «τοίς».
5. Όμας πολλών κρατιδίων εις τα Β. Α. των Βρεταν. 'Ινδιών.—Νόμισμα της 'Ιαπωνίας.
7. Νικητήριος ή λατρευτικός ύμνος.—'Ομορφη.
8. Θεά της 'Ελληνικής μυθολογίας. Πρώτος βασιλεύς της Ρώμης.
9. 'Υψωμα της γής.—'Ομοία (αιτ. έν.).
10. 'Επιφώνημα Ισπανικών χορών.—Τροφά.
11. Λογοτέχνης, συνεργάτης της «'Εβδομάδος».— Γράμμα.— Καντόνιον της 'Ελβετίας.

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟ ΠΡΟΒΛΗΜΑ

ΜΙΑ ΚΛΟΠΗ

Φθάνοντας στο γραφείο του ο κ. Ντυπον αντίλαμβάνεται την εξαφάνιση μιας δέσμης χαρτονομισμάτων, που την είχε αφήσει σ' ένα συρτάρι. Πούδ άραγε να μπήκε στο γραφείο του κατά την άπουσία του; 'Ο γραμματέας του Πέτρος; 'Η ο κλήτηρ του Λουδοβίκος;

Χτύπησε το κουδούνι, καλώντας τον Λουδοβίκο. Καμιά απάντησις. Και όμως, δεν έπρεπε να βρίσκεται πολύ μακριά, γιατί, έχοντας ένα ξύλινο πόδι, δεν μπορούσε να μετακινήται εύκολα.

Στο τέλος παρουσιάσθηκε ο Γιάννης, ο μικρός γκρουμ.

—Χτυπήσατε, κύριε;

—Ναι. Πού είναι ο Λουδοβίκος;

—Μόλις γηγχε. Βρισκόταν στην είσοδο όταν έφθασα με το ποδήλατο. Με μάλλωσε μάλιστα γιατί δεν έκανα λέει, γρήγορα. Έπειτα μου ζήτησε το ποδήλατο, για να κάμη μια διαστική κούρσα. Φαινόταν πως ήταν διαστικός.

—Καλά. Έν πάση περιπτώσει, αυτός που πήρε τα λεφτά δεν θα μας ξεφύγει, γιατί έχουμε κρατήσει τους αριθμούς των χαρτονομισμάτων. Δεν είναι έτσι, Πέτρο;

—Μάλιστα, κύριε.

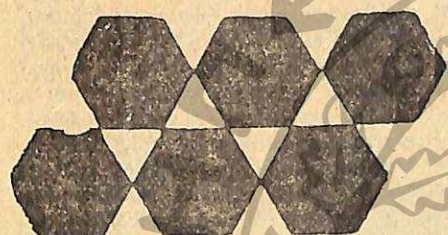
Πούδ από τους τρεις είναι ο κλέπτης και διατί;

(Ή λύσις στο προεχές)

□ □

ΤΑ ΠΛΑΚΑΚΙΑ

Ένας εργάτης ανέλαβε να πλακοστρώση ένα μαγειρείο και έτοποθέτησε τα πλακάκια όπως δείχνει η εικόνα μας.

Όταν ήλθε ο ιδιοκτήτης, ηδρε πώς τα πλακάκια δεν είχαν τοποθετηθί με άρκτη καλαισθησία, και είπε στον εργάτη:

—Βγάλε δυο από τα έξι πλακάκια, που τοποθέτησες, και βάλε τα με τέτοιο τρόπο ώστε να μπορούμε να τα περιλάβωμε σε έναν κύκλο, το δε κενό που θα μείνη στη μέση και που θα το γεμίσωμε με τοιμεντο, να έχη το σχήμα ενός άστρου με έξι άκτινες.

□ □

Πώς πρέπει να τα τοποθετήση;

(Η λύσις στο προεχές)

ΛΥΣΕΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ ΠΑΙΓΝΙΔΙΩΝ

ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

τοού φύλλου 487

	1	2	3	4	5	6	7	8	9	10
1	Φ	Ρ	Α	Ν	Κ	Ο	Μ	Ε	Ν	
2	Ο	Ι	Κ	Ο	Ν	Ο	Μ	Ο	Σ	
3	Ρ	Ο	Α	Ν		Υ	Α	Ι	Ν	Α
4	Ο	Ν	Τ	Α		Ε	Ν		Α	Σ
5	Σ		Ο		Ε	Ν		Α		Τ
6		Η	Σ	Α	Υ			Π	Ο	Υ
7	Χ	Α			Β	Α	Σ	Ο	Ρ	Α
8	Ο		Α	Φ	Ο	Υ			Α	Γ
9	Α	Γ	Ρ	Ο	Ι		Ο	Σ	Μ	Η
10	Ρ	Η	Τ	Ρ	Α		Α	Ι	Α	Σ

ΜΑΘΗΜΑΤΙΚΟ ΠΑΙΓΝΙΔΙ

Ίδου πώς πρέπει να τοποθετηθούν οι 16 άριθμοί:

4	9	16	5
14	7	2	11
1	12	13	8
15	6	3	10

Τό άθροισμα κάθε τεσσάρων άριθμών τετραγωνικώς τοποθετημένων δίδει 34.

□ □

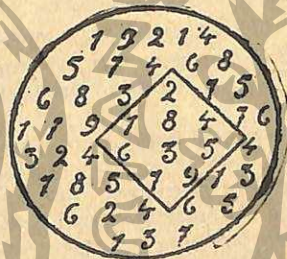
ΤΑ ΤΡΙΑ ΠΑΙΔΙΑ

Τό πρώτο παιδί είναι ηλικίας 10 ετών, τό δεύτερο 7 ετών και τό τρίτο 4 ετών.

□ □

ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Τό τετράγωνο που θα περιλαμβάνη τους άριθμούς 1,2,3,4,5,6,7,8 και 9 πρέπει να σχεδιασθί όπως φαίνεται στην κάτω εικόνα.

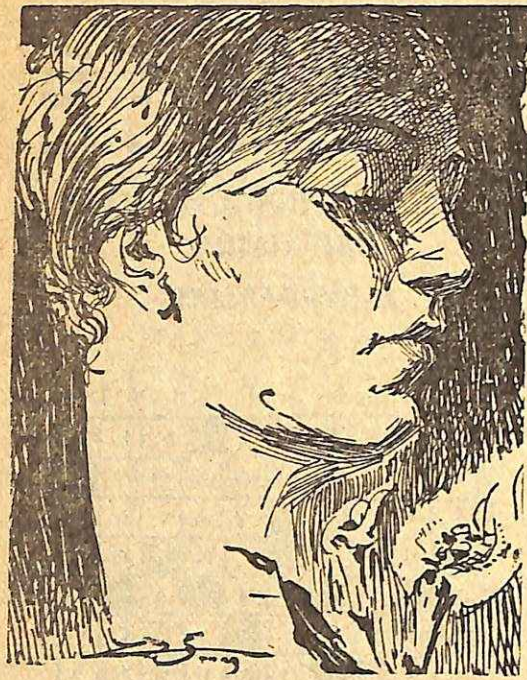
ΣΑΛΑΤΑ

Ρεβυθια—φακή.

□ □

ΔΕΥΤΕΡΗ ΣΑΛΑΤΑ

ΣΑΡΔΑΝΑΠΑΛΟΣ — ΑΝΑΞΑΓΟΡΑΣ

ΠΕΡΙΛΗΨΙΣ ΤΩΝ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

Ο πολιτευτής Μιχαήλ Τεσιέ, αρχηγός ισχυρού κόμματος, δημοφιλής, πλούσιος, πάτερως δύο κοριτσιών, αγαπά μ' έναν απελπισμένο έρωτα την Μπλάνς Έστεθ, κόρη ενός φίλου του που πεθαίνοντας του ανέθεσε την προστασία της.

Μιά μέρα, η γυναίκα του αναπαύεται, το τρομερό μυστικό του, και αποφασίζουν να χωρίσουν. Ο Μιχαήλ Τεσιέ εγκαταλείπει τα πάντα γυναίκα, παιδιά, πολιτική θέση.

15. (Η συνέχεια)

ΣΤΟΝ ΚΑΙΝΟΥΡΓΙΟ ΔΡΟΜΟ

Επηκολούθησε όλη η μακρά και θλιβερή διαδικασία του διαζυγίου. Μόλις τέλος αυτό ξεεδόθη, ο Μιχαήλ έσπευσε να συναντήσει την Μπλάνς.

Στην αρχή, είχε απόφαση ν' αφήσει να περάσει ένα σημαντικό χρονικό διάστημα μεταξύ της αποφάσεως του διαζυγίου και του νέου γάμου του. Ωστόσο η τροπή που έλαβε η διαδικασία του διαζυγίου, τον ανάγκασε να αλλάξει σχέδιο. Το μυστικό του δεν κρατήθηκε όσο έλπιζε, γιατί ο δικηγόρος της Σουζάν έκανε κάποιον υπαινιγμό, που τον κατάλαβε όλος ο κόσμος.

Και έτσι, νόμιζε καλλίτερο παρά να παρατείνει την άοριστη κατάσταση, να δώσει ένα τέλος, το οποίο θα έμπδιζε τον κόσμο να λήη.

Ένα καθημερινό απόγευμα παρουσιάσθηκαν κι' οι δύο τους στον αρμόδιο υπάλληλο του Ληξιαρχείου, και εκεί, με μάρτυρες δυο άσημαντους ανθρώπους, υπέγραψαν τη δήλωση του πολιτικού των άμου.

Επειτα χωρίστηκαν για μερικές ώρες για να τακτοποιήσουν τα πράγματά των. Και το βράδυ, πήραν το τρένο για το Ρουέν, όπου επρόκειτο να μείνουν δυο-τρεις μέρες πριν φύγουν για την Αγγλία. Γιατί την Αγγλία διάλεξαν για να περάσουν τους πρώτους μήνες της κοινής ζωής των, σε κάποια μοναχική βίλλα, μακριά από κάθε αδιάκριτο βλέμμα. Σιωπηλοί, κάθισαν ο ένας απέναντι του άλλου.

ΑΓΑΠΗ ΠΟΥ

ΤΟΥ ΔΙΑΣΗΜΟΥ ΓΑΛΛΟΥ

λου σ' ένα βαγόνι, με την ελπίδα ότι θα έμεναν μόνοι.

Μά' δχι. Δυο ταξιδιώτες ήλθαν και κάθισαν στις δυο άλλες γωνιές του βαγονιού. Ο ένας χονδρός, κοντός, αδαματικός, φαλακρός, με μουστάκι που άσπριζε. Ο άλλος νεώτερος, με μακριά γενειά, ήρεμος και σοβαρός. Ο πρώτος φορεί ένα σκούφο, ξεπλώνεται αναπαυτικά και βγάζει την έφημερίδα του. Έφ' δσον διαβάζει, το πρόσωπό του εκδηλώνει ζωηρά τις εντυπώσεις του από τα γραφόμενα.

Ξαφνικά, σαν να μην μπορεί να κρατήσει την αγανάκτησή του, τσαλακώνει την έφημερίδα επάνω στο γόνατό του και λέγει, γέρνοντας λίγο προς τον γείτονα του:

—Μά αυτό δεν υποφέρεται!

Ο άλλος, που κυττάζει ήσυχος έξω, τινάζει με δυσαρέσκεια και σκύβει και αυτός από ευγένεια.

—Νά! Αυτό το άρθρο! Λέγει ο κοντόχονδρος ταξιδιώτης. Ένα άρθρο για τον γάμο του Τεσιέ. Μά αυτό υπερβαίνει κάθε όριο...

—Ο γάμος του Τεσιέ! Λέγει ο άλλος με τόνο διαταγμού και σαν να αγνοεί το θέμα.

—Ναί. Για τον γάμο του Τεσιέ... Το Μιχαήλ Τεσιέ... Έγινε γι' αυτήν την ιστορία πολλούς λόγους επί μήνες.

—Α! Ναί. Θυμίζω. Μά ένόμισα, ότι αυτή η υπόθεση είχε τελειώσει πρό πολλού.

—Μά πώς; Έκανε σήμερα τους γάμους του και αυτή η έφημερίδα έχει ένα μεγάλο άρθρο... Οι έφημερίδες είναι πάντοτε ένημερες, βλέπεις... Μά το άρθρο αυτό με κάνει έξω φρενών... Ακούστε, σάς παρακαλώ, τις τελευταίες γραμμές.

Και σκύβοντας προς τον συνταξιδιώτη του, ο οποίος φέρνει το χέρι σαν χόνη στο αυτί, για να δείξει, ότι είναι λίγο βαρύνουχος αρχίζει με φωνή γεμάτη θυμό:

«...Είς το κάτω-κάτω, η τραγική αυτή, η ανέκκλητος εγκατάλειψις των πάντων, η απελπισμένη φυγή μαζί με την τρελλά έρωταμένη γυναίκα έξω του κόσμου μπορεί πολύ καλά να είναι το ωραιότερον γεγονός εις την ζωήν του Μιχαήλ Τεσιέ. Όσον παράδοξος και αν φαίνεται μιά τέτοια κρίσις, δεν είναι εν τούτοις παραδοξολογία...»

—Οχι βέβαια! μουρμούρισε ο χονδρός κύριος διακόποντας την ανάγνωση. Παραδοξολογία; Θεός φυλάξοι!

«Ας σκεφθώ κανείς καλά δια μίαν στιγμήν. Η αναμική εποχή μας στερείται κυρίως ένστικτου και έρωτος. Έ! Λοιπόν! Ο Τεσιέ έδειξε και έρωτα, έδειξε και ένστικτον...»

—Ω! Αυτό υπερβαίνει τα όρια!

«...Αν αμφιβάλλετε, προσπαθήσατε να μετρήσετε την δύναμιν του αίσθημάτος του με το τι του έστοίχισε. Είχε θερμάς, βαθυτάτας, ελκρινείς οικογενειακός απολαύσεις αγάπης' αυτοί που τον είδαν εις το σπίτι του το ξέρουν. Τά έθυσιασε.

Ητο φίλδοξος, με μίαν φιλοδοξίαν ή οποία έδικαιούτο να τ' αναμένη όλα. Παρητήθη της φιλοδοξίας του. Είχεν εις μέγαν βαθμόν την αγάπην πρό το καλόν. Έθεσε μόνος του τον έαυτον του εις την αδυναμίαν του να κάμη εις το έξης το καλόν. Ηθελε να έχη την εκτίμησιν της κοινής γνώμης. Παρέδωκε τον δνομά του εις την κατακραυγήν. Εις την τρέλλαν του δεν υπάρχει κανείς ταπεινός ύπολογισμός...

«Ρεμβάζω διά μίαν στιγμήν και επαναλαμβάνω. Ποτέ ο Μιχαήλ Τεσιέ δεν έκαμε κάτι το τόσο άφιλοκερδές. Ητο τίμιος άνθρωπος και μέσα εις το σφάλμα του άκόμη έμεινε τίμιος. Ας άφήσωμεν λοιπόν να μείνεται έναντίον του ή κοινή ήθικη, εκείνη που κρίνει τας πράξεις χωρίς να προσέχη τ' αίτια, χωρίς να προχωρή εις τ' αίσθήματα. Αλλά την ήμεραν αυτήν, που βουλιάζει μέσα εις το σκάνδαλον ένα από τα ωραιότερα στάδια των ήμερών μας, οι άνθρωποι της καρδιάς και της σκέψεως άς στείλουν ένα χαιρετισμόν προς εκείνον, που εξαφανίζεται. Όσον άφορά τους άλλους, άς μείνουν ήσυχoi με την αγανάκτησιν των. Ο Μιχαήλ Τεσιέ αναλαμβάνει ο ίδιος να τιμωρήση τον έαυτό του. Δεν θά είναι ποτέ ευτυχής!»

Χωρίς να θέλουν ή Μπλάνς και ο Τεσιέ έστρεψαν το αυτί για να ακούσουν. Κάθε λέξις χτυπούσε άπ' ευθείας επάνω στην καρδιά των. Κατόπιν, έστρεψαν άπ' το άλλο μέρος το κεφάλι και άποφύγοντας να κυττάζουν ο ένας τον άλλο, άρχισαν να περιεργάζονται το τοπίο έξω. Τι τους μέλει για ό,τι μπορούν να πούν γι' αυτούς; Επήσαν μιά φορά την άπόφασή τους, ότι είναι άποδιοσπομαίοι. Α! Αν δεν άκουσαν τουλάχιστο στο βάθος της ψυχής των μιά φωνή, που μιλεί διαφορετικά βέβαια, μά τους καταδικάζει έξ ίσου!

—Τό έννοείτε σεις αυτό; ρωτά ο χονδρός κύριος, τσαλακώνοντας εκ νέου την έφημερίδα. Μπορεί να σάς χωρέση στο μυαλό;

Ο άλλος, που δεν έχει ίσως άκούσει καλά, κουνεί το κεφάλι με κίνηση άποδοκιμασίας, αλλά δεν άποφασίζει ν' άπαντήσει.

—Παρόλ ντ' όνέρ! έξακολουθεί ο πρώτος. Αυτοί οι δημοσιογράφοι είναι τρελλοί! Έρωτος... Ένοστικτον... Τι θέλει να πη μ' αυτό;... Διάβολε! Έρωτος και ένστικτον, όταν έχη κανείς παιδιά, είναι να είναι καλός πατέρας. Δεν είναι έτσι;

—Φυσικά...

—Βέβαια!... Ένας άνθρωπος σοβαρός, που απολαύει εκτιμήσεως, που κατέχει μεγάλην θέση, που μπορεί να γίνη ύπουργός, που έχει την έμπιστοσύνη του λαού... Έξαφνα συναντά ένα κορίτσι... Ένα κοριτσάκι... Έρωτεύεται μαζί της, σαν βλάκας, και άφήνει γι' αυτήν την οικογένειά του, την θέση του, τ' ακαθήκοντά του... Και έρχονται να μάς πούν: Έρωτος... Ένοστικτον...

ΣΚΟΤΩΝΕΙ

ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΕΝΤ. ΡΟΝΤ

Ο άλλος, βραδύς, κάπως στις σκέψεις του και μη εξαπτόμενος εύκολα, άρκείται να μουρμούριση:

—Βέβαια! Έφέρθηκε πολύ κακά. Αυτό είναι άναμφισβήτητο.

Ο Μιχαήλ του ρίχνει ένα βλέμμα και γυρίζει πάλι στο τζάμι.

—Αυτό είναι! λέγει ο πρώτος ταξιδιώτης. Αυτοί οι ένάρετοι άνθρωποι τέτοιες δουλειές φτεάνουν πάντοτε... Ο Τεσιέ έκανε τον Άγιο στην Βουλή. Έ! Λοιπόν! Έγώ δυσπιστούσα πάντα... Έγώ που σάς μιλάω... Γιατί, παρ' όλο τον ένθουσιασμό του κόσμου, έγώ δεν πιστεύω ότι υπάρχουν άγιοι... Σταθήτε να δητέ... Δεν είμεθα βέβαια υποδείγματα τελειότητος σεις κι' έγώ. Το λέγω αυτό όχι για να σάς προσβάλω, άφου δεν σάς ξέρω και σάς συναντώ για πρώτη φορά στην γραμμή αυτή, στην οποία έγώ ταξιδεύω κάθε βορριάδα... Έχω κάτι κτηματάκια στο Πουασόν... Δέχομαι, ότι εισθε, όπως ο άλλος κόσμος, όπως και έγώ ο ίδιος... Ξέρουμε να γλεντήσουμε λιγάκι, αν τύχη να κάνουμε καμιά σποαβοτιμονιά, ήσυχά, όμως, και να ένοχλήσουμε κανένα... Μά τέτοια πράγματα... Διάβολε!

Τά μάτια του και το στόμα του έστρουγγύλευσαν, και το πρόσωπό του γινόταν τόσο σοβαρό, όσον επέτρεπε ή φυσική εύθυμη έκφρασή του. Ο άλλος, που άκουσε με σπ' άδικαστο, άπεφάσισε τέλος ν' άπαντήσει:

—Έχετε δίκην, κύριε! είπε. Καθ' όλοκληρίαν δίκην!... Έγώ τουλάχιστον συμφωνώ άπολύτως με την γνώμη σας... Το άρθρον, που μου διαβάσατε είναι άνόητο... Μά τι τ' άθέλετε; Σήμερα ή μόδα είναι να περιπλέκονται και τ' άπλά ζητήματα. Όλα, εν τούτοις, είναι τόσο άπλά στην ζωή. Το καλό είναι καλό, το κακό είναι κακό. Πρέπει να κάνη κανείς το καλό και ν' άποφύγη το κακό... Σ' αυτό έγκειται το π' αν.

Ο χονδρός κύριος έπεδοκίμασε θορυβωδώς την φιλοσοφική αυτή θεωρία.

—Αυτό δεν έμποδίζει κανέναν να γλεντά λιγάκι! είπε γελώντας.

Και ξαναπαίρνοντας την σοβαρότητά του πρόσθεσε:

—Είναι παράδοξο πώς οι τίμιοι άνθρωποι συνεννοούνται άμέσως στα ζητήματα αυτά... Συναντιόμαστε κατά τύχη και μιλούμε γι' αυτή την υπόθεση... Και δεν ένοστικτον... δύσκολα για να βρεθούμε σύμφωνοι.

—Μά δεν υπάρχει βάσις συζητήσεως; ή προμελέτη είναι καταφανής. Έλαφρυντι και περιπτώσεις δεν υπάρχουν.

—Ακριβώς... Το ζήτημα είναι άπλό. Έχωμε έναν άνθρωπο, που παρόθηκε το καθήκον του και έκαμε μιά κακή πράξη... Τον κόνουμε και λέμε: Ο άνθρωπος αυτός είναι ένας άθλιος.

Ο Μιχαήλ ώγρως συγκρατείται με ύπεράνω προσηθεία μπόδε στο έντρομο βλέμμα της Μπλάνς. Και άκούουν ν' άντηχη μέσα τους ή υπόκωφη κραυγή, ή όποια με άρως σκληρότερους άκόμη τους καταδικάζει.

Ο δεύτερος ταξιδιώτης επαναλαμβάνει:

—Βέβαια! Ένας άθλιος.

—Άλλωστε αυτή είναι ή γνώμη όλου του κόσμου... Κανείς δεν πήρε το μέρος του Τεσιέ και τ' αυτά του θά βουίζουν διαρκώς, γιατί όλοι οι τίμιοι άνθρωποι θά λένε ό,τι λέμε και μεις... Ας ζητήση πάλι να γίνη βουλευτής! Όυτε μιά ψήφο δεν θά πάρη.

—Δυστυχώς, αυτό που λέτε είναι ύπερβολικό, κύριε... Υπάρχουν πάντοτε άνθρωποι, πρόθυμοι να δικαιολογήσουν τους άλλους, με τον ύπολογισμό βέβαια, ότι και οι άλλοι θά δικαιολογήσουν τ' αφάλματά των... Απόδειξις το άρθρον που μου διαβάσατε...

—Ω! Ένα άρθρο έφημερίδος δεν θά πη τίποτα... Είναι ή γνώμη ενός άτομου, που γράφει παράδοξα πράγματα για να έλκύση την προσοχή... ή κάποτε ή γνώμη κανενός τρελλού σαν κι' αυτόν που το έγραψε αυτό. Η Κοινή Γνώμη είναι ο ύπερτατος κριτής. Και ό,τι και αν λένε, ή Κοινή Γνώμη υπάρχει πάντοτε.

—Θά ήθελα να είχατε δίκην. —Βλέπω, ότι έχετε πολύ καλή ιδέα για τον κόσμο. Έγώ δεν είμαι τόσο αισιόδοξος... Αλλά δεν έχω να κάνη... Κατά βάθος είμαστε σύμφωνοι.

Μά ή άτμοσφαιρά ή σφυρίζει. Φθάνει στον σταθμό του Πουασόν. Οι δυο άγνωστοι κατεβαίνουν.

Η Μπλάνς και ο Μιχαήλ μένουν μόνοι. Δεν τους έξφυγε λέξη από την συνομιλία των δυο συνταξιδιωτών των. Και μαζί με τις λέξεις έκείνες, ή μυστική έσωτερική φωνή δεν έπαυε να τους μιλή και να τους κινή σκεπτικούς και λυπημένους...

Και τότε κυττάζουν ο ένας τον άλλον κατάματα. Πώς είναι δυνατόν να πούν εκείνο που αισθάνονται; Υπάρχουν συν-

ΑΡΝΗΣΙΣ

—Παληόπαιδο! Πάλι άνεκατέστηες με τις μπογιές... —Καθόλου, μαμά!

αίσθήματα, που τ' ά χέλη δεν μπορούν να έκφράσουν.

Το τρένο ξεκινά. Η Μπλάνς σικώνει και έρχεται να καθήση κοντά στον σύζυγό της, μαζεμένη κοντά του, με μιά κίνηση ίκετευτικής τρυφερότητας.

—Είναι αλήθεια, του λέγει, πώς δεν θά είσαι τόσο ευτυχισμένος;

Έκείνος πιάνει τ' ά χέρια της και την σφίγγει κοντά του, σαν για να την προφυλάξη και να την υπερασπισθή.

—Ευτυχισμένος, αγαπημένη μου... Ευτυχισμένος... Μά είμαι! Είμαι τόσο πολύ...

Τά ψεύτικα αυτά λόγια του καίουν τ' ά χέλη. Γιατί, την στιγμή ακριβώς εκείνη, την στιγμή που αισθάνεται την πολυαγαπημένη του έξ ολοκλήρου δική του, που μπορεί να την πάρη μαζί του δια μέσου του κόσμου του άνοιχτού στον έρωτά του, την στιγμή που τ' ά χέλη του διψασμένα, μπορούν να ζητήσουν έλευθερά τ' ά δικά της χέλη, βλέπει να ύψωνεται έμπρός του ή όπτασία των ματωμένων καρδιών που έσχισε, των έρειπών του σπιτιού του, της ζωής του, ή όπτασία όλων των δυστυχιών με τις όποιες έφτεισε την δική του ευτυχία.

Και μπρός στο φάσμα αυτό, αισθάνεται τον έαυτό του έντελώς μικρό, δεν τον άναγνωρίζει πιά. Είναι σαν να μην έχη την ψυχή που χρειάζεται για την χαρά, την ψυχή που χρειάζεται για τον έρωτα, την παλιά ψυχή του, την όποια έχασε...

Ωστόσο, επειδή ή Μπλάνς, με το κεφάλι άκουμπισμένο στον ώμο του, τον κυττάζει στα μάτια και μπορεί να έννοήση, την σφίγγει δυνατώτερα επάνω του με χειρονομία προκλησεως και άπελπίσας. Και τ' ά χέλη του της ψιθυρίζουν μέσα σ' ένα φίλημα:

—Ναί! Είμαι ευτυχισμένος! Και σύ;

—Ω! Έγώ σε αγαπώ, είμαι ευτυχισμένη κοντά σου, δεν συλλογίζομαι τίποτα...

Οι τελευταίες αυτές λέξεις την προβλινουν. Η ίδια έσωτερική φωνή φωνάζει στο Μιχαήλ: «Δεν είναι αλήθεια!»

Και μόνο μέσα στο τρένο που πηγαίνει στο άμυχλ' άδεν άγνωστο, αισθάνονται γύρω των σαν αναθυμιάσεις, που τους άπειλούν, το αλγινό ψεύδος, τον φόβο του έαυτού των, τις άναμνήσεις τις όποιες καμιά λήθη δεν θά δώξη ποτέ και οι όποιες θά δηλητηριάζουν κάθε των χαρά...

(Η συνέχεια στο προσέχει)

ΙΣΤΟΡΙΚΑ ΑΝΕΚΔΟΤΑ

ΤΟ ΣΠΑΘΙ ΤΟΥ ΦΟΝ ΖΕΚΤ

Ο μεγάλος άναδιοργανώτης του γερμανικού στρατού, στρατηγός φόν Ζέκτ, που πέθανε τελευταία, είχε ένα έφιππο που μόνον αυτό άπ' όλα τ' άπάγματα του άποτελούσε μιά όλόκληρη περιουσία.

Ήταν το σπαθί που έφερε άλλοτε ο Μόλκε. Κάποτε χαριτολογώντας ο φόν Ζέκτ έλεγε, ύπονοώντας την ιστορική άξία του έφιππου του.

—Έχω για το σπαθί αυτό, δυο σοβαρούς λόγους να μην το παραδώσω ποτέ σε κανένα έχθρό!

Και πραγματικά όχι μόνο δεν το παρέδωκε, αλλά τάφηκε όταν πέθανε και μαζί του. Ήταν ή τελευταία έπιθυμία του στρατηγού.

Δεσποινίς, επιτρέψτε μου δυό λόγια....

ΕΥΦΥΜΟ ΔΙΗΓΗΜΑ ΤΟΥ Ζ.Ε.Π.

Ήταν τόσο χαριτωμένη, που μολονότι έχω φθάσει στην ηλικία που δεν παίρνουνε πιά τα κορίτσια από πίσω στους δρόμους—είτε για τα μάτια του κόσμου, είτε γιατί τα χρόνια που περνούν προσθέτουν κάποια σοβαρότητα και στους...πιο άσβάρετους—ακόμα—παρ' όλα αυτά αποφάσισα να την παρακολουθήσω. Πρώτα από μακριά, την επομένη από πλάι κοντά, προσπαθώντας να με αντιληφθώ. "Εφθασα έτσι στο σημείο να της πω:

—Δεσποινίς, επιτρέψτε μου δυό λόγια...

Της μίλησα, βγάζοντας το καπέλλο μου και συνοδεύοντας την παράκλησή μου μ' ένα ευγενικό χαμόγελο, που κατά την γνώμη μου ήταν απαραίτητο για να με ξεψύσω στα μάτια της. "Ενα χαμόγελο στο οποίο χαιεζότανε πάρα πολύ σοβαρότης και θέληση για να αντισταθώ.

Φαίνεται όμως ότι η νέα είχε σέ ύπερβολική δόση αυτές τις δύο αρετές, γιατί όχι μόνο έμεινε αδιάφορη στο χαμόγελό μου, αλλά τάχυνε και το βήμα νευρικά για να μ' έμποδισα να πω αυτά τα λόγια που της είχα πη με τόση ευγένεια.

Και καθώς μου φαινόταν πως ο κόσμος είχε αρχίσει να δίνει προσοχή σ' εκείνο που είχε πάρει τον χαρακτήρα παρακολούθησής, βράδυνα το βήμα και για εκείνη την μέρα τουλάχιστον σταμάτησα ως εκεί.

"Εφθασα άργα στο σχολείο—έχασα να σ' πω πως ήμουν δημοδιδάσκαλος—κι' άπ' άνω στον μαυροπίνακα θά' έκανα πολύ πιο πρόθυμα το πορτραίτο της μορφής μελαχροινούλας με την ανασχημένη μορφή και τα μαύρα μάτια, παρά τον κύκλο μέσα στον οποίο υπήρχε ένα οκτάγωνο για το οποίο χρειάστηκε να μιλήσω μια δόκιμη ώρα, με το μυαλό μου άλλο, στους μαθητές που έσυνειδητάν... δεν πρόσεχαν καθόλου στο μάθημά μου οί διαβολάκοι!

□ □

Την επομένη, επανέλαβα την απόπειρά μου, κι' ένα χαμόγελο άνθισε στα χείλη της μορφής μελαχροινής ένα χαμογελάκι που μ' έκανε να περιφρονήσω τον κόσμο και να δώσω σ' όλους δωρεάν, το θέαμα μιας παρακολούθησής βήμα προς βήμα. Αυτή η παρακολούθηση όμως είχε αποτέλεσμα και πάλι αρνητικό, γιατί όταν, παίρνοντας θάρρος, τάχυνε το βήμα κι' έφθασε κοντά στο ίνδαλμά μου, δέχτηκα την ψυχρολουσία! "Εκεί που έβγαζα το καπέλλο και της ξανάλεγα, επανέλαμβάνοντας και το γλυκό μου εκείνο χαμόγελο:

—Δεσποινίς, επιτρέψτε μου δυό λόγια...

"Εκείνη έμπαινε σ' ένα πόρτα και χανόταν μέσα σ' ένα λεπτό από μπροστά μου!

Νικημένος χωρίς να κατάθεσω όμως τα όπλα, πήρα τον δρόμο του σχολείου και εκεί βρήκα μια κατάσταση εξωφρενική. "Επωφελούμενοι οί μαθη-

ταί μου της καθυστέρησής μου, είχαν μετατρέψει τα θρανία σ' οδοφράγματα και μάχονταν λυσσώδως: όσων για την έδρα, αυτή παρίστανε το πρόσ εκπόρθησ φρούριο. Γύρω της λοιπόν είχαν έρχισι ένας πραγματικός όμηρικός άγών.

"Η εισοδός μου έγινε άφορμή να κηρυχθί υποχρεωτική άνακωχή, προς μεγάλη δυσάρεσκεια των αντιμαχόμενων.

"Τί να γίνεται—σκεπτόμουνα υπαγορεύοντας ένα πρόβλημα αριθμητικής—τί να γίνεται αυτή την στιγμή η όμορφη μελαχροινούλα μου στην οποία τόσο θά' ήθελα να πω δυό λόγια;".

—Κύριε καθηγητά—έτσι είχα μάθει τους μαθητές μου να με λένε—τετραγωνικά ή κυβικά μέτρα θά' υπολογίσουμε;

—Τετραγωνικά μέτρα, παιδιά, τετραγωνικά... και προσέχετε λίγο, σ' άρα κακώ, προσέχετε λίγο στα μέτρα που σ' έχω δώσει!

□ □

—Κύριε καθηγητά, επιτρέψτε μου δυό λόγια...

—Λέγε παιδί μου... "Όσα θέλεις... Και μέσα στο μυαλό μου, συνέκρινα την ευτυχία μου να επιτρέπω σ' όποιονδήποτε να μου πη όσα λόγια ήθελε, με την άρνηση της νέας που είχα έρωτευθί σιγά-σιγά, να άκούση έστω και δυό λόγια από μένα, δυό λόγια που θά' της έλεγα πολύ εύχαρίστως, άν την ξανάβλεπα.

ΓΥΝΑΙΚΕΙΑ ΑΣΥΜΒΙΒΑΣΙΑ

—Κύτταξε το νέο μου καπέλλο!... Δεν είναι πολύ σίκι;

—Πόσα;

—Ω πολύ φθινό...

—Παράξενο! Τότε, πώς το βρίσκεις σίκι;

—Λέγε, παιδί μου...

—"Η άδελφούλα μου, κύριε καθηγητά, περιμένει στον διάδρομο να σ' ά μιλήσει.

—"Η άδελφούλα σου;

Δέν χωρεί άμφιβολία ότι έναν δημοδιδάσκαλο, όσο σοβαρός κι' άν είναι τον εύχαριστούσαν περισσότερο ή έπίσκεψη της άδελφής ενός μαθητού, παρ' ό το πατέρα, κι' ακόμα λιγώτερο της γιαγιάς!

"Επέβαλα λοιπόν σιωπή στους φωνασκούντας μαθητές και βγήκα άπ' την τάξη, φτιάνοντας τον φιδγόκο της γραβάτας μου.

Τί ευάριστη έκπληξη ήταν εκείνη! Νά μου τό λέγανε δεν θά' το πίστευα!

Στόν διάδρομο, ήταν η όμορφη μελαχροινούλα με την ανασχημένη μορφή!

Την είδα, κι' ύστερα μονομιās, έπαυα να την βλέπω, γιατί τό σχολείο άρχισε να στριφογυρνά γύρω μου κι' έίγα την έντύπωση πως ταξίδευα, λιπόμυμος, στους αιθέρες.

"Η μελαχροινούλα με πλησίασε και χωρίς να προσέξη την ταραχή μου, έίπε:

—Κύριε καθηγητά, επιτρέψτε μου δυό λόγια...

—Σ' άς επιτρέπω... και έκατό ακόμα, δεσποινίς!...

—Πώς πάει στα μαθήματά του ο άδελφός μου "Ερρίκος;

—Υπέροχα, είναι ο καλλίτερος μαθητής μου, πιστεύω να βραβευθί στο τέλος του χρόνου. "Ακούραστος, προσεκτικός, μελετηρός, δεν θ' άργήσει να γίνει άρχηγός της τάξής του, σ' ό τό έγγυώμαί έγώ!

—Αφού είναι έτσι, σ' άς εύχαριστώ, δεν έχω να σ' άς πω τίποτε άλλο.

—Και τώρα, δεσποινίς, με την σειρά μου: επιτρέψτε μου και μένα δυό λόγια...

—Είς τό επανιδείν, κύριε καθηγητά. Κι' άφήνοντάς με σύζυλο, άπομακρύνθηκε με βήματα έλαφρά-έλαφρά... που άντηρούσαν όμως τόσο βαρεία μέσα στην καρδιά μου.

□ □

"Επέστρεψα στην τάξη μ' ένα ύφος αύστηρό που άναστάτωσε τους μαθητές και τους έκανε να καθήσουν φρόνιμα για μι ά βδουάδα.

"Εξαφνα ο "Ερρίκος σηκώθηκε άπ' τό θρανίο του:

—Κύριε καθηγητά, έίπε, θά' με κάνεις άρχηγό της τάξής;

"Όλοι οί μαθηταί σάν να τό περίμεναν αυτό έσκασαν στα γέλια!

"Ενώ έγινε έξω-φρενών:

—Μικρέ μασκαρά! φώναξα. Είσαι ό πιο άπειθάρχης, ό πιο άπρόσεκτος ό πιο τεμπέλης, ό πιο έεροκέφαλος από όλους! Πώς έχεις τό θάρρος να με ρωτάς για ένα τέτοιο πράγμα;

—Μά, κύριε καθηγητά, επιτρέψτε μου δυό λόγια...

—"Όχι! Ξεφάνισα. Αυτό ποτέ! Δεν επιτρέπω λέξη σ' κανέναν!

ΖΕΠ

Η ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ „ΕΒΔΟΜΑΣ”

ΜΕΓΑΛΗ ΠΡΩΪΝΗ ΕΦΗΜΕΡΙΣ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΗ ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΩΣ ΠΑΝΗ ΤΗΣ ΔΕΥΤΕΡΑΣ, ΤΡΙΤΗΣ, ΤΕΤΑΡΤΗΣ, ΠΕΜΠΤΗΣ, ΠΑΡΑΣΚ., ΣΑΒ. ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΣ

ΑΙ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΙ ΜΑΣ

"Αποκατασταθείσης της ύγείας —γκούχου!... γκούχου!...— των πολυτίμων συνεργατών μας —γκούχου!... γκούχου!...— έίμεθα εύχαρις—γκούχου!... γκούχου!...— έπαυλαμβάνοντες από σήμερα την τακτικήν μας έκδοσιν —γκούχου!... γκούχου!... Η ΔΙΕΥΘΥΝΣΙΣ

ΠΟΛΙΤΙΚΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ

ΣΤΑΣΙΜΟΤΗΣ

"Η διεθνής κατάσταση ούτε έξοφώθη ούτε άπεσοφώθη. Παραμένει όπως θά' άντελήφθητε στάσιμος, ως καιός μαθητής.

Τό άνατριχιαστικόν γεγονός κατ' άλλους μ'έν πρέπει να άποδοθί εις την γρίπην, ή οποία ως γνωστόν, έλέγετο άλλοτε και Ισπανική, κατ' άλλους δέ εις τον καιρόν.

Την έπαυσε άναγνώστα την γρίπην; "Αν όχι δεν θά' κατορθώσ ης να μ' άς έννοήσ ης! Φεύ!... Τοιαύτη ή ζωή και τοιαύτα τα ανθρώπινα.

"Η πολιτική, λοιπόν, στασιμότης συνεχίζεται.

Είς τα πολεμικά μέτωπα έξ άλλου ήρεμία. "Ο άγών έν τούτοις συνεχίζεται λυσσώδης αίματηρός εις την Ισπανίαν.

Βεβαιούται όμως ότι μέχρι τέλους του έτους θά' έχη λυθί τό πρόβλημα της Μαδρίτης της Βαλένθιας, της Βαρκελώνης, του Μπουγιόζ και της Ταϊτής.

"Αλλά θά' λυθί; "Εδώ είναι τό μεγάλο ζήτημα. Καί άν δεν λυθί Καί άν παραμείνη άλυτον; Τότε ώρισμένως θά' έχωμεν νέαν έπιδιήν γρίπης Ισπανικής αυτήν την φοράν... Γκούχου!...

ΛΟΡΔΟΣ ΝΟΡΘΚΛΙΦ

ΕΝΤΓΚΑΡ ΜΠΟΥΝΤΑΛΑΣ

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ

ΜΕ ΤΟ ΑΣΠΡΟ ΜΑΤΙ

Μέγα άστυνομικόν μυθιστόρημα σύγχρονον, έξαιρετικώς περιπετειώδες, άνατριχιαστικόν και σπαρταξικάρδιον.

ΜΕΡΟΣ Α. Β.

(δεν πρόκειται διά τ' άλεωφορεία του Βύρωνος...).

ΚΕΦΑΛ. 300ον

Τά πάντα δι' "Εκείνην

—"Ιππότα Γοδεφρίδε!

—"Ιππότα Λανσελότε!

—Θά' φάγωμεν τ' αϊδέρα σήμενα!

—Θά' τ' άφάγωμεν Ιππότα!

—"Εν ανάγκη θά' παραγγείλω-

ΣΗΜΕΙΩΣΕΙΣ

ΧΑΙΡΟΜΕΝ

Χαίρομεν έξαιρετικά διότι έλήφθη υπό των άρμόδιων ύπ' όψει ή υπόδειξις μας περί ένιαίου γείσου.

"Από του προσεχούς έτους 1948 όλοι οί ιδιοκτήται θά' υποχρεωθύν να κατασκευάσουν εις τό ύψος των στεγών των μαοκίξες, ως εκείνη του γνωστού σφραγίστου, αι όποια μαοκίξαι θά' συνεχίζονται εις τρόπον ώστε να άποτελούν στοάς, κάτωθι των όποιων θά' κυκλοφορούν οί πεζοί, διασχίζοντες άσφαλώς τούς όδους, από της μιάς γωνιάς εις την άλλην.

Παρουσιάζεται όμως τό έξής πρόβλημα: ή άνύσθητις του ύψους των κτιρίων τα όποια είναι έλα ύψηλά και άλλα χαμηλά. "Αλλά με όλίγην καλήν θέλησιν θά' ήτο δυνατόν να παρακαμφθί και τό έπιδιόν αυτό.

Τί θά' έλεγαν αίφνης, οί άρμόδιοι δι' ένα σύστημα κλιμακωτών γείσων;

Θά' επανέλθωμεν διεξοδικώτερον.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ

"Ο νέος μεγάλος διαγωνισμός της "Καθημερινής "Εβδομάδος.

ΩΡΑ 31Η ΠΡΩΪΝΗ

ΥΠΟΥΡΓΙΚΗ ΚΡΙΣΙΣ

ΕΙΣ ΤΗΝ ΖΟΥΛΟΥΑΝΑΝ

Τουά-Τουά (Κεντρική "Αφρική) 28 —(διά του άσυρμάτου μας) "Η κυβέρνησις Λούα Μπαλούα υπέβαλε παραίτησιν. "Ως λόγοι φέρονται αι άντιρρήσεις του άρχηγού της φυλής των Πούα-Πούα ως προς την διανομήν γίδος, θυσιασθείσης από κοινού εις τον θεόν Τουτού-Μουτού.

Καταβάλλονται προσπάθειαι όπως πεισθί ο κ. Λούα Μπαλούα να άνακαλέσ η την παραίτησιν του.

ΣΚΕΨΕΙΣ

—"Ισοον εύτυχής είναι κανείς εις τόν έρωτα όταν αγαπά και δεν άνταπατάται!...

—"Ο κόσμος άσφαλώς θά' ήτο χωρίς κανένα θέλητρον εάν δεν ύπήρχαν τα διάφορα αγαθά του.

(Δά Μπουζιέρ)

—Μην άδμονήτε ποτέ άν κατορθώνετε να φέρετε εις πέρας τό έργον σας. "Εάν εισθε έγγαμος, θά' εύρεθί άσφαλώς ο πιστός φίλος που θά' αναλάβ η τό βαρύν έργον.

(Καρδινάλιος Ρισελιέ)

ΠΑΡΑΚΟΛΟΥΘΗΤΕ

την "Καθημ. "Εβδομάδα». Πληρώνετε μόνο ένα διφραγκο και ταυτοχρόνως δεν πληρώνετε τίποτε!...

ΠΩΛΕΙΤΑΙ

...έσπευσμένως, ένεκα άναχωρήσας καλαμάρι μετά μελάνης και κονδυλοφόρου.

Χόλις.

"Ο διάσημος δέδεκτιβ έγευμάτιζεν εύβελως με μισό φλυτζάνι τσάι και ένα τέταρτον κουλουριού, μόλις αγοράσθέντος από την γωνίαν της όδου Θεμιστοκλέους, όποτε κτυπά ή θύρα του γραφείου του.

—Εμπρός άναφώνει!

"Η θύρα έστρεψε επί των στροφίγων της, ένώ ο διάσημος άστυνομικός έψιθύριζε μεταξύν των όδόντων του, ένώ έτεμάχιζε τό τελευταίο σουσάμι του κουλουριού: «πάλι δεν την λάδωσε αυτός ο Γιάννης!», και γυνή της μεσήλικε έσπλάσε κορυφάουσα:

—«Σέλοκ Χόλις! Σώστε με!

"Ο μεγάλος άστυνομικός την προσέδρα μετ' έπιλήξεως και

—«Τα ήρώτασε:

—Και έμ' ποιος θά' με σώσ η μου;

(Τό τέλος εις τό προσεχές)

Θ ΣΑΤΥΡΙΚΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

ΧΑΛΑΣΜΟΣ

"Όλος ο κόσμος γριπιών σ' άς Σέρρας έπεσε χιόν

και σ' άς δουνά φανήκαν λύκοι... Καί—τί τα θές, τί τα ζητείς;—

"Εφάνηκεν ΕΙΣ θεατής τέλος, προχθές, εις την "Αλλήν.

ΠΩΛ ΣΟΥΝΤ

ΓΙΑ ΝΑ ΔΙΑΣΚΕΔΑΖΕΙΣ ΚΑΙ ΝΑ ΦΡΙΤΤΕΤΕ

1. ΑΙΝΙΓΜΑ

Τί είναι τό όν εκείνο τό όποιον έχει δύο χείρας, δύο πόδας, κορμόν, κοιλίαν και λαμόν, δεν έχει όμως κεφαλήν; (Σπεύδοντε να πληροφορησώμεν όσους ένόμισαν ότι, έχον κίβλας λύσει τό αίνιγμα ότι δεν πρόκειται περί ανθρώπου που πρόκειται να παντρευθί).

2. ΣΠΑΖΟΚΕΦΑΛΙΑ

Μπορείτε να μ' άς πητε τί παριστάνει ή μελανή αυτή κηλίς;

"Επίσης μπορείτε να μ' άς πητε ό πο τί έχει γίνει;

ΛΥΣΕΙΣ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΩΝ

ΠΑΙΧΝΙΔΙΩΝ

1. ΓΕΩΜΕΤ. ΠΡΟΒΛΗΜΑ

"Η λύσις του προβλήματος σ' ό το άναβάλλεται, διότι έλητήθη τηλεγραφικώς από τον "Αίνσταν και μέχρι της στιγμής καθ' ήν τιθέμεθα υπό τ' άπειρήσια, ή άπάντησις του διασήμου μαθηματικού καθυστερεί.

2. ΣΤΑΥΡΟΛΕΞΟΝ

(Τ' άς λύσιν εις προηγούμενον φύλλον).

ΠΡΟΣΦΟΡΑΙ-ΖΗΤΗΣΕΙΣ ΖΗΤΟΥΝΤΑΙ

...έπειγόντως άναγνώστα διά την "Καθημερινήν "Εφημερίδα».

ΕΝΟΙΚΙΑΖΕΤΑΙ

...άμέσως, έτοιμοπαράδοτον, τό άνω διαμέρισμα της καρδιάς της νεαρής χήρας Κας Τ. Τ.

"Όλα τα κοινά.

(Πληροφορία δι' άπαντα τό άνωτέρω στα γραφεία μας).

"Υπεύθυνος: ΑΣ. ΟΥΕΤΑΙ!

"Αρχ. τ' άς τ' άς: ΠΑΡΟΣ. (Αι διευθύνσεις άμφοτέρων γνωστοί).

ΝΕΟΔΗΜΗΚΗ ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΑ

ΜΗ ΜΟΥ ΖΗΤΑΣ

Μη μου ζητάς τ' άδύνατα, μη μου μιλάς γι' άγάπες.
Είν' ή καρδιά μου δολοκλειστη
και πρόωρα γερασμένη,
σαν εκκλησιά άλειτούργητη,
σαν χώρα ρημασμένη.
Μη μου ζητάς τ' άδύνατα, μη μου μιλάς γι' άγάπες.

Κατάρα ποιά με θάρυνε, ποιά μάγια μ' έ-
χουν δέσει, δεν ξέρω, και νεκρώθηκε καθ' αίσθημα έν-
τός μου.
Βλέπω με μάτι αδιάφορο, κάθε χαρά του
κόσμου.
Κατάρα ποιά με θάρυνε, ποιά μάγια μ' έχουν
δέσει;

Μη μου ζητάς άνώφελα, να νοιώσω, ν' ά-
γαλήσω.
Κάποιο άγέρι έμάθησε
τά ρόδα στην καρδιά μου,
τά όνειρά μου έσκόρπισε,
σαν τή πουλιά, μακριά μου.
Μη μου ζητάς, ό,τι έθαψα και άλλι ν' άνα-
στήσω.

ΡΙΤΣΑ ΣΠΡΑΟΥ

ΓΑΛΑΖΙΟ ΜΟΛΥΒΙ

Γύρω νάχη τό θαμπόφωτο τά μαύρα τά
φτερά του άπλωμένα.
Ο ήλιος νάσαι μακριά από τη φύση και
τη σκέψη σου.
Και ύστερα νάρχεται τό σκοτάδι. Ναί βέ-
βαια νάρχεται άπόσκλητο τό σκοτάδι, και
γύρω σου και μέσα σου βασίλισσα ή νύχτα
να θρονιάζεται.

Πλάι σου δυό μάτια να νοιώθης. Δυό
κομμάτια γαλάζιο μολύβι να σου τρυπάνε
τό κορμί.

Τότες να καρφώνης τό βλέμμα σου πάνω
στό καυτό, τό πυρωμένο μολύβι, όχι μέσα
ήθελα να πώ.

Κάποια στιγμή να θυμάσαι πώς τό γαλά-
ζιο μολύβι άνήκει σε ήποιον που κάποτε
ήταν για σένα ή ζωή. Η ΖΩΗ με κεφαλαία
μάλιστα τά γράμματα. Τότες τά χείλη σου
φλογισμένα από τόν πυρετό άπεγνωσμένα
να ζητούν να θρούν τά δικά της στο σκοτά-
δι. Λες να τά θρούν;

Μα ναί τή θόνηκαν πιά.
Ύστερα. Ναί μα ύστερα;
Ύστερα φίλε μου να ξυπνάς και να σκέ-
πτεσαι—τόρα πιά πώς μπορείς να κυβερνάς;
τή σκέψη σου—πώς όλα τούτα ήταν όνειρα
που τά έζησες ξύπνιος. Ξύπνιος; Νοί, βέ-
βαια, ξύπνιος. Αυτή είναι τόσο μακριά που
θα περνούσαν βδομάδες να άνταμώνεις αυ-
τήν και τά χείλια της.

Γύρω νάσαι σκοτάδι. Ο ήλιος και ή σκέ-
ψη σου νάχουν κινήσει από νορίς γι' άλαργι-
νόν ταξίδι. Και να νοιώθης τό γαλάζιο μο-
λύβι να σου καίη—λες κι' είναι πυρωμένο
μέταλλο όλο σου τό είναι...

ΣΥΛΒΙΟΣ ΜΙΡΑΝΤΗΣ

ΑΙΘΟΥΣΑ ΑΝΑΜΟΝΗΣ

Ευρύχωρο τό σαλόνι. Κι' ούτε ένα παρά-
θυρο να φέρνει λίγο φώς της ήμέρας να φω-
τίξη. Γι' αυτό κάποιο πολύφωτο πάντα εί-
ναι άναμμένο. Ρίχνει τις άχτίδες του πάνω
στά πρόσωπά μας και τά δείχνει πιδ κίτρι-
να και πιδ σκελετώδικα.

Δέ μιλάμε διόλου. Έχουμε ρίξει άναπαυ-
τικά τούς σκελετούς μας στις πολυτελέστα-
τες πολυθρόνες. Και κυττάζει ό ένας τόν
άλλο με συμπόνοια... Κάπου-κάπου άκούγε-
ται ένα θρόισμα: είναι τό βιβλίο με τά το-
πία και τά σανατόρια. Τό ξεφυλλίζουν κά-
ποια κοκκαλιάρικα δάχτυλα και τό χαϊδεύ-
ουν κάποιες άτονες ματιές...

Οί θαρειές άναπνοές μας μοιάζουν σαν αυ-
τές πουρχνονται από μακριά—από έναν άλ-
λον κόσμο!... Και συχνά αυτή την υπόκω-
φη σιναυιλία την άκομπανιάρει ξερός, μι-
κρός, ένας βήχας που θγαίνει δύσκολα από
τό χτικιασμένο κουφάρι μου...

Πλάι μου καθεται ένας χοντρός. Αυτός δέ
μοιάζει με μάς τά φαντάσματα. Όλη την
ώρα χαιδεύει την τεράστια κοιλιά του, ή
παίζει με την δόλοχρηση καδένα του. Φαίνε-
ται ευχαριστημένος. Σίγουρα δεν είναι άρ-
ρωστος αυτός. Τόν κυττάζω με μοχθηρία!
Και ζηλεύω, άχι! πόσο ζηλεύω!... Θέλω να
του φωνάξω: «Αν καμιά φορά πειραχτή-
τε, κύριε, από κάτι ασφαλώς θάνα από τό
στομάχι σας. Γιατί δέ θα μπορείτε, δυστυ-
χώς, να χωνέψετε...». Άλλά άντισκόφτομαι.
Από τό πλαινό δωμάτιο φτάνει μια άγρια
φωνή: θαθεία, πιδ θαθεία... Ύστερα ένας
βήχας λεπτός και άτονος—γκίχ, γκίχ! Και
κάποτε, κάποιος ψίθυρος που μόλις διακρί-
νεται—τριάντατρία, τριαντατρία, τριαντα-
τέρα...

Κι' επί τέλους άνοίγει μια πόρτα. Σε μάς
προστίθεται για λίγο ένα άδοκίμητο και φρι-
καστικό φάντασμα. Μα δεν τό προσέχουμε.
Όλοι κυττάζο τό γιατρό. Ψηλός, γεμάτος
και, πρό παντός, ύγιέστατος. Μας ρίχνει
μια φευγαλέα ματιά. Σίγουρα μάς πέτησε.
Και σίγουρα σ' έμάς τις σκέψες, πιδ θαδί-
ζουμε προς τό θάνατο γοργά, δέ θα έβλεπε
παρά ισάριθμα τρακασάρια. Και γι' αυτό
μάς χαμογέλα. Και γι' αυτό μάς χαιρετάει
πρόθυμα κινώντας τό κεφάλι του... Με πιά-
νει φρίκη! Δεν τόν προσέχω πιά.

Σεκουμπώνομαι βιαστικά. Λύνω και την
ξεφτισμένη μου γραβδάτα. Πρέπει να είμαι
έτοιμος. Γιατί τό ξέρω: ό χρόνος είναι
χρήμα. Κι' άνα θροδύνω λιγάκι περισσότε-
ρο για να γδυθώ θα θάλη τις φωνές ό κ.
καθηγητής... Στην τάση που πανταλονιού
μου κρατώ σφιχτά ένα τριμμένο κατοστάρι-
κο. Οθώω πώς τό έξοικονόμησα κι' αυτό.
Είναι λίγα, φυσικά, για έναν κ. καθηγητή.
Μα τό χαμογέλιο κι' ό πρόθυμος χαιρετι-
σμός μου δίνουν θάρρος.

Και πλησιάζω σήν άνοιχτή πόρτα και
νοσημονοίζω δειλά: «Καλημέρα...». Ο κ.
Καθηγητής νάτι που άπανταί ξενόγλωσσα.
Θά ήταν γαλλικά. Δεν τά καταλαβαίνω ό-
μως. Και στενοχωριέμαι... Τόν κυττάζω
στά μάτια. Και με λύπη διαπιστώνω πώς
μλκεί στόν κοίλασά.

Η έγκάρδια κουβέντα τους κρατάει πολύ.
Περίεργο: ό χρόνος, λοιπόν, δεν είναι πάν-

Ο ΠΡΩΟΣ ΜΟΥ

Δέν είν' έμένα ό πόθος μου ή δίψα του
χρυσού
σκλάβος έγώ δέ σύρθηκα, προσκυνητής του
πλούτου
ούτε τή δόξα έθεσα σκοπό μου έγώ στο νου
ούτε τιμές έζητησα άλλες του κόσμου τού-
του.

Μακριά έγώ κι' αν έζησα, άπ' όλα μακριά
κι' από τά πλούτη, τις τιμές, τή δόξα τή
μεγάλη
όμως γι' αυτό δεν έζησα μακριά κι' άπ' τή
χαρά
κι' ούτε στόν κόσμο ζήτησα μια χάρη έγώ
άλλη.

Κρατήστε σείς τά πλούτη σας, Άρχόντοι,
τις τιμές...
Κρατήστε και τις δόξες σας. Για μένα ένα
λουλούδι
πόσα δέ λείει περισσότερα... Πόσες γλυκές
στιγμές
δεν κρύβει πιδ υπέρτερες για μένα ένα τρα-
γούδι...

Λίγη Άγάπη στη ζωή και κάτι ναί! γλυκό
ένα λογάκι—τίποτα σούς θησαυρούς του
κόσμου—
είναι άρεκέτα την πιδ τρανή χαρά να νοιώσω
έγώ
τόν κόσμο αυτόν δολοκληρον, όλον να κλείσω
έντός μου!

ΜΙΛΤΟΣ ΖΑΚΚΑΣ

Η ΚΕΡΑΣΙΑ

Με τό άνάλαφο άέρακι, ή κερασιά, πότε
κρύβει και πότε μου φανερώνει, τά ολοκόκ-
κινα χείλη της...

Και είναι τόσο ώραία και τόσο ελκρινά,
καθώς τά δείχνει χαμογελαστά μέσ' άπ' τά
φυλλώματα. Δεν μοιάζουν με τά δικά σου,
τά ελκρινά, τά ψεύτικα.

Τής κερασιάς τά ολοκόκκινα χείλη, είναι
άδολα, άγνά...

ΦΟΙΝΙΕ

τά χρήμα; Και δέ θυμώνει πάντα ό για-
τρός; Μα τί να λένε, τί να λένε; Για τό
καζίνο; Για τά μπαίν-νίξ; Για κάποιο γλέν-
τι με σαμπάνιες; Για την κόουρα τους;
Για την γκαρσονιέρα τους; Για κάποιο μπου-
μπούι στωχό που τάνοιξαν στη ζωή;...
Τί να λένε;...

Τους άκούω θαυεστημένους. Η πληχτική
κι' επιπλωμένη αϊθουσα άναμονής, με τό
μουντό φώς και τά άθλια παντάσιατά μας,
μου έχει γίνει άνυπόφορη. Χαίδεω με πα-
ράπονο τό τριμμένο κατοστάρικο που θα τό
στερηθώ σε λίγο... Νευριάζω... Κι' άθελά
μου άφήνω ξερό, μικρόν ένα βήχα που
θγαίνει δύσκολα από τό χτικιασμένο κουφά-
ρι μου. Δεν τό θέλω; μά γίνουμαι κακός.
Χαλάω την ξενόγλωσσα κι' ένκόδια συζή-
τηση του κοίλαρά και του κ. Καθηγητή με
τόν βήχα μου...

ΦΩΤΗΣ ΣΚΟΤΕΙΝΙΑΣ

«Έβδομάς»

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΗ
ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

Γραφεία:

Νοταρά 15, Αθήναι
(Όπισθεν Μουσείου)
Τηλέφωνον: 24-947

ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ

Έτησία έσωτερικού	Δρ. 200.—
Έξάμηνος »	» 100.—
Έτησία έξωτερικού	Διρ. 1.10—
» Άμερικής	Δολλ. 6.—

Υπεύθυνος:

Κ. ΣΥΡΙΑΝΟΥΔΗΣ (Πλαπούτα 22)

Προϊστάμενος τυπογραφείων:

Ν. ΣΚΑΡΙΜΠΑΣ (Μαϊζώνας 22)

Τά χειρόγραφα, δημοσιευόμενα και
μη δέν επιστρέφονται.

Μεταξύ μας

Κώσταν Ίονιώτην. Πολλή άπλοϊκά
γραμμένο και χωρίς καμιά πρωτοτυπία τό
«Στόν άφο της». Για τό άλλο που μάς ρω-
τάτε υποθέτουμε ότι σάς άπαντήσαμε γιατί
θυμόσατε τό ψευδώνυμό σας. Πιστεύουμε ότι
έν τώ μεταξύ θα είδατε την άπάντησή μας.

Σ. Κ. Έγκρίνεται τό «Θά θυμηθώ». Για τό
άλλο, έτσι είναι, όπως μάς γράφετε. Πά-
νον Τάμπαρην. Καλλίτερο από τά ποι-
ήματά σας τό «Παράπονο» όχι όμως και δη-
μοσιεύσιμο. Ύστερείτε ακόμη πολύ στην
τεχνική του στίχου, ιδίως στο μέτρο. Ρέν-
νον Χ. Πράγματα τετριμμένα και χιλιοει-
πωμένα. Δυστυχώς δεν έχουμε τόσον καιρό
διαθέσιμο ώστε να διορθώσουμε τά στελλό-
μενα και να τά δημοσιεύουμε. Βρίσκομε άλ-
λωστε ότι αυτό δεν όφείλει τούς άναγνώ-
στας μας που πρέπει να φροντίζουν να δι-
ορθώνονται μόνοι τους. Την σύσταση του

Άντρέ Λυγκέ δεν την γνωρίζουμε, δυστυ-
χώς. Αν κατορθώσουμε να την μάθουμε θα
σάς την γράψουμε στα «Μεταξύ μας». Κώ-
σταν Σίμων. Για τόν «Χωρισμός» σάς
άπαντήσαμε ήδη. Βρίσκομε τό τέλος του,
κυρίως, άδύνατο. Τά «Χριστούγεννα» μέτρια
άπ' ενός, παράκαιρα άπ' έτέρου. Τό «Η-
ταν ή άγάπη μου» εγκρίνεται και θα δημο-
σιευθί με τή σειρά του. Ά ν ή σ υ χ ο ν.

Σχολιοτενείς οι φράσεις σας. Στο μέλλον
γράφετε συντομότερες φράσεις, άπλούστε-
ρες για να είναι όμαλότερο τό γράψιμό
σας. Τά σο ύ λ α ν Ίε ρ ο κ λ έ ο υ ς. Αν
έλειπαν μερικές φλυαρίες και μερικές κοινο-
τοπίες από τό πεζό σας που τό χαλούν, ίσως
να ήταν δημοσιεύσιμο, γιατί (στη μέση πρό
πάντων) έχει άρεκέτες καλές φράσεις. Πάν-
τως άπορούμε πώς δεν καταλαβαίνετε που
χρειάζονται τά εύφωνα «ν» και γράφετε
«τ ή άμμουδιά» αντί την άμμουδιά «τ ή
έπιπολαϊότητά σου, τ ή άλλη, σ τ ή έποχή
μας, τ ή παλιά λαχτάρα» κ.λ.π. Πάνον
Κοντέλλην. Τό παιχνιδι που μάς στείλατε
είναι γνωστόν. Πάντως σάς ευχαριστούμε
διά τό ενδιαφέρον σας κατώς και διά τās
ευχές σας. Μη τ σ ο ν Γ. Κ α ρ α μ π ί ν η ν.

Έγκρίνεται τό «Ξύπνημα» και θα δημοσιευ-
θί με τή σειρά του.

Χριστόφιλον Παξινόν. Έγκρί-
νεται ή «Κατάρα». Τό «Παλάτι» κατώτερο.
Ν. Χ. Η «Μαθήτρια» έχει κάποια πρωτοτυ-
πία, όμως ό στίχος της δεν είναι δουλεμέ-
νος όσο χρειάζεται για να είναι δημοσιεύσι-
μος. Στέλιον Άράπην. Κοινοτοπίες
χιλιοειπωμένες. Πρωτοτυπήστε λίγο. Μι-
χάλην Γρατσιάν. Προχειρογραμμένα
τά ποιήματά σας. Έχουν ένα-δυό στίχους
σχετικά καλούς άλλα στο σύνολο θα ήθελα
άκόμη άρεκέτο «χτένισμα» για να γίνουν δη-
μοσιεύσιμα. Πάνον Παπαπαναγιώ-
του. Στείλτε μας κανένα πεζό με θέμα λι-
γότερο συνθησιμένο γιατί τό γράψιμό σας
είναι άρεκέτα συμπαθητικό. Νέλλην Σί-
βαν. Έγκρίνονται και τό τετράστιχο και
τό εξάστιχο. Να μη φορά που έπετύχατε
και στην ποίηση. Μανταλέναν Άλμ-
πάτι. Δεν πρέπει να παίρνετε τά πράγμα-
τα έτσι μονόπλευρα και να λέτε «Αν κι'
αυτό άποτύχη, δεν ξαναγράφω». Κάθε
πράγμα για να επιτύχη χρειάζεται και έπι-
μονή και προσπάθεια και φροντίδα. Κι' αυ-
τό τό διήγημά σας έχει ώρισμένα καλά ση-
μεία που δείχνουν ότι αν κοπιάσετε περισ-
σότερο και καταβάλλετε περισσότερη προσ-
πάθεια στο γράψιμό σας, θα επιτύχετε κά-
ποτε. Ός σύνολον έχει πολλές φλυαρίες κι'
επαναλήψεις ιδίως στην άρχή και άρεκέτες
κοινοτοπίες. Ίσως αν τό συντομεύατε, δι-
ορθώνοντάς το συγχρόνως να γινόνταν δη-
μοσιεύσιμο. Γιόργον Παπαδημη-
τρίου. Συμπαθητικό τό ποιημάτάι σας.
Έγκρίνεται και θα δημοσιευθί με τή σειρά
του. Β. Νήριτον. Δυστυχώς τό ποιήμα-
τά σας είναι άτεχνο. Πρωτόλειο έντελώς. Ι.
Άγγελίδην. Άποτυχημένο τό πεζο-
τραγούδι σας. Τό γράψιμό του καθόλου
καλό. Κυττάξτε και μόνος σας τις τελευταί-
ες φράσεις του:

Μ' άμφίβολη καρδιά μη ξεύρωντας παιδόν
άγαπούς ή ξανθιά κοπέλλα της ρώττης

Μ' άμφίβολη καρδιά μη ξεύρωντας παιδόν
άγαπούς ή ξανθιά κοπέλλα της ρώττης

Μ' άμφίβολη καρδιά μη ξεύρωντας παιδόν
άγαπούς ή ξανθιά κοπέλλα της ρώττης

ΔΙΑΤΗΡΗΣΑΤΕ ΤΟ ΩΡΑΙΟΤΕΡΟ ΣΤΟΙΣΙΜΑ ΤΗΣ ΚΕΦΑΛΗΣ ΤΑ ΜΑΛΛΙΑ ΣΑΣ

με την τελευταίαν άπλουστάτην μέθοδον, την Brillantine CHARMINE
CHARMINE Α'. Διά τά μαύρα, καστανά και ξανθά μαλλία.

Άναξωγονεί τό χρώμα των μαλλιών σας χωρίς να είναι θαφή και
έντός 10 τό πολύ ήμερών έχετε τό φυσικόν χρώμα της κόμης σας

Μαύρα, Καστανά ή Ξανθά.

Καταργεί πλέον τά άσπρα μαλλία και δίδει χωρίς να θλάπη
καθόλου την ώραιότεραν στιλπνότητά. Ξεαλείφει την πιτυρίδα και
σταματά την τριχόπτωσην.

ΔΟΚΙΜΑΣΑΤΕ ΚΑΙ ΘΑ ΠΕΙΣΘΗΤΕ ΜΟΝΟΙ ΣΑΣ

ΒΙΒΛΙΟΓΡΑΦΙΑ ΚΑΙ ΧΡΗ ΣΙΣ ΕΝΤΟΣ ΤΟΥ ΚΥΤΙΟΥ.

Γενικός Άντιπρόσωπος

Γ. ΝΙΚΟΛΟΠΟΥΛΟΣ

Σ.ΟΦΟΚΛΕΟΥΣ 10.

ΤΗΛΕΦ. 24742.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΙΑΤΡΟΥ

Ο Ιατρός της «Εβδομάδος» δέχεται τους έχοντας ανάγκη των συμβουλών του αναγνώστας μας καθ' ἐκάστην, πλὴν Κυριακῆς, 6-7 μ.μ. Εἶναι ὁμῶς ἀπαραιτήτων νὰ τοῦ δηλώουν τὸ ὄνομα ὑπὸ τὸ ὁποῖον μᾶς ἐγραψαν. Δέχεται: Ἀγ. Δημητρίου 14.

Κοῦλ-Καρέ. Ἡ συμβουλὴ ποὺ μοῦ ζητάτε δὲν εἶναι τῆς ἀρμοδιότητός μου, γιατί δυστυχῶς, ἡ ἐπιστήμη δὲν ὀφείλει νὰ φάρμακο νὰ θεραπεύῃ τὸν κόσμον καὶ ἀπὸ τὸ πρᾶγμα αὐτό. Ὅπως δὲ ποτε ὁμῶς, μὴ καὶ με ρωτᾶτε, σὰς ἀπαντῶ με δύο λέξεις: φανήτε ἄνδρες. Τίποτε ἄλλο δὲν ἔχετε νὰ κάνετε. Σκεφθῆτε ὅτι αὐριο θὰ πάτε στρατιώτης, καὶ μὴν παιδιάζετε. Θὰ γνωρίσετε ἴσως—πρᾶγμα ποὺ ἀπευχόμεθα βέβαια—ἄλλες μεγαλειότερες ἀπογοητεύσεις στὴν ζωὴ σας. Πῶς θὰ ἀντιδράσετε ὅταν σ' ἔνα τόσο μικρὸ πρᾶγμα δείχνετε σήμερα αὐτὴ τὴν ἀδυναμία;

Τεθλιμμένην ὕπαρξιν. Βλέπετε ὅτι τὶς περισσότερες φορές αἰτία κάθε κακοῦ εἶναι ὁ ἴδιος ὁ πάσχων. Μοῦ εἶχατε ἂν θυμῶμαι καλὰ ζητήσει μὴ συμβουλὴ πρὸ ὀκλήρου χρόνου. Ἐγὼ σὰς ἀπήγγειλα τότε ἀναγνωρίζοντας τὴν σοβαρότητα τῆς ἀρρώστειας ποὺ δὲν ἦταν βέβαια καὶ ἐπικίνδυνος.

ΩΣΑΤΕ ΕΙΣ ΤΟ ΧΑΜΟΓΕΛΟ ΣΑΣ ΕΝΑ ΝΕΟΝ ΘΕΛΗΤΡΟΝ

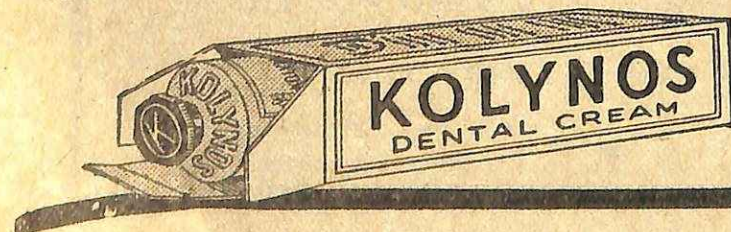
Μία ἀντισηπτικὴ Ὁδοντοκρέμα ἡ ὁποία ἀφαιρεῖ τὰς κηλίδας καὶ ἀποδίδει στὰ δόντια τὴν φυσικὴν των λευκότητα εἶναι ἡ

ΚΟΛΥΝΟΣ

εἰς τὴν ὁποίαν ἀπενεμήθη ὑπὸ τῆς Χ Διεθνούς Ἐκθέσεως Θεσσαλονίκης μέγα βραβεῖον «ἐκτὸς συναγωνισμού».

Εἰς τὴν κρέμαν ξυρίσματος ΚΟΛΥΝΟΣ ἀπενεμήθη ἐπίσης ὑπὸ τῆς αὐτῆς Ἐκθέσεως τὸ χρυσοῦν μετάλλιον.

ΓΕΝ. ΑΝΤΙΠΡΟΣ: ΜΩΡΙΣ ΦΑΡΑΤΖΗ ΟΔΟΣ ΣΚΟΥΛΕΝΙΟΥ 3, ΑΘΗΝΑΙ

νη, σεῖς ὁμῶς προτιμήσατε νὰ μὴν κάμετε τίποτε. Ἀφήσατε τὸν ἑαυτὸ σας ἐπὶ ἓνα ὀκλήρου χρόνο στὸ χάλι του καὶ τώρα ἔρχεσθε καὶ ζητάτε ἐπείγοντως συμβουλὴ. Νομίζω ὅτι καὶ πάλιν θὰ πάη στὰ χαμένα ἡ συμβουλὴ ποὺ μοῦ ζητάτε.

Λοιπὸν τὰ φάρμακα τὰ ὁποῖα πήρατε ἦσαν ἀκριτὰ καλὰ, ἀποτελεσματικὰ ὅσο χρειάζεται στὴν προκειμένη περίπτωση. Εἶναι ἀπόλυτος ἀνάγκη νὰ καταλάβετε ἂν θέλετε νὰ ἀπαλλαγῆτε μὴ γιὰ πάντα, ὅτι χρειάζεται θεραπεία ἐντονὴ μὴ γιὰ φάρμακα ποὺ σὰς γράφω. Ἐπίσης μπορεῖτε ἀντὶ οἰσोधποτε θυσίας νὰ κάμετε τὰς ἐνέσεις κάθε τρεῖς ἡμέρες μία. Καὶ τὰ κομπριμέ βέβαια εἶναι καλὰ ἀλλὰ χρειάζονται οἱ ἐνέσεις.

Τὰ κομπριμέ εἶναι:

Στὴν ἐλλείψει Δ. Ἀσφαλῶς ἡ κατάστασις αὐτὴ ὀφείλεται σὲ νευρικὴ ὑπερδιέγερση καὶ γι' αὐτὸ προκαλεῖται καὶ ὁ ἔμετος. Μπορεῖτε ὁμῶς νὰ καταπολεμήσετε τὸν ἔμετο παίρνοντας διάλυση χλωροφορμίου 2 στὰ ἐκατὸ δύο κουταλιὰς τῆς σούπας τὴν ἡμέρα στὸ μέσον τοῦ φαγητοῦ σας. Ἐπίσης πολὺ φοβοῦμαι μήπως συνυπάρχει μὴ ἐλαφρὰ ὑπολειπόμενα τῆς ὥσθητος γι' αὐτὸ καλὸν εἶναι νὰ πάρετε κομπριμέ Ἀγχομενσίνης Σίμπα. Θὰ παίρνετε ἓνα κομπριμέ τὴν ἡμέρα, θὰ σταματᾶτε τρεῖς ἡμέρες πρὸ καὶ 3 μετὰ. Ἐπίσης ὅταν σταματήσῃ ἡ τάσις πρὸς ἔμετο τότε θὰ πάρετε Βαλεριάνη ἢ Πασιφόρον. Διαλέξτε ἓνα ἀπὸ τὰ δύο, ἐπὶ

σης καὶ μερικὲς ἐνέσεις Κάλτσίου Γκλουκονάτ, ἡμέραν παρ' ἡμέραν μίαν. Καὶ τέλος χρειάζεται νὰ ἐπιβληθῇ μόνιμος στὸν ἑαυτὸ σας διότι κάθε ἄλλη προσπάθεια θὰ πάη χαμένη.

Ἀγνωστον νέον, Πειρατεῖς. Τόσο καιρὸ ἀφήσατε αὐτὴ τὴν κατάστασι καὶ τώρα ποὺ ἔφθασε τὸ κέντρο στὸν κόμπε σκεφθήκατε νὰ ζητήσετε τὴν συνδρομὴ τοῦ γιατροῦ. Χωρὶς νὰ θέλω νὰ γίνω μάντις κακῶν καὶ νὰ σὰς προδιαθῶ ἄσχημα, νομίζω ὅτι αὐτὸ θὰ ἐξακολουθήσῃ ἐπὶ ἀκριτὰ ἄκρη χρονικὸ διάστημα, γιατί γιὰ νὰ γίνῃ θεραπεία χρειάζεται καὶ ἀκριτὸς χρόνος. Τώρα γιὰ νὰ ἐπανορθωθῇ τὸ κακὸ θὰ πάρετε Ἀνδροστίνη Σίμπα καὶ Φυτίνη Σίμπα σὲ κομπριμέ σύμφωνα με τὴν ὁδηγίαν τους. Ἐπίσης ἐφόσον σὰς εἶναι ἐντελὸν κάμνετε καὶ μερικὲς ἐνέσεις Στρυχνίνης τῶν 2 χιλιοστών.

Δ. ΔΗΜΗΤΡΙΑΔΗΣ
Παθολόγος Ιατρός

ΟΑΝΔΡΑΣ ΚΡΙΝΕΙ ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΨΙΝ

Μόνον ἐκεῖνη ἡ γυναῖκα τοῦ φαίνεται ὡραία καὶ ἐπιθυμητὴ ἡ ὁποία πάντοτε ἐμφανίζεται νέα δροσερά, καὶ περιποιημένη. Ἡ μοντέρνα ἐπιστήμη θέτει μετὰ τὴν κρέμα NIVEA εἰς τὴν διάθεσιν τῆς γυναίκος ἓνα ἐντελὸς νέον μέσον περιποιήσεως μετὰ θαυμαστὴν ἐνέργειαν. Ἡ κρέμα NIVEA προκαλεῖ τὸν σηματοποιῶν νέων κυττάρων δηλαδὴ ἀνανεώνει τὸ δέρμα. Γηραιὰ ἐφθαρμένα κύτταρα, ἐξαφανίζονται καὶ ἀντικαθίστανται μετὰ νέα πλήρη ζωῆς. Ρυτίδες, στίγματα, λεκέδες τοῦ δέρματος ἐξαφανίζονται. Μετ' ὀλίγον χρόνον μετὰ τὴν χρῆσιν τῆς κρέμας NIVEA τὸ δέρμα τεντώνει, γίνεται λεῖον, ἐμφανίζεται νεανικὸν καὶ καθαρὸν. Μετὰ τὴν ὁψιν κάθε γυναῖκα γίνεται ζηλευτὴ.

Τὸ μικρὸν
κυτίον 8.50 δρμ.
Τὸ μεσαῖον
κυτίον 15.- δρμ.
Τὸ μεγάλον
κυτίον 30.- δρμ.

NIVEA CREME

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΔΟΡΑΣ

Οἱ ἀπαντήσεις μας γιὰ ζητήματα ὑγιεινῆς καὶ κολλοπαισίου, βασίζονται ἐπὶ συμβουλῶν τοῦ διακεκριμένου δερματολόγου Ιατροῦ τῆς πόλεως μας κ. Γεωργ. Μιχ. Λαδᾶ (Σόλωνος 40).

Ὅσες ἀπὸ τὶς ἀναγνώστριές μας θέλουν ἐκτενεστέρα ἀπάντησι ἄς γράψουν τοῦ ἰδίου ἐσωκλείοντας καὶ τὴν ἀμοιβὴν εἰς ταχυδρομικὴν ἐπιταγὴν (δρ. 50).

Ζανόμπα. Βεβαίως ἡ λοσιὸν αὐτὴ σιγά-σιγά θὰ κλείσῃ φυσιολογικὰ καὶ τοὺς πόρους. Νὰ διδάσωμε τὸ κλείσιμο εἶναι πολὺ κακὸ. Τὸ ἀποτέλεσμα δὲ θὰ εἶναι ἡ ἀποξήρανσι τοῦ δέρματος καὶ συνεπῶς οἱ ρυτίδες. Ὡστε νὰ ἀκολουθήσετε τὴν τακτικὴν ποὺ γράφει ὁ κ. Λαδᾶς στ' ἀρθρον του γιὰ τὸ λιπαρὸν δέρμα. Κρέμα γιὰ ἐλαφρὰ μασσὰς τῶν βλεφάρων καλὴ εἶναι ἡ ἑξῆς:

Vaseline	10 gr.
Huile de ricin	4 »
Acide gallique	1 »

Ἐπειτα κάθε πρωὶ ἀλείφετε τὸ λαϊμό σας μετὰ ἓνα παχὺ στρώμα ἀπ' τὴν κάτωθι πομάδα καὶ μετὰ δύο ὥρες, ἀφοῦ τὸν ραντίσετε μετὰ δροσερὸν νερὸ, τὸν σκουπίζετε καλὰ μετὰ μὴ χνουδάτῃ πετσέτῃ.

Huile d'amandes	25 »
Cire blanche	5 »
Blanc de baleine	5 »
Eau de roses	1 »
Teint. de benjoin	3 »
Teint. d'ambre	1 »

Γιὰ τὶς πανάδες τῆς ἀνεψίας σας ὑπάρχει εἰδικὴ πομάδα μετὰ τὴν ὁποία θὰ καθαρίσουν ἀσφαλῶς. Στοιχίζει 150 δρμ.

Π. Γ. Α. Χαλάνδρι. Τὸ ἐναντίον τὸ τακτικὸ λούσιμο τὰ ξηραίνει. Κάθε εἰκοσι μέρους ἓνα λούσιμο μετὰ σαποῦνι ἀγνὸ γλυκερίνης εἶναι ἀκριτό. Τώρα στὴν ἀρχή, γιὰ νὰ σταματήσῃ κ' ἡ φαγοῦρα, ποὺ προκαλεῖται ἀπὸ δερμῖτιδα, νὰ χτυπάτε κρόκο αὐγοῦ μέσα σὲ ἐνάμισον ποτήρι χλιαροῦ νεροῦ καὶ μ' αὐτὸ νὰ ξεπλύνετε τὸ κεφάλι σας. Ἀφοῦ πλυθῇτε καλὰ-καλὰ, τότε ξεπλύνετε καὶ μ' ἀφθονο ἐκέτο χλιαρὸ νερὸ. Ἀμα περάσῃ ἡ φαγοῦρα τότε κάθε βράδυ τρίβετε ἐλαφρὰ τὶς ρίξεις τῶν τριχῶν μ' αὐτὸ τὸ φάρμακον.

Eau distillée de melilot	50 gr.
Eau de cologne	10 gr.
Carbonate de soude	5 gr.
Saponine	1,50 gr.

Μαριέττα, Χανιά. Ἀσφαλῶς αὐτὴ ἡ ἀλοιφή θὰ ἔχῃ ὑδάργυρον καὶ πολὺ, μὰ πάρα πολὺ μάλιστα. Ἀπορῶ ὁμῶς πῶς ἐμπιστεύεσθε τὴν ὁμορφίαν σας σὲ διάφορες γυναῖκες ποὺ δὲν τὶς ξέρετε ἀπὸ ποῦ βαστὰ ἡ σκούφια των. Προτιμώτερο, κ' ἐφ' ὅσον τὸ δέρμα σας δὲν εἶναι πολὺ ξηρὸ νὰ

μεταχειρίζεσθε τὴν λοσιὸν μας ποὺ μοῦ γράφετε ἔστω καὶ τρεῖς φορές τὴν ἐβδομάδα. Κρέμες σὰς χρειάζονται ἀπολύτως ἀγνές γιατί κ' οἱ πανάδες θὰ ἦσαν ἀποτέλεσμα ὄχι ἀγνῶν κρεμῶν. Στὴν περίπτωσί σας θὰ εἶναι ἀποτελεσματικώτατες γιὰ μὲν τὴν ἡμέρα ἡ Βάνισινγ Χαρέμ γιὰ δὲ τὸ βράδυ ἡ λιπαρὰ Χαρέμ. Εἶναι πάμφθηνες κ' ἀγνές. Ἐπίσης νὰ μὴ μεταχειρίζεσθε σαποῦνι, ἀλλὰ καὶ νὰ μὴ παραλείπετε δύο φορές τὴν ἐβδομάδα τὴν χρῆσι χτυπημένου ἀσπραδιού, τὸ ὁποῖο ν' ἀφαιρῆτε μετὰ ἓνα τέταρτον μετὰ λίγο χλιαρὸ νερὸ.

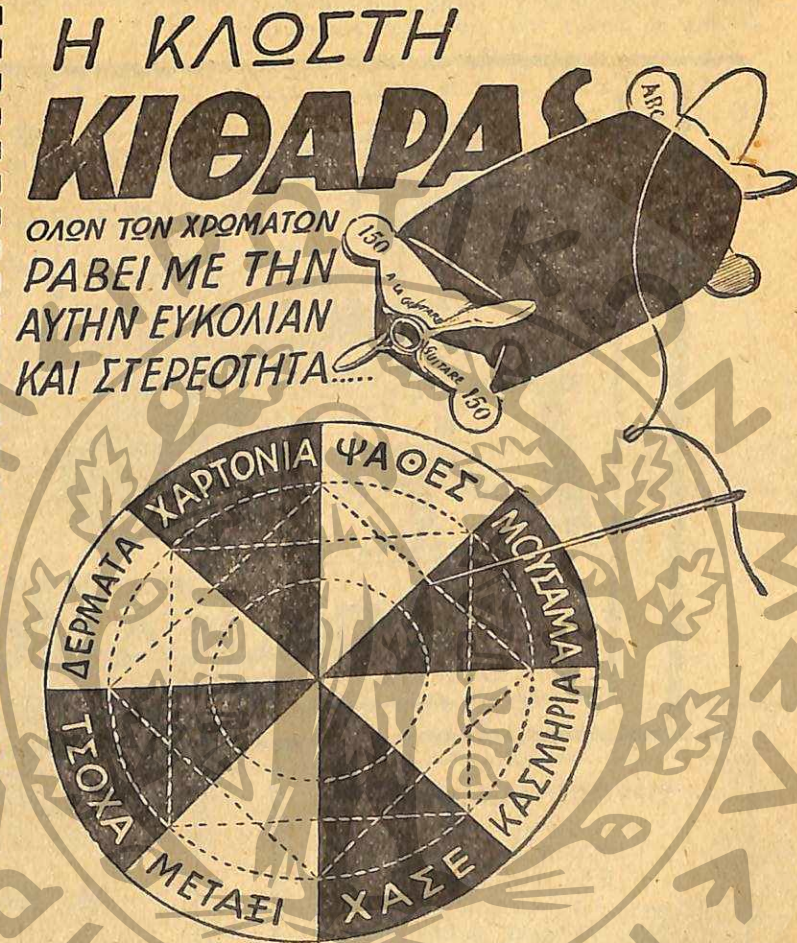
Λολίτα. Θὰ σὰς παρακαλέσω νὰ μοῦ γράψετε τὴν ποιότητα καὶ τὴν χροιά τοῦ δέρματός σας γιὰ νὰ μπορέσω νὰ σὰς συμβουλεύσω θετικά. Ὁ προσορισμὸς τῆς στίλης αὐτῆς εἶναι νὰ δίνῃ συμβουλὰς ἐπιστημονικὰ καὶ θετικὰς κ' ὄχι νὰ γεμίζῃ μετὰ ἀοριστολογίας κ' ὁποῖον πάρῃ ὁ γάρος! Ὡστε μόλις μ' ἀπαντήσετε σ' αὐτὰ θέχετε τὴν ἀνταπόκρισιν.

Μοιραία γυναῖκα. Τὰ γραφόμενά σας εἶναι τόσο λογικὰ καὶ φυσικὰ ὥστε νὰ μὴ δικαιολογῆται τὸ ψευδώνυμόν σας. Γιατί ἔτσι; Λοιπὸν γιὰ τὸ πρόσωπό: θὰ πλύνεσθε μετὰ μόλις ζεσταμένο, μὰ ἐλαφρότατα, νερὸ. Κατόπιν ἀφοῦ σκουπισθῇτε μ' ἓνα βαμβάκι βουτηγμένο στὴν λοσιὸν ποὺ σὰς γράφω παρακάτω νὰ περνάτε τὸ πρόσωπό σας. Τὴν λοσιὸν αὐτὴν θ' ἀρχίσετε νὰ τὴν μεταχειρίζεσθε στὴν ἀρχὴ ἀραιωμένη, μισὸ μετὰ μισὸ νερὸ, σιγά-σιγά δὲ θὰ τὴν πυκνώνετε ἔως ὅτου σὶς 45 ἡμέρες τὴν μεταχειρίζεσθε αὐτοῦσια. Ἀμα φύγῃ ἡ γυαλάδα νὰ τὴν μετα-

Ὁ Γιῶργος λέγει πάντα ὅτι αὐτὸ ποὺ τὸν πρωτοεράβηξε σὲ μένα καὶ με κάμνει ἀκόμη τόσο διαφορετικὴ ἀπὸ τὰς ἄλλας γυναῖκας, εἶναι ἡ φυσικὴ ὡραιότης τῆς ἐπιδερμίδος μου. «Τόσα νέα κορίτσια» λέγει, ἔχουν ἢ τὴν ἐπιδερμίδα γυαλιστὴ ἢ χονδρὲς κηλίδες ποῦδρας. Βεβαίως μεταχειρίζομαι ποῦδρα, ἀλλὰ εἰς ἐμὲ δίδει τὴν ὁψιν τοῦ ἀπολύτως φυσικοῦ διότι εἶναι «ἀεροποιημένη». Τόσον λεπτὴ καὶ τόσο ἐλαφρά, ποὺ πραγματικῶς στέκει στὸν ἀέρα.

Διὰ τὸν λόγον αὐτόν, ἡ ποῦδρα Τοκαλὸν ἐξαπλοῦται τόσο ἐνιαῖα καὶ κανονικὰ καλύπτουσα τὴν ἐπιδερμίδα μετὰ ἓνα λεπτὸν πᾶλλον ὡραιότητος, σχεδὸν ἀδιδράτον. Προκαλεῖ μίαν ὡραιότητα ὅπου φαίνεται πραγματικῶς φυσικὴ, καὶ διάφορος ἀπ' τὶς παλῆς βαρεῖες καὶ μονότονες, αἱ ὁποῖαι δίδουν τὴν ἐντύπωσιν φιασιδωματος. Ἡ τελευταία ἀνακάλυψις τῆς «ἀεροποιημένης» ποῦδρας θὰ ἀνατρέψῃ ὅλας τὰς ἰδέας ὅσον ἀφορᾷ τὴν ποῦδρα. Δοκιμάσατέ τὴν σήμερον.

ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΚΛΩΣΤΩΝ - Ι. ΟΡΘΟΔΟΡΑΚΟΠΟΥΛΟΣ - ΕΡΜΟΥ 131 - ΑΘΗΝΑΙ - ΤΗΛ. 22.735

χειρίζεσθε μόνον 1 έως 2 φορές την εβδομάδα. Κάνει αντίσηψία και στα σπυριά, τα οποία ποτέ δεν πρέπει να τα ξύνετε γιατί θα κάνετε σταφυλοκοκκίαση. Έπίσης δυο φορές την εβδομάδα να χρησιμοποιήτε το ασπράδι τ' αυγού. 'Η περιμανάντ είναι εκείνη που προκαλεί την τριχόπτωση. 'Η διαρκής υπερθέρμανση ξηραίνει και σπάζει τις τρίχες αποξηραίνει δε και το δέρμα έξω και η πιτυρίδα. Συμφορωθήτε σ' ό,τι γράφω για το ζήτημα αυτό παραπάνω στον Π. Γ. Α. Χαλάνδρι.

Στην κόρη σας απάντησα πριν 2-3 φύλλα στην στήλη των «Μεταξύ μας». Πρέπει να διαβάση πρώτα πολύ, για να στρώση το γράμμα της. Για τα κοπιά σας ευχαριστούμε πολύ, αλλά, δεν δάξομε στην «Εβδομάδα» φωτογραφίες αυτού του είδους. 'Η λουσιών είναι:

alcol camphré	30 gr.
teint. de benjoin	15 gr.
Eau de cologne	60 gr.

Δέσπω, Χίον. Δυστυχώς δεν είναι δυνατόν ν' απαντώ ιδιαίτερος σ' όσες μου το ζητούν, και μάλιστα όταν δεν υπάρχει προς τοιούτο λόγος. 'Απετάθη στον γιατρό ο οποίος μου είπε ότι η πάθησή σας είναι μια ωσθητική ανεπάρκεια εκδηλός. Και από τα κλινικά σημεία και από το ιστορικό που μου κάμετε αποδεικνύεται αυτό. 'Όστε πρέπει χωρίς αναβολή να υποβληθήτε στην ορμονοθεραπεία. 'Η γνώμη του γιατρού σας γι' αυτό το ζήτημα που είπε της μαμάς σας είναι πολύ σωστή, με τη διαφορά έως ότου έλθη η εύτυχης εκείνη στιγμή πρέπει να τ' αναπληρώνετε με όρμονες. Και αν θέλετε και ενέσεις, παίρνετε τα έσωτερικώς. Τρία χάπια την ημέρα, 1 το πρωί, 1 το μεσημέρι και ένα το βράδυ προ του φαγητού είναι

Εκδόσεις

ΜΗΝΙΑΙΟΝ ΔΕΛΤΙΟΝ ΤΟΥ ΥΦΥΠ. ΤΥ-ΠΟΥ ΚΑΙ ΤΟΥΡΙΣΜΟΥ.

Έξεδόθη ο 3ος αριθμός (Νοεμβρίου) του «Μηνιαίου Δελτίου» το οποίον εκδίδει το 'Υφυπουργείον Τύπου και Τουρισμού. Περιέχει τα της κηδείας των Βασιλέων, το Διάγγελμα της Α. Μ. του Βασιλέως, τους λόγους του κ. Προέδρου της Κυβερνήσεως, άρθρα του κ. 'Υφυπουργού Τύπου και Τουρισμού, κρίσεις των ξένων κ.τ.λ. κ.τ.λ.

άρκετά. Το φάρμακο αυτό είναι το εξής:
Fer — Ovariale Merc.

Αν όμως θέλετε ενέσεις, που είναι και πιο συντελεστικές εφαρμόστε το εξής πρόγραμμα. 1-8 ημέρες, από 1 ένδοφλέβια ένεση την ημέρα 'Οξιβάλ των 100 u. s. και από 1 χάπι έσωτερικώς 'Οξιβάλ των 300 n. s. σ' οποιαδήποτε ώραν. 9-16 ημέρες από 1 ένδοφλέβια ένεση 'Οξιβάλ των 100 u. s. και από 2 χάπια την ημέρα 'Οξιβάλ των 300 u. s. Και από 17-24 ημέρες από 2 ένδοφλέβιας ενέσεις την ημέρα 'Οξιβάλ των 100 u. s. ως και 2 χάπια 'Οξιβάλ των 300 u. s. Δηλ. σε 24 ημέρες συμπληρώνετε το πρόγραμμα θεραπείας. Για ό,τι άλλο θέλετε είμαι πάντοτε στην διάθεσή σας.

Δα Μαρί-Κρήτην. 'Ο κ. Λαδάς σας απαντά ταχυδρομικώς.

Δυό φίλες. Ένταῦθα. Μίλησα του κ. Λαδά. Πηγαίνετε και θα σας δεχθῇ. Πήτε του μονάχα το κοινό σας ψευδώνυμο. Δέχεται Σόλωνος 40 11-1 και 5½-8 μ.μ.

ΛΟΡΑ

ΤΟ ΜΥΣΤΙΚΟ ΤΗΣ ΚΑΛΟΝΗΣ

Κυρίες μου, Το μυστικό της ωμορφιάς είναι ένα και απλούστατον.

Ήσουν ή απηλπισμένη της ζωής και χάρις σε μία καλή σύμπτωση ανέκαλυστα το απλούστατον αυτό μυστικό. Είμαι πρόθυμη να σας το αποκαλύψω. Γραφειέ με, έσωκλείουσαι φάκελλον μ' την διεύθυνσί σας και ανάλογον γραμματόσημον. Δεν πρόκειται να σας πωλήσω τίποτε, ούτε δεχμαι επίσκεψεις. Θα σας δώσω μόνον μία πολύτιμη συμβουλή και θα σας εξηγήσω γιατί το κων αυτό. Κα 'Ελπίς Δημητριάδου. «Παλαιά ντε Βερσαίγ». 'Οθωνος 10. 'Αθήναι.

ΑΚΟΝΙΣΤΙΚΑΙ ΜΗΧΑΝΑΙ ALLEGRO

Το ακόνι μηχαναίων Allegro κατασκευασμένο δια τας οικιακάς ανάγκας, ακονίζει τα μηχαναίρια της κουζίνας, της τραπεζής, καθώς και της τσέπης και τους δίνει μία τελεία αίχμη, ή όποια δυσκόλως επιτυγχάνεται με άλλα ακόνια. Είναι

ένα πρωτότατο μηχανήμα και το καλύτερον εις το είδος του.

Τιμή δραχ. 175

Γενικοί αντιπρόσωποι

SIDNEY NOWILL Ltd

Σταδίου 4.

ΖΩΝΕΣ - ΚΟΡΣΕΔΕΣ -

ΜΑΓΙΩ - ΣΟΥΤΙΕΝ

Εάν θέλετε να περιορίσετε κάθε περιττόν και να διατηρήσετε τας γραμμάς σας, δοκιμάσετε τα τελευταία μονέλλα των ΖΩΝΩΝ — ΚΟΡΣΕΔΩΝ — ΣΟΥΤΙΕΝ Κ. Α. Π. του περιφήμου οίκου ΜΠΑΡΕΡ των ΠΑΡΙΣΙΩΝ εφαρμόζουν σάν γάντι έντελώς αδιόρατα και χωρίς μπανέλλες. Μία δοκιμή θα σας πείση

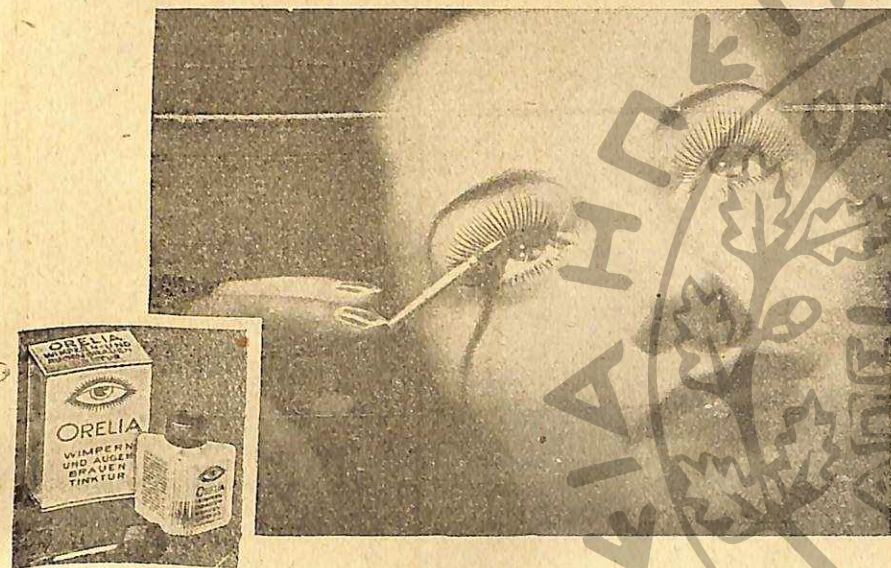
ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ

Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ

ΟΜΟΝΟΙΑ ΑΘΗΝΑΙ

ΤΗΛΕΦΩΝΟΝ 24-164

ΤΟ ΟΝΕΙΡΟ ΣΑΣ Ν' ΑΠΟΚΤΗΣΕΤΕ ΜΕΓΑΛΑ ΚΑΙ ΕΚΦΡΑΣΤΙΚΑ ΜΑΤΟΚΛΑΔΑ ΠΡΑΓΜΑΤΟΠΟΙΕΙΤΑΙ

Ελαφρά έπαλειψις με την ORELIA καθε πρωί και βράδυ και θα έχετε συντόμως μεγάλα, πυκνά, εκφραστικά και τελείως καμπύλα ματόκλαδα. Εάν βάψετε τα ματόκλαδά σας μεταχειρίζεσθε την υγρην βαφήν ORELIA ή την ORELIA-KOMPACT τα οποία στεγνώνουν άμέσως, και αντέχουν εις τα λουτρά, τον ύπνον ακόμη και εις τα δάκρυα. Διά το βάψιμο των βλεφαρίδων με ταχειρίζεσθε την ειδικήν βαφήν βλεφαρίδων ORELIA Τα προϊόντα ORELIA πωλούνται εις όλα τα Μυροπωλεία. Αντιπρόσωπος Ι. Συμεώνογλου Έμ. Μπενάκη 8.

ORELIA

SÈVE CILIAIRE - FARD LIQUIDE

Κυρία,

Η ΜΟΔΕΡΝΑ ΓΥΝΑΙΚΑ ΔΙΑ ΤΗΝ ΥΓΕΙΑΝ ΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΑ ΤΗΝ ΣΙΛΟΥΕΤΤΑΝ ΤΗΣ ΠΡΕΠΕΙ ΝΑ ΠΑΡΑΓΓΕΙΛΗ ΕΝΑ ΚΟΡΣΕ Η ΜΙΑΝ ΖΩΝΗΝ ΚΑΙ ΤΟΝ ΣΤΗΘΟΔΕΣΜΟΝ ΤΗΣ ΕΙΣ ΤΟ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 Γ

Παραπλευρώς του Κινηματογράφου «Αττικόν»

Η ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΓΥΝΑΙΚΑ

μένει πάντα όγιής, και φρέσκια σαν την ανοιξιάτικη δροσιά όταν πίνει το

ΤΣΑΪ ΡΙΧΤΕΡ

Είναι μοναδικά δια την σκίνδυνον ελάττωσι του πάχους και διατηρεί το σωμα λεπτό και εύκαμπο.

ΠΩΛΕΙΤΑΙ ΕΙΣ ΤΑ ΦΑΡΜΑΚΕΙΑ

ΧΟΝΔΡΙΚΗ ΠΩΛΗΣΙΣ

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ Κ. ΠΟΛΥΧΡΟΝΗ

ΣΤΑΔΙΟΥ 15 Γ

ΠΑΡΑΠΛΕΥΡΩΣ Κ)ΦΟΥ ΑΤΤΙΚΟΝ

ΣΠΥΡΟΣ ΛΙΝΔΙΑΚΟΣ

EX-ASSISTANT ΤΩΝ ΚΑΘΗΓΗΤΩΝ LEMAITRE ΚΑΙ HALPHEN

Δέχεται εις την νέαν αυτού κατοικίαν Μέγαρον Μαλάμου, Έμ. Μπενάκη και Μαυροκορδάτου 6, 4-6 μ.μ. Τηλ. 29-562

Ψωτογινολαρυγγολόγος

ΣΤΟΜΑΧΟΥ ΗΠΑΤΟΣ

ENTERON

M. ΚΑΡΑΒΙΤΗΣ

Ειδικευθείς εν Παρισίοις. Έξέτασις και δι' αντίνων ΡΟΝΤΚΕΝ Ακαδημίας και Ιαποκράτους 19 6

ΠΡΟΣΕΞΑΤΕ ΤΑ ΑΡΩΜΑΤΑ ΜΑΣ

Τὸ ΚΑΛΛΥΝΤΙΚΟΝ Τμήμα τοῦ Φαρμακείου μας διατηρεῖ μεγάλην συλλογὴν ἀρωμάτων (Parfums) καὶ λοσιόν ἐφαμίλλων τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν οἰκῶν.

Διαδέτομεν προσωπικὸν εἰδικῶς μορφωθὲν εἰς Γαλλικοὺς Οἴκους καὶ τὰς πρωτὰς ὕλας (Essences) τὰς εἰσάγομεν ἐκ Γαλλίας Φυσικὰς πάντοτε.

Εἴτε εἰς χῦμα, εἴτε εἰς φιαλίδια ἐξαιρετικῆς ἐμφανίσεως εὐρίσκετε ὅλα τὰ ἀρώματα καὶ λοσιόν παρομοίας εἰς ἀξίαν καὶ γούστο τῶν γνωστῶν Εὐρωπαϊκῶν Οἰκῶν.

Ἐπίσης συνιστῶμεν τὶς ἐξαιρετικὰς μας Κολώνιες Athenia κ.λ.π.

Τὸ φημισμένο ἄρωμα ΚΙΟΥ-ΝΟΥΚ, μία νέα creation γεμάτη πρωτοτυπία καὶ μοντερνισμό. Καὶ τὸ νέο μας ἄρωμα Eternel Printemps πρὸς θυμίζει τὴν αἰωνίαν ἀνοιξιν.

Τὰ Κιού-Νούκ καὶ Eternel Printemps εὐρίσκονται σὲ μικρὰ καὶ μεγάλα κομψὰ φιαλίδια.

ΦΑΡΜΑΚΕΙΟΝ
Π. ΜΠΑΚΑΚΟΥ
ΟΜΟΝΟΙΑ
ΑΘΗΝΑΙ

